

ညီညီကို မတွေ့ရသည် မမြင်ရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်၊ သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီထင်သည်။ ဒီနေ့ တော့ ညီညီကို သတိရနေသည်။ ညက အိပ်မက်ထားသောကြောင့်ဖြစ်မည် ထင်သည်။

ညကအိပ်မက်ထဲတွင် ညီညီကို တွေ့ရသည်။ ညီညီသည်သူ့အိပ်ခန်းတံခါးဝတွင်ရပ်ကာ တံခါးဘောင်ကို ခပ်လျော့လျော့ မှီထားလေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ရေမြုပ်မွေ့ရာကို လည်းကောင်း၊ ဇာအိပ်ရာဖုံးပြာပြာကိုလည်းကောင်း၊ မဟော်ဂနီရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသော မှန်တင်ခုံကို လည်းကောင်း၊ ခုတင်ဘေးပေါ်ရှိ စားပွဲငယ်ပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းနီနီလေးနှင့် စာကြည့် မီးအုပ် ဆောင်းပြာပြာလေးကိုလည်းကောင်း၊ နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားထဲမှ နှစ်ဆယ်ရာစု မိန်း မပျိုလေး၏ မပေါ့တပေါ့ အလှကို လည်းကောင်း၊ တခုချင်း စေ့စေ့ကြည့်ကာ သရော်ပြီး ပြုံးနေ လေသည်။ ထို့နောက် ‘စည်းစိမ်တွေ သိပ်တိုးပြီး သိပ်ပျော် နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကိုကို’ ဟု မေးကာ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လေသည်။

ညီညီကို သတိရနေဆဲမှာပင် အိမ်တံခါးဝမှ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။ ညီညီများ လာလေသလားဟု ရုတ်တရက် တွေးမိသော်လည်း အမှန်တကယ် ရောက်လာလိမ့်မည် ဟုကား မထင်မှတ်မိပေ။

သို့သော် ... ညီညီသည် အမှန်တကယ်ပင် သူ၏အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်လာချေသည်။ အိပ်မက်ထဲကလိုပင် တံခါး ဘောင်ကို ခပ်လျော့လျော့မှီကာ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။

“ဟင် ... ညီညီ”
“အိုး ... မှတ်မိသေးတယ်ကိုး”

ညီညီက နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာလေးတွန့်ကာ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပင် သရော်ပြီးကို ပြုံးလေသည်။

“လာလေ... ညီ ..ညီ”

“ကျွန်တော်လာတာ အိမ်ထဲဝင်ဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ကိုများ လိုက်နိုင်ယင် ခဏလိုက်ခဲ့ ပါလို့ ခေါ်ချင်လို့”

“ရန်ကုန်ကို”

“ဟက်ကဲ့... ရန်ကုန်ကိုပါ ခင်ဗျာ”

ညီညီက လှောင်ပြောင်သောအသံနှင့် တရိုတသေပြောသည်။ မတွေ့ရသော နှစ်ကာလ များအတွင်းတွင် ညီညီသည်ဘာတခုမှ ပြောင်းလဲသွားပုံမရချေ။ စိတ်မြန်သော၊ ထက်မြက်သော၊ မာနကြီးသော သူ၏ညီငယ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခဲ့စဉ်ကကဲ့သို့ပင် သရော်မော်ကား ပြော ချင်နေဆဲ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ရန်ကုန် ပြည်လမ်း တံတားဖြူနားမှာ ဒီနေ့မနက်က နံပါတ်ကိုးကား တိုက်တယ်၊ လမ်းချော်ပြီး ကုက္ကိုပြင်နဲ့ဝင်တိုက်တာပဲ”

“အဲဒီတော့ ..”

“အဲဒီတော့ လူတွေ အများကြီး ဒဏ်ရာ ရကုန်တာပေါ့ခင်ဗျာ”

“နေပါအုံး ညီညီ.. နေပါအုံး၊ မင်း ငါ့ကို လှောင်ချင်ပြောင်ချင်တာတွေ အသာဘေး ချိတ် ထားလိုက်ပါအုံး၊ ကိစ္စကို ပြောစမ်းပါ၊ ရန်ကုန်ကို ဘာကိစ္စ သွားရမှာလဲ၊ ကားတိုက်တာ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ညီညီ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တည်ကြည်သွားသည်။ အစိမ်းရောင် တောက်ပနေ သောမျက်လုံးသည် မှိုင်းဝေသွားပြီး ကိုကို့အား အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက်မှ ခြောက်သွေ့သော အသံနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ခင်ဦး... သေတော့မယ် ကိုကို”

“ဘာ”

“ခင်ဦး ဒဏ်ရာ သိပ်ပြင်းတယ်၊ တိုက်တဲ့ကားထဲမှာ ခင်ဦးပါတယ်.. အခုအတွင်း လူနာ”

“မြတ်စွာဘုရား”

ကိုကိုသည် အိမ်တံခါးဝတွင် စိုက်ထားသော ကျားပါးစပ်ပင်ကြီးကို တအားဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်မိသည်။ နားထဲတွင်တဝီဝီမြည်ကာ အာခေါင်များ ခြောက်သွားသည်။

“သူ့ မသေခင် ကိုကို.. ကို တွေ့ချင်မှာပဲ... ဒါကြောင့်ကျွန်တော်လာခဲ့တာ၊ ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ သိပ်အဝေးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကားကောင်းကောင်းနဲ့ မြန်မြန်လေးမောင်း လိုက်ယင် အသက်တော့ မီကောင်းပါရဲ့”

သံမှန်နှင့်ပြောသော ညီညီ၏အသံသည် ကိုကို၏နားထဲတွင် တိုးတလှည့် ကျယ်တ လှည့် ဖြစ်နေသည်။

ခင်ဦး ဟူသည် မိန်းကလေး၊ သူတို့အား ချစ်သည့်မိန်းကလေး၊ ထိုမိန်းကလေးသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သေရမည်နည်း။

တမျက်နှာလုံး ဖြူရော်ကာ ကြောင်ငေးငေးဖြစ်သွားသောကိုကိုအား စိုက်ကြည့်နေယင်း ညီညီသည် သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုကို၏ ပန်းနှစ်ဘက်ကို မသိမသာတွန်းလိုက် ကာ ‘သွားလေ ... ခင်ဗျား မိန်းမဆီမှာ သွားပြီး ခွင့်တောင်းပါအုံး’ ဟုခပ်ထေ့ထေ့ ပြောသည်။

“သူ ... သတိရသလား”

“ရသေးတယ်”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့မသိဘူး ... နံရိုးတော်တော်များများတော့ ကျိုးကုန်တယ် ပြောတာပဲ”

ညီညီက ကိုကို၏မျက်နှာအား စိန်းစိန်းကြည့်ကာ ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှု မရှိဟန်နှင့်ပြော သည်။ သို့သော် ညီညီ၏နှုတ်ခမ်းဖျားလေးများက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်ကိုသူ သတိထားလိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း လေးလံ နှမ်းနယ် သွားသည်။ ညီညီသည် တော်ရုံ တန်ရုံနှင့် စိတ်ထိခိုက်တတ်သူမဟုတ်။ ညီညီမနည်း ဣန္ဒြေဆည်နေရသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ခင်ဦး၏ အခြေအနေသည် ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ကြောင်းကို အသေအချာ သိနိုင်လေသည်။

သူအိမ်ထဲသို့လှည့်ဝင်သောအခါ ညီညီသည် အိမ်တံခါးဝတွင်ပင် ရပ်လျက် နေခဲ့လေ သည်။

ဆိုဖာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကိုယ်လုံးမြုပ်အောင်ထိုင်ယင်း လက်သည်းချွန်ကို တံစဉ်း နှင့်တိုက်နေသော ဇနီးသည် ‘ခင်စိုးပိုင်’ က သူ့အား စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်နေမိသေးသည်။

“ရန်ကုန်သွားမလို့”

“ရန်ကုန်ကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“လူနာတယောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့”

သူ့ရင်ထဲတွင် ကျင်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခင်ဦး၏အမည်ကို သူ ထုတ်ဖော်၍ မပြောဝံ့။

“ရန်ကုန်ကနေပြီး ပဲခူးက ဆရာဝန်ကို လာပြီး ခေါ်ရတယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“လူနာက သိပ်အရေးကြီးတယ် ထင်ပါရဲ့ နော်”

ခင်စိုးပိုင်က လေအေးလေးနှင့် ပြောသည်။ ကိုကို၏စကားကို ယုံပုံမရ။

“ဟုတ်တယ် ... သိပ် အရေးကြီးတယ်”

“ညနေတောင် စောင်းနေပြီ”

“မိုးချုပ်နေယင်တောင် သွားရမှာပဲ”

ကိုကိုက ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး ပြောလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြောဖြစ်လိုက်သည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတန်ငယ် ကျေနပ်သွားသည်။ မည်သည့် အတွက်ကြောင့် ထာဝစဉ် အရှုံးပေး အလျော့ပေး နေရမည်နည်း။

“ကိုလှရွှေ ကားထုတ်ပါ”

သူက ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ နောက်ဖေး တန်းလျားဘက်သို့ဦးခေါင်းပြုကြည့်ကာ အော်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်သွားမလို့ ... အရေးကြီးတယ်”

အကျီအဝတ်အစားကိုပင် လဲမနေတော့၊ ဂျာကင်တထည်ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ခင်စိုးပိုင်၏မျက်လုံးများကို ရှောင်လျက် ထွက်လာခဲ့သည်။ တံခါးဝတွင် ရပ်စောင့်နေသော ညီညီ၏လက်ကိုဆွဲကာ ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရန်ကုန်ကိုလား ..ဆရာ”

“အေးဗျာ .. အရေးကြီးလို့”

“ဆရာ မောင်းသွားမှာလား”

“ကိုလှရွှေပဲ မောင်းပါဗျာ၊ မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်လေးပေါ့ ဟုတ်လား”

ကားဘီးများသည် လျှောက်နံလိမ့်သွားသည်။ ညီညီသည်နောက်မှီ ကူရှင်ကို သက်တောင့်သက်သာ မှီချလိုက်ယင်း ‘အင်း .. တယ်ပြီး ဖင်ဇိမ် ကျောဇိမ် ရှိတာကိုး’ ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

သူတို့ ကားထွက်လာသည်ကိုမြင်တော့ ပန်းပင်ရေလောင်းနေသော မာလီက ခြံဝင်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။ ခါးကိုကုန်းညွတ်ကာ ကားထဲမှ ကိုကိုအားအလေးပြုသလိုလို၊ ဆလံပေးသလိုလိုနှင့် အရိုအသေပေးလေသည်။ ညီညီက နောက်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သော ခန့်ညားလှပသည့် တိုက်ကြီးကို ငဲ့ကြည့်ယင်း ‘ငါတို့ နေခဲ့တဲ့ တဲကလေးနဲ့တော့ ကွာပါ့ကွာ’ ဟုပြောကာ မရယ်ချင်ပဲ နှင့် ရယ်လေသည်။

ညီညီပြောသောအခါ ကိုကိုသည် သူငယ်စဉ်က နေခဲ့ရသော သင်္ကန်းကျွန်းဘူတာ အနီးမှ ထရကာ ဓနိမိုးသော အိမ်သေးသေးလေးကို သတိရသည်။ ပဲခူးမြို့မှ ရွှေဟင်္သာဆေးလိပ်သဋ္ဌေးကြီး၏သားမက် ဒေါက်တာ ကိုကိုအောင်သည် ဓနိမိုးသော အိမ်စုတ်ကလေးတွင် တကုပ်ကုပ်နှင့် စာကျက်ခဲ့ရသည်ကို သိသူနည်းပါးလှသည်။ ယခုလို ဒတ်ဆန်း ဝမ်းတွမ်တီးပိုင်၏ နောက်ဘက်ဆိုဖာတွင် ကိုယ်လုံးမြုပ်အောင် ထိုင်ယင်း ဒန်ဟီးလ် စီးကရက် ခဲနေသူသည် တချိန်တုန်းက အကျီစုတ်၊ ပုဆိုးစုတ်ကလေးများဝတ်ကာ ကျောင်းတက်ခဲ့ရပြီး စာအုပ်ဖိုး မရှိ၍ ငိုကြွေးခဲ့ရသည်ဟု မည်သူထင်လိမ့်မည်နည်း။

“ကိုကို ဆိုတဲ့ကောင်စုတ်...
 နေတဲ့အိမ်က တဲပုတ်...
 စားတော့ ပဲပြုတ် ...
 အကျိုကလဲ စုတ်စုတ်...
 လူပုံကြည့်တော့ ဂျိုပိုး ရုပ် ...
 ဟေ့ ... ကိုကိုဆိုတဲ့ ကောင်စုတ် ...
 ဟေ့ ... စားတော့ ပဲပြုတ် ...
 အကျိုကလဲ စုတ်စုတ် ... ဟေ့”

သူ့ကိုပတ်လည်ဝိုင်းကာ၊ လက်ခုပ်တီး၍ အော်နေကြသော အသံများသည် ကိုကို၏နားထဲတွင် သံရည်ပူပူကိုလောင်းချလိုက်သလို ပူပြီးကျွတ်ကျွတ်ဆူနေသည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ယင်း ဖုန်ထနေသော မြေသားညိုညိုကို စိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘေးမှ မျက်လုံးများကိုသူ ရင်မဆိုင်ရဲ။

“ဟေ့... အကျိုကလဲ စုတ်စုတ်၊

လူပုံကြည့်တော့ ဂျိုးရပ်”

ကိုကို၏အကျီစုတ်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ရယ်ကာမောကာအော်နေကြသည်။ ကိုကိုသည် သူ၏အကျီစုတ်ကလေးကို ငဲ့ကြည့်ယင်း နှုတ်ခမ်းလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ အသားများရိကာ ရေစီးကြောင်းလိုက်၍ ပြဲနေသော ပိတ်အကျီဝါကြန့်ကြန့်လေးက သူ့ကို မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ အကျီကလေးသည် သူနှင့် အတန်ငယ်ပင်ကျပ်နေပေပြီ။ ကျပ်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း စုတ်ရန်ပြုရန်ပို၍ လွယ်ကူနေလေသည်။

ကုက္ကိုပင်အိုကြီးမှ ကြွေကျလာသော ရွက်ဝါလေးတရွက်သည် သူ့အကျီပေါ် လာ၍တင်နေသည်။ ကိုကိုသည် မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ပဲ ရွက်ဝါလေးကိုသာ ငဲ့၍ ကြည့်နေသည်။

သူ့ဘေးမှ အသံများသည် ပို၍ပို၍များကာ ပို၍ပို၍ ကျယ်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရက်ရွံ့အားငယ်စိတ်က သူ့တကိုယ်လုံးကို ဝါးမျိုထားသည်။ ကိုကိုသည် နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားချင်သည်။ သူ့အံ့၍ အိပ်နေကျဖြစ်သော ခေါင်းအုံးမည်းမည်း၊ ချေးပေပေလေးတွင် မျက်နှာအပ်ကာ ချိုးပွဲချ၍ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။

သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ သံမှိုနှင့်နှက်၍ စွဲထားသလို၊ နေရာမှ တလက်မပင် မရွေ့ဖြစ်။ မျက်လွှာလေးပင်ကြည့်ရန်ပင် မပုံရဲ ...။ သူစိုက်ကြည့်နေသော ကုက္ကိုလ် ရွက်ဝါလေးကပါ။ ခုန်ကာပေါက်ကာနှင့် ‘ဟေ့ ... ကိုကိုဆိုတဲ့ကောင်စုတ်၊ နေတဲ့အိမ်ကတဲပုတ် ...။ စားတော့ပဲပြုတ် ...’ ဟု ရယ်မောအော်ဟစ်နေသလို ထင်လာမိသည်။

ထိုအသံများသည် နားထဲမှတဆင့် တကိုယ်လုံး ရှိရှိသမျှ အသွေးအသားများထဲသို့ပါ။ လျှပ်စစ်စီးဝင်သလို တရဟောစီးဝင်နေသည်။

ထိုအသံများနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဟူသော စိတ်များကပါ သူ၏သွေးထဲသို့ တစ်မှိတ်မှိတ်ထိုးဝင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ဒေါသနှင့် အော်လိုက်သော အသံလေးတသံကို ကြားရသည်။ ညီညီ၏အသံဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... တိတ်လိုက်စမ်း”

ကိုကိုသည် ဖြတ်ခနဲ မော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ညီညီကို တွေ့ရသည်။ ခြေနှစ်ဘက်ကိုကားကာ၊ လက်သီးနှစ်ဘက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလေသည်။ အသက်ရှစ်နှစ်တည်းဟူသော သူ့အရွယ်လေးနှင့်ပင် မလိုက်အောင် သူ့မျက်နှာက တင်းမာနေသည်။

ညီညီ၏ဘေးတွင် ယှဉ်လျက်ရပ်နေသူကား ခင်ဦး၊ လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ကာ၊ တမတ်တန် သစ်သားပေတ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရန်လိုသော မျက်နှာထားလေးနှင့် မာန်ဖီနေသည်။

ကျောင်းသားများသည် ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကိုကိုက မလှုပ် မယှက် ခေါင်းငုံ့ခံနေစဉ်၊ စစ်ကူရောက်လာသော မလောက်လေးမလောက်စားလေးနှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ အံ့ဩသွားကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ညီညီနှင့် ခင်ဦးထက်ကြီးကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကိုတို့အတန်းမှ ထွန်းဟန်က ရယ်လေသည်။

“မင်းတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ချာတိတ်တွေရ”

ညီညီက တောက်ခေါက်ပြီး ဟန်ပြင်ရုံသာ ရှိသေးသည်။ ခင်ဦးက ရုတ်တရက် ပြေးထွက်သွားပြီး ထွန်းဟန်ကို ကိုယ်တစောင်းတိုက်ချလိုက်လေသည်။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ခံလိုက်ရသော ထွန်းဟန်သည် မြေပေါ်သို့ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ပက်လက်ကျလေသည်။

“ကဲ... ပြောအုံးလေ ငါတို့အစ်ကို ကိုများ ကောင်စုတ်လို့ပြောအုံးလေ ... ဟင် ... ပဲပြုတ်စားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ တဲပုတ်နဲ့နေတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ အကျီစုတ်တာရော ဘာဖြစ်လဲ ... အဲဒါ ပြောင်စရာလား၊ ကဲ ... ပြောင်အုံး ... ပြောင်အုံး”

လူးလဲထနေသော ထွန်းဟန်၏မျက်နှာကို ဖုန်များ သဲများ နှင့် ကျုံးပက်ယင်း ခင်ဦးက အကြိတ်သံလေးနှင့် အော်သည်။ မျက်စိထဲ သဲတွေ ဖုန်တွေ ဝင်ကုန်သော ထွန်းဟန်သည် ပူးပူးဝါးဝါးနှင့် အော်၍ ဆဲသည်။

ခြေကားရား လက်ကားရား ဖြစ်နေသော်လည်း ခင်ဦးကိုရန်မပြုနိုင်။ ခုနစ်နှစ်ရွယ် မိန်းကလေးနှင့် ဆယ်နှစ်နှစ်သားတို့၏ရန်ပွဲတွင် အသက်ကြီးသော ယောက်ျားလေးက တဘက် သတ်ခံနေရသည်။

ခံသာခံနေရသော်လည်း သနားဖွယ်မကောင်းပဲ ရယ်ဖွယ်ကောင်းနေသဖြင့် ထွန်းဟန်၏ သူငယ်ချင်းများက သူ့ဘက်မှကူရန် မစဉ်းစားကြချေ။

“လာ ... ကိုကို သွားမယ်”

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားသောအခါ ခင်ဦးသည် သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဆီသို့ ပြန်ပြေးလာသည်။ ကိုကို၏လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသော ကိုကိုသည် ခင်ဦးက လက်ကလေးနှင့် ထိကိုင်ဆွဲခေါ်သည့် တခဏ၌ အားရှိသွားသလို ခံစားရသည်။

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော ကိုကိုအား ညီညီနှင့် ခင်ဦးက တစ်ယောက်တစ်ဘက်စီ ဆွဲပြီး ခေါ်လာကြသည်။

“အလကားကောင်တွေ ... မင်းစာတော်တာကို မနာလိုလို့ကွ ... မင်းက အမြဲပထမရနေလို့ ... အဲဒီစဖျင်းတွေက ရန်စတာ ... မင်းကလဲ မကြောက်ပဲ ဘာလို့ခံနေရလဲ၊ ဘာလို့ ဆွဲတီး မပစ်တာလဲ ... ဟင်း ... ခင်ဦးလောက်မှ သတ္တိမရှိဘူး”

ညီညီက အပြစ်တင်သည်။ ဆံပင်တိုတို ကတုံး ဆံတောက်ကလေးနှင့်ခို ညီညီ၏ မျက်နှာသည် ဝိုင်းနေသည်။ ပါးစုံလေးများ ဖောင်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးကို တင်းတင်းစေ့စေ့ ကျက်မှောင်ကုတ်ယင်း မြေကြီးပေါ်မှ ကျောက်ခဲလေးကို ခြေနှင့် ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ညီညီသည် ရန်ဖြစ်ရမှာ ကြောက်တတ်သူမဟုတ်ချေ။ အသက်ရှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူဆင်နွှဲသော ရန်ပွဲပေါင်းမှာ မနည်းလှပေ။

ကိုကိုကမူ ဆယ်နှစ်ကျော်နေပြီ။ ခုချိန်ထိ တခါမျှ ရန်မဖြစ်ဖူးသေးချေ။ ရန်ဖြစ်ရန်လည်းကြောက်သည်။ စကားအခြေအတင် ပြောရန်လည်း ကြောက်သည်။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်သူတိုင်းကိုပင် ပြန်လှန်၍ စူးစိုက်ကြည့်ရန် မဝံ့ရဲချေ။

“ဟား ... ဟား ... အလကားအီးပေါလောကြီး ထွန်းဟန်၊ သိလား ကိုကို ခင်ဦးကို တောင် မနိုင်ဘူး”

ခင်ဦးက ကိုကို၏လက်များကို လှုပ်ယမ်းကာ ရယ်နေသည်။ ညီညီကတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရ။

“ဟ... နင်က မိန်းမကျင့် မိန်းမကြံနဲ့ သဲနဲ့ပက်တာကိုး”

“ခင်ဦးက မိန်းမပဲဟာ ... မိန်းမလိုပဲ ကြံမှာပေါ့ ညီညီရ”

“အေးလေ ... ရိုးရိုးဆိုယင် နင်နိုင်မလား”

“နိုင်ပါတယ်”

“အောင်မာ ...”

“အဟုတ်ပြောတာ ... ပေါင်ကြားထဲ တအားကန်ထည့်လိုက်မှာပေါ့”

“ခွေးမ”

ပထမတန်း အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ သူတို့ရပ်လိုက်ကြသည်။ ညီညီနှင့်ခင်ဦးသည် အတန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ ကိုကိုတဦးတည်း ဆက်၍လျှောက်လာရသည်။ အားငယ်စိတ်များက သူ့တကိုယ်လုံးကို လွှမ်းမိုး၍လာပြန်သည်။ အထင်သေးသော၊ လှောင်ပြောင်သရော်သော မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေဦးမည်။

စာမရသဖြင့် ဒဏ်ပေးခံရခြင်းမဟုတ်သော်လည်း ဆင်းရဲခြင်း ဟူသည်မှာလည်း မကောင်းမှုတခုလို ရှက်စရာတမျိုးပင်။ ကိုကို၏ နှလုံးသားထဲတွင် ထိုသို့ပင်ခံစားရလေသည်။

“ဟေ့... ကိုကို ... မင်း မငိုနဲ့နော်”

ညီညီသည် အခန်းထဲဝင်သွားပြီးမှ ကိုကိုဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ မျက်ရည်အဝိုင်းသားဖြစ်နေသောကိုကိုအား မကျေမနပ်လေးကြည့်ကာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောသည်။

“ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့ကွ... ဘယ်သူ့ကိုမှာ ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

“ရန်ကုန်ကို တိုက်ရိုက်ပဲလား ... ဆရာ”

“တိုက်ရိုက်ပဲဗျာ ... ဓာတ်ဆီရောရှိရဲ့လား”

“အပြည့်ပါပဲဆရာ ... နေ့ခင်းကမှ ထည့်ထားတာ”

“အမြန်ဆုံးပါဗျာ”

ကိုကိုသည် နဖူးပြင်တွင် စို့နေသော ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ကားမှန်ပြတင်းကို တဝက်ခန့်ဖွင့်ချလိုက်သောအခါ အေးမြသောလေက သုတ်ကနဲ ပြေးဝင်လာသည်။ ချွေးစို့နေသော သူ့ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ဆော့ကစားသွားသည်။

လူနာခုတင်ပေါ်တွင် မိန်းမောနေမည့် ခင်ဦး၏သဏ္ဍာန်ကို တွေးထင်မြင်ယောင်ယင်း ရင်ထဲတွင် တစ်ဆိုဆိုကြီး ဖြစ်လာသည်။ ခင်ဦး ဘာကြောင့် သေရမည်နည်း၊ သေမင်းသည် ခင်ဦးဟူသည့် နှလုံးကောင်းမလေးဆီသို့ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဆိုက်ရောက်လာရသနည်း။

“ညီညီ လိမ်ပြောတာ ဖြစ်ပါစေ”

ကိုကိုသည် တံတွေး မျိုချယင်း ဆုတောင်းမိသည်။ ဆုသာတောင်းမိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ညီညီသည် အမှန်ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို လက်ခံပြီးဖြစ်နေသည်။

ညီညီသည် လိမ်ပြောတတ်သူ မဟုတ်ချေ။

“ငါ့အင်္ကျီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအကြွေတွေ နေ့တိုင်း ပျောက်နေတယ်။ နင်ယူသလား မခင်မေ”

အဖေသည် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကို စမ်းယင်းမေးသည်။ ထမင်းအိုး မွှေနေသော အမေက အဖေ့ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ မခြောက်တခြောက် ထင်းစိုစိုက မီးခိုးများအူ၍ ထွက်နေသဖြင့် အမေမျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များဝနေသည်။ အမေဆံပင်တွင် ပြာမှုန့်ဖြူဖြူများ လူးကပ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ ... ငါသတိထားမိတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ။ မနေ့တုန်းက တော့ အသေအချာ မှတ်ထားတာ။ အခု ဆယ်ပြားစေ့နှစ်စေ့ လျော့နေတယ်”

ကိုကိုသည် အဖေ့ကို ကြည့်ပြီး ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ ထရုံကို မှီယင်း ခြေဆင်း ထိုင်ကာ ထမင်းရည် သောက်နေသော ညီညီကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်မိသော်လည်း ညီညီက သူ့ကို မကြည့်ပေ။ ထမင်းရည်လုံးကို ဒန်စွန်းနှင့် ကုန်ကြွေမပျက် မွှေနေယင်း ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

မနေ့ညက တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော အဖေ့ အင်္ကျီအိတ်ကို ညီညီစမ်းနေသည်။ ‘ဟေ့ ညီညီ၊ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ’ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသော ကိုကိုအား သူက အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ‘အသာနေစမ်းပါကွာ၊ ငါပိုက်ဆံစုနေတာပါ’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ကိုကို မင်းယူသလား”

အဖေက မေးသောအခါ ကိုကိုတကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်း မျက်ရည်ဝဲကာ ဆို့နှစ်လာသည်။ အဖေ့ကိုမကြည့်ရဲ၍ ထမင်းစားခုံပိုင်းလေးပေါ်တွင် အုံခဲနေသော ယင်ကောင် မည်းမည်းများကို စိုက်ကြည့်ယင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောစမ်း သား၊ မင်းယူသလား”

အဖေက ကိုကို၏အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ပို၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ အသံလေးလေးနှင့် ထပ်၍မေးလေသည်။ ကိုကိုသည် ခေါင်းကိုမော့၍ အဖေ့ကို ကြည့်ရသည်။ မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် စူးရှ တောက်ပြောင်မှုမရှိသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

ကိုကိုသည် အဖေ့ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်လှသူ မဟုတ်။ ချစ်လောက်အောင်လည်း လက်ပွန်းတတီး မနေခဲ့ရပေ။ မိုးလင်းမှမိုးချုပ် အလုပ်ခွင်တွင်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိသော အဖေ့ကိုသူ လူမှန်းသိသည့်အရွယ်ကတည်းကစ၍ ထာဝစဉ် ချွေးစော်နံ့နေတတ်သော လူကြီး တဦးအဖြစ်သာ စွဲမှတ်ခဲ့လေသည်။ ချဉ်စုတ်စုတ်နံ့သော ချွေးနံ့သည် အဖေ့ကိုယ်တွင်သာမက အဖေအင်္ကျီများတွင်လည်း စွဲကပ်နေသည်။

ကိုကိုမကြိုက်။ အဖေလက်သမားကြီးဖြစ်နေသည်ကို မကြိုက်။ အဖေလက်ဖဝါးကြီးများ မာကြမ်းပြီး အသားမာတတ်နေသည်ကိုလည်း မကြိုက်။ အဖေအသားများ နီကြမ်းပြီး ညစ်ထတ် ထတ်နေသည်ကိုလည်း မကြိုက်။

အဖေ့ကိုယ်တွင် ချွေးနံ့ နံ့နေသည်ကိုလည်း မကြိုက်။ အဖေဆင်းရဲသည်ကိုလည်း မကြိုက်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အဖေ့နာမည်ကိုပင် မကြိုက်။ အဖေနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကိုကို ဘာမှ မကြိုက်ချေ။

အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းများသည် ဒယ်ဒီက ပြည်သူ့ဆိုင်မန်နေဂျာ ဦးတင်ထွန်းနိုင်၊ အန်ကယ် ဦးမိုးမြင့်သူ၊ဖေဖေက ဦးအောင်ကျော်မိုး ... စသည်ဖြင့် ပြောနိုင်ကြသည်။ သူ့အလှည့်တွင်မူ ... အဖေက လက်သမားကြီးဦးဖိုးဘ ပါ ... ဟု မပြောလိုလှ။ မပြောချင်လှ။

“ကဲ ... သားကြီး ကိုကို ပြောစမ်း ... အဖေ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ဒီပိုက်ဆံတွေ သား ယူထားသလား”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း”

ကိုကိုသည် ခေါင်းကို အတွင်ခါယမ်းယင်း မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားသည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော ညီညီကို မျက်စိသူငယ်နှင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ‘ညီညီ ယူတာ အဖေရ’ ဟုသူ မပြောရက်၊ ပြော၍လည်း မထွက်။

“မှန်မှန်ပြောနေော် ... အဖေအကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

အဖေ၏အသံက ရုတ်တရက် မာလာသည်။ ကိုကိုသည် အဖေ၏ မှန်မွဲမွဲ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ချင်၍ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်မူ အဖေက သူ့ကို တအားလွှဲ၍ ရိုက်လိုက်တော့မည်ဟု ထင်သည်။ ငိုချင်နေသည်။

ကိုကို၏ပန်းနှစ်ဘက်ကို အဖေက ဒေါသနှင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ချိန်တွင် ညီညီသည် ကိုကို၏ဘေးသို့ ဖြတ်ကန် ရောက်လာသည်။ ကိုကိုဘေးတွင် ယှဉ်ရပ်ကာ အဖေအား မော်ကြည့်ယင်း တိုးတိုးပြောသည်။

“ညီ ယူတာ အဖေ ... ကိုကို ... မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ... မင်းယူတာ”

အဖေက အော်လိုက်သည်။ ညီညီသည် အဖေမျက်လုံးများကို ရဲဝံ့စွာ ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုကို ကို ကျောင်းမှာ ခဏခဏ စကြတယ်။ ကိုကိုဆိုတဲ့ကောင်စုတ်တဲ့ ... နေတဲ့အိမ်ကတပုတ်တဲ့ ... စားတော့ သောက်တော့ ပဲပြုတ်တဲ့၊ အကျိုကလဲ စုတ်စုတ်တဲ့”

ညီညီအသံလေးသည် တုန်ယင်နေသည်။ မျက်မှောက်ကြီးကုပ်နေသော အဖေကို လည်းကောင်း၊ ပြာအလူးလူး ပေနေသော အမေကိုလည်းကောင်း၊ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသော ကိုကိုကိုလည်းကောင်းတွေကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်ဝဲ လာလေသည်။

“ကိုကိုက အလကား စကြောက်ပဲ အဖေ .. သူများစယင်ငိုဖို့ပဲတတ်တယ်။ ခဏခဏ ငိုတယ် ... ခင်ဦးလောက်တောင်သတ္တိမရှိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ခံမတီးရဲဘူး၊ ဟိုကောင်တွေက သူ့အကျိုကိုကြည့်ပြီး အမြဲပြောင်တယ်။ သူက အမြဲငိုတယ်။ ဒါကြောင့် ..ညီ .. အဖေအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံနှိုက်ပြီးစုနေတာ”

“ဘာကွ”

“ညီ ပိုက်ဆံစုနေတာ ..အခု နှစ်ကျပ်ရပြီ”

အမေ၏ သက်ပြင်းချသံက ကျယ်လောင်လှသည်။ ထမင်းရည်လေ့ထဲ ဆားခတ်ကာ စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ် လာချသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ယင်ကောင်များကို လက်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းခြောက်ပြီးမှ အကျိုလက်ကို ပင့်ကာ မျက်ရည်သုတ်လေသည်။

“ကိုကိုကို အကျိုအသစ်ဝယ်ပေးချင်လို့ အဖေ၊ သူ့အကျိုက စုတ်လှပြီ၊ ဒါကြောင့် .. ညီ .. ပိုက်ဆံစု”

ညီညီ အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။

မေမေသည် နာနာကျည်းကျည်း အရိုက်ခံလိုက်ရသူကဲ့သို့ယိုင်တိယိုင်တိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရှေ့မှ ထမင်းရည်လေ့ကို အမိပ္ပါယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထမင်းရည်ပူပူက အငွေတထောင်းထောင်း ထကာ အဖေမျက်နှာကို ဟပ်နေသည်။ အဖေမျက်နှာသည် ထမင်းရည်ငွေဟပ်ကာ အစိုပြန်နေသည်။မျက်လုံးများကမူ မှန်မှိုင်းရီဝေသော အသံကို တိုးတိုးလေးကြားရသည်။

“အဖေက သူများအိမ်တွေ လိုက်ဆောက်ပေးနေတယ်၊ အမေကလဲ သူများအင်္ကျီတွေ
အငှားချုပ်လို့ .. ဒီအဖေနဲ့

ဒီအမေရဲ့ သားတွေကတော့ တဲပုတ်မှာ .. အင်္ကျီစုတ်တွေနဲ့ ...”

မိုးဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းလာသည်။

မုန်မွှားမွှား မိုးစက်ကလေးများသည် ကားထဲသို့ လေဟုန်စီးပြီး ဝင်ရောက်လာကြသည်။ မျက်နှာကို မထိတထိ ရိုက်ခတ်သည်။ မိုးစက်မိုးမုန်များ၏ အေးမြမြ အထိအတွေ့ကလေးက ညှိုးချိုးနေသော သူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို သက်သာမှု မပေးလှပေ။

ညီညီသည် ကိုကိုဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ယင်းလမ်းဘေးတွင် ရိပ်ကနဲ ကျန်ခဲ့ သောသစ်ပင်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မိုးစက်မိုးမုန်များ တင်နေသော်လည်း သုတ်မပစ်ချေ။

“မိုးပက်နေပြီ ညီညီ”

ကိုကိုက ပြောသော်လည်း ညီညီသည် ကြားဟန်မတူချေ။

“မိုးမပက်ဖူးလား ညီညီ”

“ပက်တယ်”

ကိုကိုက ထပ်မေးသောအခါမှ ညီညီသည် မုန်မှိုင်းရီဝေနေသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မှန်တံခါး တပ်လိုက်လေကွာ”

“နေပါစေဗျာ ... ဒီအတိုင်းကောင်းပါတယ်”

တဝက်တပျက်သာဖွင့်ထားသော မှန်တံခါးကို ညီညီကအကုန်လှည့်ပြီး ဖွင့်ချလိုက်သည်။ တံခါးအကုန်ပွင့်သွားသောအခါ မိုးစက်များက သည်းကနဲ ပြေးဝင်လာသည်။ လေကလည်း ပို၍တိုက်လာသည်။

မျက်နှာတွင် မိုးရေများစိုနေသော ညီညီအား ငေးကြည့်နေယင်း သက်ပြင်းချမိသည်။ တဖြောက်ဖြောက်နှင့်လာ၍ စင်နေသော မိုးစက်လေးများကို ညီညီက မျက်စိမှိတ်၍ ခံယူနေသည်။

ကိုလှရွေက သူတို့နှစ်ဦးအား မသိမသာ ငဲ့ကြည့်ကာသူ့ဘေးမှ မှန်တံခါးကို အဆုံးထိ လှည့်တင်ကာ ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားစက်ရိန်ကို ပို၍မြှင့်လိုက်လေသည်။

ကားက ပို၍မြန်သောအခါ လေကပို၍တိုးလာသည်။ ညီညီ၏ဆံပင်ပျော့ပျော့များသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံနေသည်။လေကိုလည်းကောင်း၊ မိုးကိုလည်းကောင်း ညီညီက လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုထားလေသည်။

ညိုမည်းနေသော ကောင်းကင်တွင် လင်းလက်သွားသော လျှပ်စီးကြောင်းနှင့်အတူ ဂျိုးဂျိုးမြဲမြဲသံကို ကြားရသည်။ ကိုကို၏ စိတ်သည်လည်း ညီညီနည်းတူ အတိတ်ဆီသို့ လွင့်ပြေးသွားလေသည်။ ဆိုဖာပေါ်သို့ ခေါင်းကို မှီချလိုက်ကာလွင့်၍ ပြေးလေသော စိတ်အစဉ် နောက်သို့ မျှောကာ လိုက်သွားမိသည်။

မိုးရွာနေသည်။

မိုးရွာနေသည်။

မိုးရွာလျှင် သူတို့ကျောင်းတက်ရတော့မည် မဟုတ်။

ဖျားသောကြောင့် မဟုတ်။

မအားသောကြောင့် မဟုတ်။

ထီးမရှိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းသို့ဆောင်းသွားစရာ ထီးမရှိ မိုးကာ မရှိသဖြင့်ကျောင်းတက်ချိန် မိုးရွာတိုင်းကိုကိုစိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ တခါတရံလည်း မိုးဖွဲဖွဲအရွာတွင် နွေခတ်ပြီး ကျောင်းသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးယင်း လမ်းခုလတ်တွင် မိုးသည်းသည်းရွာချတတ်သည်။ ကျောင်းသို့ မရောက်မီ မိုးရေများ ရွဲရွဲနစ်နစ်ရသော အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းချေတော့ပြီ။

“မိုးရွာပြီကွ ... ပျော်တယ်ကွ ”

ညီညီကမူ ကျောင်းတက်ပျင်းသည်။ တတ်နိုင်လျှင် ကျောင်းပင် နေချင်သူမဟုတ်။ အဖေ အတင်းထား၍သာကျောင်းတက်နေရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသွားချိန် မိုးရွာလျှင် သူပျော်သည်။ ကိုကိုက ညိုမည်းနေသောကောင်းကင်ကို မော်ကြည့်ယင်း ‘မိုးမင်းကြီးရယ် ... ငါတို့ကျောင်းရောက်ပြီးမှ ရွာပါ’ ဟု ကျိတ်၍ ပြောမိစဉ် ညီညီက ‘ဟ... ရွာစမ်းပါ မိုးရ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်ရွာဟု ပြောလေ့ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း မိုးရွာသည်။ ထို့ကြောင့် ညီညီ ပျော်နေသည်။

“စာမရတာနဲ့ အတော်ပဲကွ ”

“ညီညီရာ ... မင်းကလဲ ပညာကို တန်ဖိုးကို မထားဘူး”

ကိုကို၏စိတ်ထဲတွင် ပညာကို ကြိုးစားရမည်၊ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်မည်၊ ပညာမတတ်လျှင် အဖေလို အကျိုးပြုကြီးဝတ်ပြီး လက်သမားလုပ်ရမည်ဟု စွဲနေသည်။

ကမ်းနားတွင် ကူလီထမ်းရမည်ကို ကြောက်သည်၊ ဆိုက်ကားနင်းရမည်ကို ကြောက်သည်၊ ပညာမတတ်ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းသည် ဒွန်တွဲ၍ နေသည်ဟု သူမြင်သည်။

“သား ...”

အမေက မီးဖိုချောင်မှ လှမ်းခေါ်သည်၊ တဝုန်းဝုန်းရွာနေသော မိုးသံအကြားတွင် အမေအသံက တိုးညင်းလှသည်။

“သားတို့ ကျောင်းမသွားရပြန်ဘူးပေါ့”

“ခဏနေရယင် မိုးတိတ်ယင် တိတ်မှာပါ အမေရာ ... အခုမှ ရှစ်နာရီ ရှိသေးတာ”

“သားတို့အဖေလဲ ရွဲမှာပဲကွယ်”

“အဖေသွားတုန်းက မရွာသေးပါဘူး ... လွတ်ယင်လွတ်နိုင်ပါတယ် ... အမေရ”

ကိုကိုသည် နောက်ဖေးချောင်သို့ လှမ်းဝင်လာကာ အမေဘေးတွင် ထိုင်သည်။ အုတ်ခဲသုံးလုံး ဆိုင်ထားသော ဖိုခုံလောက်ဆိုင် မီးဖိုက မီးခိုးများ အူထွက်နေသည်။ ငါးပိရေအိုးက ပွက်ပွက်ဆူကာ ရနံ့ တကြိုင်ကြိုင်ထွက်နေသည်။

“မီးဖိုကလဲ မီးခိုးလိုက်တာ”

“သားတို့အဖေ ယူလာတဲ့ သစ်တိုသစ်စတွေလေ၊ စိုနေလို့”

အဖေသည် အလုပ်ထဲတွင် ဖြတ်ယင်း တောက်ယင်း၊ ပိုသော သစ်တိုသစ်စများကို ရနိုင်လျှင် ရနိုင်သလောက် အိမ်သို့ သယ်လာလေ့ရှိသည်။ တခါတရံ ရွှေပေါ်စာ ကျူးလာတတ်သည်။ အိမ်တွင် ကုန်ကျသော ထင်းဖိုးကို ကာတန်သရွေ့ကာမိအောင် တလေးတလဲ ထမ်းပိုးလာလေ့ရှိသည်။

“ထီးကလေးတလက်လောက်တော့ ဝယ်ဖို့ ကောင်းနေတာကြာလှပြီ၊ ခုထိကို မဝယ်နိုင်ဘူး”

“ထီးမရှိလဲ မိုးကာလေးရယင် ကောင်းမှာ အမေရ၊ မြဇော်ရဲ့ မိုးကာလေးမှာဆိုယင် ခေါင်းဆောင်းစရာလေးပါ ပါတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ညီညီက ပြောသောအခါ အမေသည် မချိပြုံးပြုံးယင်းမီးဖိုကိုသာ မီးပြောင်းနှင့် တဖူးဖူးကုန်းမှုတ်နေသည်။ ထို့နောက် မောလာသလို ခေတ္တရပ်ပြီး အသက်ပြင်းပြင်းရှုသည်။ ကိုကိုကို မှန်ဝေသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ တိုးတိုးပြောသည်။

“အမေ ဖျားများ ဖျားသလားမသိဘူး၊ နေရတာ နည်းနည်းမှ မကောင်းဘူး”

ကိုကိုသည် အမေကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူလူပြည်သို့ ရောက်သည်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်ပင် ကျော်ပေပြီ၊ အမေ ဖျားသည်ကို တခါမှ မမြင်ဖူးသေးပေ၊ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်စက်ရုပ် တရပ်လို လှုပ်ရှားနေလေ့ရှိသော အမေကို ဖျားတတ်နာတတ်သည် ဟူ၍ပင် မတွေ့ခဲ့မိကြပေ၊ အမေ ညည်းသည်ကိုလည်း တခါမျှ မကြားစဖူး။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ အမေ”

ကိုကိုသည် အမေ၏နဖူးပြင်ကို အသာအယာ စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသောကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်၍ပင် သွားသည်။

“ဟာ ... အမေ ... ပူချစ်နေတာပဲ”

“အင်း ... အနာရီနံတက်တာနဲ့ တူတယ်”

အမေ၏လက်မတွင် ပတ်တီးညစ်ညစ်တခုကို စည်းထားသည်။ သွေးစွန်းသော ပတ်တီး စသည် ညစ်ပေနေလေသည်။

“တနေ့က ထင်းခွဲတာ ဓားထိလို့ ... အမေလဲ ဘာဆေးမှထည့်စရာမရှိတာနဲ့ နံနင်းသိပ် ပြီး ပတ်တီးစည်းထားတာ”

“အမေအနာက ယဉ်းနေပြီ”

“အင်း ... အစစ်လဲနဲ့နဲ့ ကိုက်တယ်”

အမေသည် သူ့လက်မလေးကို ထောင်ပြယင်း သားကိုအားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်သည်။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်သာရှိသေးသော်လည်း အမေသည် လေးဆယ်ကျော်တဦးဟု ထင်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ခြောက်သွေ့ကာ အက်ကြောင်း ထင်နေသည်။ သနပ်ခါးနှင့် သိပ်မထိတွေ့သော အမေပါးပြင်များသည်လည်း နုပျို ဖိုလန်း သွေးရောင်သမ်းခြင်း မရတော့ပေ။ အမေ၏ ကျောက်ပြင်အပဲလေးဘေးတွင် အပွေး တုံးလှပြီဖြစ်သော သနပ်ခါးလုံးလေးတုံးကို တွေ့နေရ သည်မှာ နှစ်နှင့်ပင်ချီနေပြီ။ တခါတရံ စိတ်လိုလျှင် အမေသည် ထိုသနပ်ခါးတုံးလေးကိုပင် တဂျစ်ဂျစ်သွေးပြီး လိမ်းတတ်သည်။ တလလျှင် တခါလောက်သနပ်ခါးရေကျကလေး ပွတ်ထား တတ်သည်။

“လက်နာနေတာနဲ့၊ မနေ့ကလာအပ်တဲ့ အကျီလေးကိုတောင် ကြယ်သီးမတပ်ရသေးဘူး ... ပဲပြုတ်ကြွေးကလဲပူလှပြီ၊ ဆီလဲ တစက်မှ မရှိဘူး”အမေက အိမ်တံစက်မြိတ်မှ တဝေါဝေါ ကျဆင်းနေသော မိုးရေများကိုကြည့်ကာ တဦးတည်းညည်းညူနေသည်။ ကိုကိုသည် စားပွဲခိုင်း လေးပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ခါတိုင်းတွေ့နေကျဖြစ်သော ပဲပြုတ်ပန်းကန်လေးကို မတွေ့ရ ပေ။ ပဲပြုတ်သည် အဒေါ်ကြီးသည် သူ့အကြွေးရစ်ကျပ်ကို ဆပ်ပြီးမှ ဆက်၍ပေးနိုင်မည်ဟု အိမ်ရှေ့မှ အော်သွားမည်မှာ သေချာလှသည်။

“ဒါကြောင့်မို့ပြောတာ အမေကလဲ ကျွန်တော်မုန့်ရောင်းပါမယ်လို့”

ညီညီက မကျေမနပ်ပြောလေသည်။ အမေက ညီညီကိုရီဝေစွာလှမ်းကြည့်ယင်း သက် ပြင်းချသည်။

“စာကိုသာ ကြိုးစားစမ်းပါ သားရယ်”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ စာလဲကြိုးစားမှာပေါ့၊ ကျောင်းအားတဲ့အချိန်ရောင်းယင် ရတာပဲ အမေရ”

ကိုကိုသည် ညီညီကို စိုးရိမ်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူကတော့ မုန့်မရောင်းလို့၊ မုန့် ရောင်းနေစဉ် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့မည်ကို သူ့ကြောက်သည်။ သူ့ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေက ခေါင်းညိတ်သဘောတူပြီး ‘ရောင်းချင်လဲ ရောင်းကွယ်’ ဟု ပြောလိုက်မည်ကို စိုးကြောက်နေသည်။ သို့သော်လည်း အမေသည် တလေးတနက်ပြောနေသော ညီညီစကားကို ဂရုတစိုက်နားထောင်မနေပေ။ ထရံကိုမှီကာ အသက်ကို မျှင်း၍ရှုနေသည်။ ထို့နောက် စုတ်သပ်၍ ညည်းလေသည်။

“နေလို့မကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ အမေတော့ တကယ်ကိုဖျားနေပြီ၊ ခေါင်းမထူချင်တော့ ဘူး၊ သား ... ကိုကို အဲဒီ ငါးပိအိုးချပြီး၊ ရေနွေးအိုး တည်စမ်း၊ မိုးစဲယင် အမေဖို့ ကွမ်းရွက် ဆယ်ပြားဖိုးသွားဝယ်ပေးနော်၊ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်လေးသောက်ရအောင်”

အမေသည် လေးကန်စွာထသွားပြီး ဖျာပေါ်တွင် ခွေခွေလေး လှဲချသည်။ ညီညီက ရှိရှိသမျှ စောင်လေးများကို အမေအပေါ်တွင် ထပ်၍ခြုံပေးသည်။ ထို့နောက် အမေဘေးတွင် ထိုင်ကာ အမေမျက်နှာကို ငေး၍ကြည့်နေလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက သံသဲမဲမဲရွာဆဲပင်၊ ဓနိမိုးကပေါက်ပြီး ယိုလာသောမိုးပေါက်များက အမေခေါင်းရင်းနားတွင် တဖောက်ဖောက်ကျနေသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ရေများကွက်ကာ စိုနေသည်။ ဒီတနေရာတည်း မဟုတ်၊ နေရာတော်တော်များများမိုးယိုနေသည်။ ရေခဲထားရသော ချိုင့်များခွက်များလည်း ပုံစံသလို စီနေပြီ။ လောက်ပင်မလောက်တော့။

“ဒီနေ့တော့ ကျောင်းမတက်ရတော့ပါဘူးကွာ ...မိုးကလဲ စဲမယ့်ပုံမရှိပါဘူး”

ညီညီမောင်နေသော ကောင်းကင်ကို မျှော်ကြည့်ယင်းကိုကိုက ပြောသည်။ ကိုကို ကျောင်းတက်ချင်သည်။ ဆရာမသင်သမျှစာများကို လောဘတကြီး လိုက်လံ ကျက်မှတ်ချင်နေသည်။ စာတလုံးတတ်လျှင် ဆင်းရဲတွင်းမှ တထစ်လွတ်ခြင်းဟု ထင်နေမိသည်။

“မိုးမစဲတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးကွေးရတာပေါ့၊ မိုးရယ်မတိတ်ပါနဲ့ ဗျာ၊ နောက်နေ့တွေလဲ ရွာပါအုံးဗျာ”

ညီညီသည် အမေဘေးတွင်ကပ်ပြီး လှဲချလိုက်သည်။ အမေမြဲထားသော ချည်စောင်ပါး ထဲသို့ တိုးဝင်ယင်း တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

“အမေကိုယ်က ပူနေလို့လား မသိဘူး၊ နွေးလိုက်တာ”

“ညီညီ မင်းသွားမရှုပ်မနေနဲ့၊ အမေ ဖျားနေတာကွ ”

“ဒီလိုဆို အမေက ဆောင်းတွင်းကျယ်င် ခဏခဏဖျားဖို့ကောင်းတယ်၊ ညီတို့တွေ စောင်လိုမှာ မဟုတ်ဘူးနော် အမေ”

ညီညီက အမေကို ခပ်သာသာလေး လှုပ်ကာ ပြောသည်။ အမေက ဘာမှ ပြန်မပြော။

“အမေ ... အမေကလဲ ချက်ချင်းအိပ်ပျော်သွားလား အမေရဲ့..ဟင်... အမေ၊ အမေ... ဟေံ ကိုကို ... အမေ ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး၊ ခေါင်းကြီးလန်နေတယ်”

နှုတ်ခမ်းစေ့ကာ ခေါင်းနောက်ဘက်လန်နေသော အမေကို ညီညီက တအားဖက်ကာ ‘အစ်ကို ..ကိုကိုရ ... လုပ်ပါအုံးကိုကိုရ၊ အမေ ... အမေ... ထပါ အမေရ’ ဟု ကယောင်ကတမ်း အော်နေလေသည်။

မိုးဖွဲကလေးများသည် တဖြည်းဖြည်းစိပ်ကာ သည်းလာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်မျက်ရည်များနှင့် မိုးမှုန်တို့ရောကာ စိုနေသည်။

“အခုလိုမိုးရွာယင် အမေ့ကို သိပ်သတိရတာပဲ”

“အင်း ... အမေသေတဲ့နေ့က မိုးတွေရွာလိုက်တာ တအုန်းအုန်းနဲ့နော်... လျှပ်စီးတွေကလဲ လက်လို့” ကားထဲသို့ဝင်ရန် အရှိန်ယူလာသော မိုးပေါက်များသည် ကားမှန်ကို ထိကာ လွင့်စင်သွားကြသည်။

ဖြာကနဲ ဖြာကနဲ လွင့်စင် ကွဲကြေသွားသော မိုးပေါက်ကလေးများကို ကြည့်ယင်း ရင်ထဲတွင် မောလာသည်။ ထိုမိုးပေါက်ကလေးများကဲ့သို့ပင် သူတို့အမေသည် လူ့လောကကြီးမှ ရုတ်တရက် လွင့်စင်ပြီး ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေသည်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ သွားစေ့ပြီး ဇက်ကြီးခိုင်နေသော အမေ့သဏ္ဍာန်သည် သူ၏ အိပ်မက်ထဲသို့ မကြာခဏရောက်လာလေ့ ရှိသည်။

မေးခိုင်ပိုး ဝင်၍ဝင်မှန်းမသိပဲ ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရည်ကျကျလေးကိုသာ အမေ့ပါးစပ်ထဲ အတင်းလောင်းထည့်ခဲ့မိသည့် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွတ်ချင်။

အမေ...။ သူတို့အမေသည် ဆင်းရဲဒုက္ခခံရန် မြိုးခြံရန်အတွက်သာ လူ့လောကထဲ ရောက်လာဟန် တူခဲ့သည်။ လူ့ပြည်လူ့ရွာတွင် အနှစ်သုံးဆယ်ကျော် နေသွားခဲ့ရသော်လည်း စည်းစိမ်ခံခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းဟူသော စကားလုံးများ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုပင် အတိအကျ နားလည်သွားဟန် မရှိချေ။

သေခါနီးအချိန်အထိ ကြယ်သီးတံမတပ်ရသေးသော အကျီနှင့် ပဲပြတ်ဖိုး ရှစ်ကျပ်ကို စိတ်စွဲ သွားခဲ့ရသည်။ ဆေးဖိုး အဖြစ် ကွမ်းရွက် ဆယ်ပြားဖိုးကိုသာ သုံးစွဲခဲ့ရလေသည်။

“အမေသေတာ ငါတို့တွေ ဗဟုသုတနည်းလို့၊ ပညာမတတ်လို့ကွ ... မေးခိုင်ပိုး ဝင်လို့တောင် ဝင်မှန်း မသိခဲ့တာ”

သူကကြိတ်မနိုင် ခဲမရနှင့် မကြာခဏ ပြောမိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ညီညီသည် ရိုဝေသော မျက်လုံးများနှင့် သူ့ကိုငေးကြည့်ကာ မချီပြုံးပြုံး တတ်လေသည်။

“အမေသာ ဆရာဝန်ဆီ စောစောရောက်ယင် မသေပါဘူးကိုကိုရ၊ အမေသေတာ ဆင်းရဲတဲ့ရောဂါကြောင့်ပါ” ဟုပြောတတ်သည်။

“ဒီလောက်တောင် လေတွေတိုက်နေလျက်နဲ့ ရင်ထဲမှာပူပြီး အိုက်နေသလိုပဲ” စိမ့်အေး နေသော မိုးစက်များသည် ညီညီ၏မျက်နှာကို တဖြောက်ဖြောက်နှင့် လာ၍စဉ်နေသည်။ ညီညီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သောက၏အရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းနေသည်။ ညိုမှိုင်းသော ကောင်းကင်တွင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် လင်းလက်သွားသော လျှပ်စီးကြောင်းကို မျှော်ငေးကြည့်ယင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“အမေသေတုန်းက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါက ဆယ့်သုံးနှစ်၊ မင်းက ဆယ်နှစ်”

“အခု ခင်ဦးက နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်”

ကိုကို၏နှလုံးသားသည် ဒိန်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အူအသည်းများ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ထပြီး ကျွမ်းထိုးကုန်ကြသလို ရင်ထဲတွင်ဖြောင်းဆန်သွားသည်။

ခင်ဦး...။

သူ၏ခင်ဦးသည် အမေလိုပင် သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ထဲမှာ ခင်ဦးက အငယ်ဆုံး၊ ကျွန်တော့်ထက် တနှစ်ငယ် တယ်၊ ကိုကိုထက် သုံးနှစ်ငယ်တယ်”

“သုံးနှစ်နဲ့တလ ငယ်တယ်”

ကိုကိုက ရင်ထဲမှ အတိအကျ ထပ်၍ပြောမိသည်။ ခင်ဦးသည် သူ့ထက် သုံးနှစ်နှင့် တလတိတိ ငယ်လေသည်။

“အငယ်ဆုံးပေမယ့် သတ္တိကျတော့ အကောင်းဆုံး”

ညီညီက မသဲမကွဲ ပြုံးသည်။ အတိတ်ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားနေသော စိတ်ကြောင့် ကိုကိုအား သရော်မော်ကား ပြောရန် သတိမရပဲ ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

“အရေးရယ် အကြောင်းရယ် ဆိုရင် သူက အမြဲ ရှေ့ကချည်းပဲ”

“ငါကတော့ အကြီးဆုံးပေမယ့် အမြဲတမ်း နောက်ကွယ်ကသာ ရပ်ခဲ့တာပါ”

ကိုကိုက ရင်ထဲမှ ပြောမိပြန်သည်။

“မှတ်မိသေးလား ကိုကို ... ဟိုတခါ ငါးပက်တုန်းကလေ လူကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ် ရတာရော”

“မှတ်မိတာပေါ့ ညီညီရ”

“အဲဒီတုန်းကလဲ အခုလိုပဲ မိုးတွေရွာနေတာနော်”

ကိုကိုသည် သက်ပြင်းတချက်ရှိကံက ညီညီလိုပင် ကားမှန်တံခါးကို အကုန်ဖွင့်ချလိုက်သည်။

စိမ့်စိမ့်အေးနေသော မိုးစက်များကို မျက်နှာမော့၍ ခံယူယင်း မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။

ခင်ဦးသည် ထာဘီကို တိုတိုလေး ဝတ်ထားသည်။ အပေါ်ဘက်တွင်ကား ရှဉ့်မြီး အင်္ကျီလေး တထပ်တည်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဘွားက အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် ဇာပြား အဖြူလေး တပ်ပေးထားသော်လည်း အခုတော့ဇာအဖြူရောင်က အညိုရောင်ဖြစ်အောင် ရွံ့အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးပေါက်များကို မျက်နှာမော့၍ ခံယူယင်း ရွံ့ထဲတွင် တစွပ်စွပ်နှင့် လျှောက်သွားနေသည်။

“မိ ခင်ဦး နင်အောက်ကို ကြည့်လျှောက်လေ”

ကိုကို၏အော်သံကို ကြားသောအခါမှ ပြန်လှည့်လာသည်။ သွားကျိုးပေါက်လေးပေါ် အောင် ရယ်နေသည်။

“ငုတ်တွေက ရေထဲမှာ ရှိတာဟ၊ မိုးပေါ်မှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ နင်က ဘာလို့မျက်နှာ ကြီးမော့ပြီး လျှောက်နေရတာလဲ”

ညီညီက လမ်းဘေးမှ မြေကြီးခဲများ သယ်လာယင်းမျက်မှောက်လေးကုပ်၍ အော်သည်။ ခင်ဦးက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ လျှောက်လေး ထုတ်ယင်း ရေစပ်မှ ရွံ့များကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သယ်လာသည်။

“ငါးက ရပါ့မလား ကိုကိုရ”

“ရမှာပေါ့ဟ ... ဒီထဲမှာ ငါးခုကြီးတွေ ငါးရုံကြီးတွေရှိတယ် သိရဲ့လား”

“အများကြီးလား ဟင်”

“အေးပေါ့၊ အများကြီးပေါ့”

သူတို့ ငါးပက်သောနေရာသည် မီးရထားလမ်းဘေးရေအိုင်ငယ်သာ ဖြစ်သော်လည်း ကလေးအမြင်၊ ကလေးအတွေးနှင့်ဆိုတော့ ကန်အကြီးကြီးလို စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေလေသည်။

ငမိုးရိပ်ချောင်းက ဒီရေတက်လျှင် တခါတရံ သူတို့လမ်းထဲအထိ ဝင်တတ်သည်။ သူတို့နားတဝိုက်တွင်ရှိ လမ်းဘေးရေအိုင်များ ပြည့်လျှံသွားတတ်သည်။

မြေနိမ့်နိမ့်မှန်သမျှ ရေဝပ်ကာ ရေအိုင်များ ဖြစ်နေသည်။ရေရှိလျှင် ငါးရှိတတ်မြဲမို့ လူကြီးတွေက ငါးကွန်ပစ်ကြ၊ ငါးဖမ်းတတ်ကြသည်။ အတုမြင် အတတ်သင်ကာ သူတို့ ကလေးတွေလည်း ငါးဖမ်းကြသည်။

“တနေ့တုန်းက လူကြီးတွေ ဟိုဘက်နားမှာ ဖမ်းတာ ငါးရုံအကြီးကြီးတွေ ရသွားတယ် သိလား ... ၊ လက်မောင်းလောက် ကြီးတွေ ရှိတယ်၊ ငါမြင်လိုက်တယ်”

“ဟိ.. ဟိ၊ ခင်ဦးရဲ့ လက်မောင်းလောက်လား ကိုကို”

ခင်ဦးက သူ၏လက်ပိန်ပိန်သေးသေးလေးကို မြောက်ပြယင်း ရယ်သည်။ တကိုယ်လုံး ရွံ့အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကာတစ်တုတ်နေသော ညီညီက အလုပ်မလုပ်ပဲ လေပေါနေသောခင်ဦးကို ရှုတည်တည်နှင့် လှည့်ကြည့်သည်။

ခင်ဦး၏ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်လေးများသည် မိုးရေစိုသဖြင့် ပြားကပ်နေသည်။ မျက်နှာတွင် ရွံ့စက်များ ပေကျနေသည်။

ရေသွားလေး နှစ်ချောင်းက ကျိုးပြီး ဟောင်းလောင်းလေးဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ရုပ်က တည်တည်နေလျှင်ပင် အပိုးမသေပဲ ပြောင်စပ်စပ်ဖြစ်နေရာ ရယ်လိုက်သောအခါကား လူပြက် ထွက်သလို ရယ်စရာ ကောင်းနေလေသည်။

“ဟား... ဟား ... ခင်ဦး.. နင့်ကိုကြည့်ရတာ ... ကာတွန်း ထဲက အရုပ်ဆိုး စုန်းမလေးနှင့် တူလိုက်တာ”

ညီညီ၏ စကားကိုကြားသောအခါ ခင်ဦး ဆွေဆွေခုန်သွားလေသည်။ ယောက်ျားရှာ လေးလို၊ ယောက်ျားလေးများနှင့်ပြိုင်ပြီး ကျည်းသားရိုက်၊ ဂျင်ပေါက်၊ ငါးပက်လုပ်နေသော်လည်း ခင်ဦးသည် အလွန်လှချင်လေသည်။

သူ့ကို အရုပ်ဆိုးသည်ဟု ပြောလျှင် ဆတ်ဆတ်ခါအောင်နာတတ်သည်။

“အောင်မာ နင်ကရော လှလွန်းလို့ .. နင်ကမှ သရဲ့”

“နင်က မှင်စာ”

“ပြီတ္တာမ”

“တစ္ဆေထီး”

ခင်ဦးက ခွန်းချင်းမခံ ပြန်ပက်ယင်း ငိုသံပါလာသည်။

“ဟွန်း ... အဘွားပေးလိုက်တဲ့ ထန်းလျက် နင့်ကို မကျွေးတော့ဘူး သိလား”

ဟု ဘောက်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောသည်။

“ဟား ... ဟား ... နင့်အဘွားများ ငါမသိတာလိုက်လို့၊ အခုသွားတောင်း အခုရတယ်၊ နင်ကျွေးမှ ငါစားရမှာလား၊ ထွတ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

ခင်ဦး၏အဘွားသည် ညီညီကို အလွန်ချစ်လေသည်။ မိတဆိုးမလေး ခင်ဦးကိုချစ်သလို ကိုကိုနှင့် ညီညီတို့ ညီအစ်ကို ကိုလည်း ချစ်သည်။

စီးပွားရေးအခြေအနေအားဖြင့် ခင်ဦးတို့က ကိုကိုတို့ထက်အနည်းငယ် သာသည်။ ခင်ဦး၏ဖခင်က သဋ္ဌေးတဦးအိမ်မှ ကားမောင်းသူဖြစ်သည်။

မိုးမလင်းမီ အိပ်ရာမှထ၍ သွားရကာ ခင်ဦးအိပ်မှ ပြန်ရောက်တတ်သော်လည်း သူ့အတွက် စားစရိတ် မကုန်သည့် အပြင် တခါတရံ မုန့်ဖိုးပဲဖိုး အဝတ်အထည်လေးများပါ အဋ္ဌေးကတော်စိတ်လိုလျှင် လိုသလို ရလာတ်သဖြင့် ခင်ဦးအဖေက သူ၏အလုပ်ကို အပြည့်အဝ ကျေနပ်လေသည်။

တယောက်လုပ်စာကို လေးယောက်စားရသော ကိုကိုတို့အိမ်ထက် နှစ်ယောက်သာစားရသော ခင်ဦးတို့အိမ်က ဟင်းများက ပို၍ စားကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်။

“အဘွားက အကုန်ပေးလိုက်တာ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် နင့်ဆီက လှစားမှာပေါ့”

ညီညီက ရွံ့ရေများနှင့် ခင်ဦးကို မထိတထိပက်လိုက်သည်။

ဒီလောကတွင် ညီညီအပျော်ဆုံးအရာသည် ခင်ဦးကိုစိတ်ဆိုးအောင် စရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စိတ်ဆိုးအောင် ငိုအောင် စပြီးလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်ချောတတ်သူမဟုတ်။

မနေနိုင်သော ခင်ဦးကသာ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ပြန်၍ ခေါ်ရတတ်လေသည်။

“လှရဲ့ လူကြည့်ပါလား ... ဟွန်း”

“တော်စမ်းဟာ ... တော်စမ်း၊ နားငြီးလိုက်တာ၊ ရောမိခင်ဦး နှင်ခုထိဘာမှ မလုပ်သေးဘူး၊ အဲဒီထဲက ရေတွေကိုခပ်ထုတ်လေဟာ ... ဒီမှာ ငါတို့ ရွံ့နဲ့ ပိတ်ပြီးပြီ”

ကိုကိုက သံပုံးစုတ်ကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ခင်ဦးက ဖမ်းလိုက်သော်လည်း မမိ။ ရှေ့တည့်တည့် ရွံ့ရေထဲသို့ကျကာ ရွံ့နှစ်များ သည် ရင်ဘတ်ကို ဘတ်ကနဲ ပြေး၍ စဉ်ကုန်သည်။

နဂိုကတည်းက လူရှုပ်ပျောက်နေသော ခင်ဦးခမျာ ပို၍ညစ်ပတ်ကာ ရွံ့အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟား ... ဟား ... လှတယ်ဟ”

ညီညီက ရယ်ပြန်သည်။ ခင်ဦးသည် မျက်စောင်းတချက်ပစ်ထိုးပြီး ညီညီကိုကျောခိုင်း လိုက်သည်။ ရွံ့ရေများကို သံပုံးစုတ်နှင့် ကျိုး၍ ပက်သည်။

ကိုကိုက ရေစပ်က ဗေဒါပင်ကိုဖင်ခု၍ ထိုင်ကာ ခဏအမောဖြေနေသည်။ ညနေကျ လျှင်တော့ ငါးဟင်းနှင့် ထမင်းစားရတော့မည်ဟု တွေးယင်း ပျော်သွားသည်။

သူတို့က ငါးရလာသော်လည်း အမေက ဆီပုလင်းကို မြှောက်ကြည့်ကာ ‘ဆီမရှိဘူး သားရယ်’ ဟုပြောနေဦးမလားဟုတွေးယင်း စိုးရိမ်စိတ် ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဦး ... နင်တို့အိမ်မှာ ဆီရှိလား”

“ရှိတာပေါ့၊ ပုလင်းထဲမှာ တဝက်”

“ငါးရယင် နင်ယူသွားလေ .. ဟင်းချက်ပြီးမှ ပြန်ပေး”

“ဒီလိုဆိုယင် ကိုကိုရယ်၊ ဘာဘနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်ပဲ စားရမယ်၊ ညီညီမစားရဘူး၊ သူ့ဖို့ ချက်မပေးဘူး”

ခင်ဦးက ညီညီကို မျက်စောင်းခဲယင်း ပြောသည်။ သံပုံးစုတ်နှင့် ရေကို တအားကျိုး ပက်နေသော ညီညီက မကြား၊ အားတက်သရော ပက်ထုတ်ယင်း ‘ဟာ ကိုကို၊ တွေ့လိုက်လား.. ငါး... ငါး’ ဟု ထအော်သည်။

ညီညီအော်တော့ ခင်ဦးရော ကိုကိုပါ အားတက်လာကြသည်။ ရေများကို သုံးယောက် သား တအား ပက်ထုတ်နေကြသည်မှာ ခေါင်းပင် မဖော်နိုင်၊ ရေအတော်အတန် နည်းပြီး ငါးပွက်သည်ကိုပင် မြင်ရသောအခါကျမှ အနှောင့်အယှက်နှင့်ကြုံရတော့သည်။

“ဟေ့ ... ကောင်လေးတွေ၊ ဒီနေရာမှာ ငါးမဖမ်းရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

သုံးဦးသား အလန့်တကြားနှင့် မော့ကြည့်မိသည်။ ရေစပ်တွင် လူကြီးနှစ်ဦးကို တွေ့ရ သည်။ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ခါးထောက်ထားကြသည်။

“ဒီနေရာမှာ ငါးမဖမ်းရဘူးကွ”

“ခင်ဗျာ”

“ပုလိပ်လာဖမ်းလိမ့်မယ်၊ သွား ..သွား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ငါးမဖမ်းရတဲ့နေရာမို့ ပုလိပ်ဖမ်းမှာကွ ..သွားကြစမ်းသွားကြ၊ တော်ကြာ အဖမ်းခံနေ ရဦးမယ်”

လူကြီးတဦးက မိုးရေစဉ်သော မျက်နှာကို လက်နှင့် သပ်ချယင်း ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောသည်။ မကျေနပ်စိတ်များသည် ကိုကို၏ရင်ထဲတွင် တဖွားဖွားနှင့် တက်လာသည်။

“မနေ့တုန်းကတောင် လူကြီးတွေ ဖမ်းနေသေးတယ်ဗျ”

“လူကြီးတွေဖမ်းပေမယ့် ကလေး မဖမ်းရဘူး သွားကြ၊သွားကြစမ်း”

မျက်နှာထားဆိုးဆိုးနှင့် ငေါက်ငန်းပြောဆိုနေသူ နှစ်ဦးကို မကျေမနပ် မော်ကြည့်ယင်း ကိုကိုသည် သူ့ရဲဘော်နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ညီညီသည် တစုံတခုစဉ်းစားနေသလို မျက်မှောင်လေးတွန့်နေသည်။

ရွယ်တူဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်ရန် ဝန်မလေးသော ခင်ဦးခမျာမှာလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ သံပုံးစုတ်ကလေးကို ပိုက်ကာမျက်လုံးလေး ဝိုင်းနေရှာသည်။

“တယ် ... ငါကောင်းကောင်းပြောနေတာ မရဘူးလား...သွားဆိုသွားကြစမ်း”

“ကျုပ်တို့သွားတော့ ခင်ဗျားတို့က ဒီငါးတွေ အဆင်သင့်ဖမ်းမလို့ မဟုတ်လား”

ညီညီက ရုတ်တရက် မေးသည်။ ထိုအခါမှပင် ကိုကိုလည်း သဘောပေါက်တော့သည်။ ပြီးလုနီးနေသာ သူတို့ကလေး သုံးဦး၏လုပ်အားကို အပိုင်စီးရန် လာသူ လူကြီးနှစ်ဦးကို မော်ကြည့်ယင်း ကြုံရာမရ ဖြစ်သွားသည်။

“အောင်မာ၊ ငရွတ်ကလေးကများ၊ ငါတို့ဟာ ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ သွားစမ်း”

ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော လူကြီးတဦးက လက်ကိုငှေ့ယမ်းယင်း ရိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှေ့တိုးလာသည်။ ရန်ပွဲအပွဲနွဲ့လာသော ညီညီက ရွံ့နှစ်များကို ကောက်ကိုင်သည်။ ဆင်နှင့် ဆိတ်လောက်ပင် မမျှသော ခန္ဓာကိုယ် အရွယ်၏အခြေအနေကြောင့် ရှုံးဖို့ရာ သေချာနေသော်လည်း ညီညီကိုကြည့်ရသည်မှာ နပန်းပင် ဖက်လုံးမည့် ရုပ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ခင်ဦးက တစ်ခန်းထလေသည်။ သူ့လက်ထဲပုံးစုတ်လေးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်တုတ်ထားသော ရွံ့ဘောင်များကို ပြေးပြီး ဖြိုဖျက်ချလိုက်သည်။

“ကဲဟာ ... ကဲ ... သွားစမ်းဟာ၊ မှတ်ပြီလား ..ကဲ”

ခင်ဦးသည် ခြေကိုရော လက်ကိုရော အသုံးပြုကာ ရွံ့ဘောင်များကို တွန်းတိုက်၍ ဖြိုသည်။ ဘောင်များ အကုန်ပြိုကျပြီး သူတို့တပင်တပန်း ခပ်ထုတ်ထားသော ရေများလည်း ဝေါကန် ပြန်၍ ဝင်လာကုန်သည်။

“ဟဲ့.. ကောင်မလေး ..ဟဲ့”

ညီညီဆီသို့ တိုးသွားနေသော လူကြီးလည်း ညီညီကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့၊ ခင်ဦး၏ ရှောင်တခင်တိုက်ကွက်ကြောင့် မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူးသွားသည်။

“လာ .. ကိုကို ..လာ”

ခင်ဦးသည် အငိုင်းသား ရုပ်နေသော ကိုကိုလက်ကို လာဆွဲသည်။

လူကြီးနှစ်ယောက်သည် တရဟောပွင့်ကျလာသော ရေများကို ရွံ့နှင့်ပြန်ပိတ်ရမလိုလို လက်ဝါးနှင့် ကာထားရမလိုလိုနှင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်နေစဉ်တွင် သူတို့သုံးဦးသား လမ်းပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

ရင်ထဲတွင် မုန်းတီးမှုများ လျှံတက်လာဟန်တူသော ညီညီက သူ့လက်ထဲမှ ရွံ့များနှင့် လူကြီးနှင့်ဦးကို တအားလွှဲ၍ပေါက်သည်။ ရွံ့နှစ်ပျော့ပျော့က သူတို့နောက်ကျောကို ဘတ်ကန် ထိမှန်သောအခါမှ အော်ယင်း ဟစ်ယင်းနှင့် အောင်မြင်စွာ ပြေးလွှားဆုတ်ခွာလေသည်။

“မြေပွေး ကိုက်ကြီးတွေ၊ ကာလနာ တိုက်ကြပါစေဗျာ.. ငါးရိုးစူးလို့ သေကြပါစေဗျာ”

“တကယ့်တကယ်တော့ တိရစ္ဆာန်လောကဖြစ်ဖြစ်၊ လူ့လောကဖြစ်ဖြစ်၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်း
သဘာဝက ကြီးစိုးနေတာပါပဲဗျာ”

ညီညီက မိုးစက်မိုးပေါက်များကို စိမ်းစိမ်းကားကားကြည့်ယင်း ပြောသည်။

“အမြီးကျက်ယင် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက်ယင် ခေါင်းစား၊ တရားမျှတမှုဆိုတာ ဒီကမ္ဘာ
လောကမှာ မရှိပါဘူး”

ညီညီ၏မျက်နှာတွင် လှောင်ပြောင်သရော်သော အရိပ်အရောင်များ ယှက်သန်းလာပြန်
သည်။

“မြတ်စွာဘုရားကို ခုနေများတွေယင်လေ မေးလိုက်ချင်လျှောက်လိုက်ချင်လိုက်တာ၊
ဒီလောက ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ လူလည် လူနပ် လူတကိုယ်ကောင်းတွေက ချမ်းသာနေကြတယ်၊ စည်း
စိမ်ခံနေကြတယ်၊ တကယ် စိတ်ကောင်းထားအနစ်နာခံတဲ့သူတွေက ဆင်းရဲတွင်း နစ်နေရတယ်၊
အဲဒီလိုမတရားစီးနင်း ဘာလို့များ ဖြစ်နေရတာလဲလို့လေ ... မေးချင်တယ်”

ကိုကို၏မျက်နှာသည် ရှိန်းကနဲ ပူသွားသည်၊ ညီညီက ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

“ဘဝအဆက်ဆက် ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်ခဲ့အကုသိုလ်တွေကြောင့်
ဒီလိုဖြစ်တယ်လို့တော့ ပြောနေကြတာပဲ၊ ကံ ...ကံ၏အကျိုးကို ခံစားရတယ်ပေါ့ဗျာ... ဟား...
ဟား၊ကံ၏အကျိုးတဲ့...”

ညီညီက မရယ်ချင်ပဲရယ်သည်၊ ထို့နောက် ကိုကို၏လက်ကိုယမ်းခါကာ နာကျည်းစွာ
ပြောလေသည်။

“ဒီလိုဆို... ငါတို့အမေ မေးခိုင်းပိုးဝင်ပြီး သေရတာလဲ ကံ.. ကံ၏အကျိုးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုကို့ ယောက္ခမ နေမကောင်းလို့ အင်္ဂလန်သွား ဆေးကုပြီး ပြန်လာတာလဲ ကံ... ကံ၏အကျိုးပေါ့ ... ကိုကိုဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကပျံကျချေးသည်ဖြစ်ရတာလဲ ကံ ကံ၏အကျိုးပဲပေါ့နော်... ဟုတ်လား ကိုကို”

ကိုကို မျက်ရည်လည်လာသည်။ ညီညီ၏ မျက်လုံးများကိုအားနည်းညှိုးငယ်စွာနှင့် ရင်ဆိုင်ကြည့်မိသည်။ ညီညီက ဘာသဘောနှင့် ပြောနေသည်လည်းတော့ သူမသိ၊ သို့သော် စကားလုံးတိုင်းသည် သူ့ကိုသရော်နေသည်ဟုပင် ကိုကိုက ထင်မှတ်မိလေသည်။

“ခင်ဦးကလဲ သူ့ကိုနည်းနည်းမှ မထောက်ထားတဲ့ တကိုယ်ကောင်းသမားကို ချစ်မိပြီး ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ကားတိုက်သေရမယ်လို့ ကံဆိုတဲ့ဟာကြီးကပဲ ညွှန်ကြားချက် ထုတ်ခဲ့တာပေါ့နော် ကိုကို ...”

“တော်ပါတော့ ညီညီရယ်”

ကိုကိုကတားသော်လည်း ညီညီက မတော်နိုင်သေးချေမိုးရေထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့နေသော လမ်းဘေးမှ ကောက်ပင်စိမ်းစိမ်းများကို ငေးကြည့်ယင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ခင်ဦးကတော့ ကံကိုသိပ်ယုံတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...ကံပဲပေါ့လို့ဆိုပြီး စိတ်ကိုဖြေလိုက် တာပဲ၊ သူ့အဖေ ကားတိုက်ပြီး ခြေတဘက်ဖြတ်လိုက်ရတာကိုတောင် ကံကို ပုံချလိုက်တော့ သူ့မှာ စိတ်သက်သာရာကို ရလို့”

ကောက်ပင်စိမ်းများသည် ကားအနောက်ဘက်တွင် ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲ ကျန်ခဲ့သည်။ လယ်ကွင်းများဘေးက ရေမြောင်းထဲတွင် ကြာနီကြာဖြူများ ပွင့်နေသည်။ ကြာနီကြာဖြူများကို ဘယ်နှစ်ပွင့်နည်းဟု စိတ်ထဲမှ ရေတွက်ချိန်တွင် ကားက သူတို့ကို ရိပ်ကနဲ ချန်ထားခဲ့ပြန်သည်။ ညီညီက တိုးတိုးလေးထပ်ပြောကာ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။

“ဪ ... အဖေ ခြေထောက်ဖြတ်ရတာ ကံပဲပေါ့ဟာ...လျော်ကြေးမရတာလဲ ကံပဲပေါ့တဲ့”

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ရောက်သွားချိန်တွင် ခင်ဦးသည် ဘုရားရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးနေလေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ဆုတွေ တောင်းနေလိုက် သည်မှာ မပြီးနိုင်တော့ပေ။

“ခင်ဦး... နင့်အဖေ ကားတိုက်လို့ဆို”

ညီညီက စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ မေးသည်။ ခင်ဦးက ဘုရားရှိခိုးနေယင်းမှ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ဒဏ်ရာရသွားတယ်ဆို ... ဟုတ်လား”

ကိုကိုက ထပ်မေးသောအခါ ထပ်မံ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ထို့နောက် ရှိုက်၍ဆိုသည်။ သို့သော် ဘုရားစင်ရှေ့မှ မထသေး။

“ပြောစမ်းပါအုံးဟ... ခင်ဦးရ၊ ဘုရားကို ပြီးမှ ရှိခိုးစမ်းပါ”

ညီညီက စိတ်မရှည်နိုင်သလို အောင်တော့မှ ဘုရားကို ဦးချပြီး သူတို့ဘက်လှည့်လာ သည်။ ထို့နောက် ‘ငါက ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုနေတာ’ ဟု ငိုသံလေးနှင့် ပြောလေသည်။

“အဘွား ပြောပြတဲ့ပုံထဲမှာ ပါတယ်လေ... မှန်တာကိုသစ္စာဆိုယင် သေမယ့်လူတောင် ပြန်ရှင်တယ်တဲ့”

ခင်ဦးက သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့်သုတ်သည်။ ညီညီက သူ့သစ္စာကို စိတ်မဝင်စားချေ။

“အဘွားရော ... ဆေးရုံလိုက်သွားလား”

“အေး”

“နင်က ဘာလို့ လိုက်မသွားလဲ”

“အဘွားက မလိုက်ရဘူးတဲ့.. အဲဒါနဲ့ငါ ဘုရားပန်းလဲပြီး ဘုရားရှိခိုးနေတာ၊ အဖေ မနာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရတာ”

ကိုကိုသည် ခင်ဦး၏မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်လာသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ခင်ဦးသည် ယခင်တုန်းကလောက် ကြည့်ရမဆိုးတော့ပေ။

သွားအသစ်ထွက်လာပြီမို့ သွားကျိုးပေါက် ဟောင်းလောင်းလေး ပိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်များကလည်း ရှည်ပြီး ပျော့ပျောင်းလာသည်။

လှချင်စေနှင့် သနပ်ခါး မှန်မှန်လိမ်းသောကြောင့်လားတော့မသိ၊ အသားများကလည်း ဝင်းပြီး စိုလာလေသည်။

“အဖေကားက ဒီအတိုင်းရပ်ထားတာ အရက်မူးလာတဲ့လူရဲ့ကားက အသားလွတ် ဝင် တိုက်တာတဲ့”

“ဦးလေးမောင် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာ ရသွားတယ်လို့ ပြောတယ်...ဘုရား...ဘုရား ... အဖေ သိပ်မ နာပါစေနဲ့ ဘုရား”

ခင်ဦးက ဘုရားစင်ဘက်လှည့်ကာ ရှိခိုးပြန်သည်။ ညီညီက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါဟာ၊ နှင့် အဖေ ခြေထောက် အနာပျောက်အောင် ဘုရားက ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ၊ ဆရာဝန်ကသာ တတ်နိုင်မှာ”

“ငါကတော့ သစ္စာဆိုထားတာပဲ”

ခင်ဦးက သူ၏သစ္စာအကြောင်းကို စကားစပြန်သည်။ ကိုကို မနေနိုင်တော့၊ ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ဘာများ သစ္စာဆိုထားသနည်း၊ သိချင်လာသည်။

“ဘယ်လို သစ္စာဆိုထားလဲ ဟင်”

“တပည့်တော်မသည် ကိုကိုနှင့် ညီညီကို အစ်ကိုအရင်းကဲ့သို့ချစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေခြေထောက် ပြန်ကောင်းပါစေလို့”

“အဲဒါနဲ့ ပြန်ကောင်းရောလား”

“သိဘူးလေ... မှန်တဲ့ စကားကို သစ္စာဆိုယင် မြားမှန်ထားတဲ့လူတောင် ပြန်ပြီး ရှင်တယ် ဆို”

ကိုကိုသည် ပို၍ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ခင်ဦးက ယုံယုံကြည်ကြည် နှင့် ပြောနေသော် လည်း ခင်ဦး ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်းများသည် ဦးလေးမောင်၏ ဒဏ်ရာကို သက်သာ အောင် ကုစားနိုင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်မိပေ။

ဘုရားဟူသည်မှာ ကိုးကွယ်ရာ အမှန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဦးလေးမောင်၏ ခြေ ထောက်အနာ သက်သာရေးသည် ဘုရားနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဟုသာ ထင်မြင်မိသည်။

ဒီလိုသာ အနာ သက်သာကြေးဆိုယင် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေကို ဘုရားပေါ်ပို့ပြီး ဘုရားရှိခိုးခိုင်းထားရုံပေါ့၊ ဆေးကုစရာတောင် လိုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူစဉ်းစားနေမိသည်။

“ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင့် အဖေ ကားတိုက်လို့ဆို”

တအိမ်ကျော်မှ ဦးသာခင်နှင့် ဒေါ်လေးမိတို့ ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကိုမြဒင်ကြီးတို့ ရောက်လာပြန်သည်။

“ငါတို့ ဆေးရုံလိုက်သွားမယ်၊ နင်လိုက်ခဲ့မလား”

“အဘွားက မလိုက်ရဘူးတဲ့”

“ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ တော်ကြာ ကလေးစိတ်ထဲ အလကား ထိခိုက်နေမှာပေါ့၊ နင်... နေခဲ့တော့၊ ကိုကိုတို့ ညီညီတို့လဲ ခင်ဦးနဲ့ နေပေးလိုက်ကြပါ၊ မင်းတို့ အဖေရော”

“အဖေ့ကို ဦးလေးလှ လာပြောလို့ ဆေးရုံ လိုက်သွားတယ်”

ကိုကိုက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြေသည်။ ဦးလေးမောင် သေမလား မသိဘူး ဟူသော အတွေးနှင့် ချက်ချား တုန်လှုပ်လာသည်။ သူတို့အမေသည်လည်း ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်မှန်းပင် မသိ လိုက်ပဲ သေခဲ့ရဖူးပြီ။

‘ဦးလေးမောင် သေများ သေသွားမလား မသိဘူး နော် ကိုကို’ ဟု ညီညီက အနားကပ် ခါ တိုးတိုးလေး မေးသည်။ ညီညီ၏ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးတွင်လည်း စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မှုတို့က လွှမ်းမိုးနေသည်။

သူလည်း အဖေ့ကို သတိရနေခြင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကိုကို တွေးလိုက်မိသည်။ အမေ သေသည် မှာ တနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးပေ၊ ‘ခြေထောက်ကို ထိတော့ မသေနိုင်ပါဘူး ကိုကိုရ နော်ကွာ’ ညီညီက သူ့ဟာသူပင် တိုးတိုးလေး ပြန်ဖြေပြီး ငေးနေသည်။

“ညီညီ ... နင်တို့လဲ ဆုတောင်းပေးပါလား ဟင်၊ ငါ့ကိုညီမလေးအရင်းလို ချစ်ပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ပြန်ကောင်းပါစေလို့။”

ခင်ဦးက အားကိုးတကြီးပြောသည်။ မှောင်လာပြီဖြစ်သော်လည်း မီးဖွင့်ရန် သတိမရ ချေ၊ ဘုရားစင်တွင် ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးညွန့်လေးက ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန် လေးဝယ် ခင်ဦး၏မျက်လုံးလေးများက လက်နေလေသည်။

“ငါတို့မှာ ညီမအရင်းမှ မရှိခဲ့ဖူးတာ ခင်ဦးရ ... နင့်ကို အရင်းလို ချစ်တယ်လို့ လုပ်ပြောရမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ”

ညီညီက စိတ်ညစ်သလို ပြောသည်။

ကိုကိုက လျှပ်စစ်မီးခလုတ်ကို ထ၍ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖယောင်းတိုင်လေးဆယ်အား မီးလုံးရောင်လေးက လင်းဖြာလာသည်။ ကိုကိုတို့အိမ်တွင်မူ လျှပ်စစ်မီး မရှိချေ၊ ရေနံဆီမီးခွက် နှင့်ပင် ညတိုင်း စာကျက်ခဲ့ရသည်။

တခါတရံ ရေနံဆီမရှိ၊ ဖယောင်းတိုင်မရှိလျှင် စာပင် မကျက်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် အိမ်စာ များလုပ်စရာရှိနေလျှင် ကိုကိုသည် သူ့စာအုပ်ကလေးများ ယူကာ ခင်ဦးတို့အိမ်သို့ လာမြဲဖြစ် သည်။

လင်းဖြာနေသော မီးရောင်အောက်တွင် စာလုံးလေးများကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်နေ ရသည်ကို ကိုကို အလွန်သဘောကျသည်။ အိမ်ကရေနံဆီမီးခွက်နှင့်ဆိုလျှင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေ သော မီးညွန့်၏ အရိပ်ဝယ် စာလုံးများက ဝေဝါးပြီး ပြားကုန်တတ်လေသည်။

“ငါ့မှာလဲ အစ်ကိုရင်းမှ မရှိတာ၊ ဒီလိုပဲ ဆုတောင်းတာပဲနော်ကိုကိုရယ် ... ကိုကိုရော ခင်ဦးကို ညီမရင်းလို ချစ်တာပဲ မဟုတ်လား”

ခင်ဦးက ကိုကိုအား အားကိုးစွာ ကြည့်မေတသည။ ကိုကိုသည် ခင်ဦးကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် ပြန်၍ကြည့်မိသည်။ ငယ်ကတည်းက အတူကစား အတူစားခဲ့ရ၍ ခင်ဦးကို ချစ်သည် မှန်သော်လည်း မည်မျှလောက် ချစ်သနည်း၊ ကိုကိုမသိပေ၊ တခါမှလည်း တွေးမကြည့်ဖူးပေ။

တခါတရံ သူတို့ညီအစ်ကို ဂျင်ပေါက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဂေါ်လီရိုက်ရာတွင် လည်းကောင်း၊ ကုန်းပိုးတမ်းကစားရာတွင်လည်းကောင်း လာလာရှုပ်တတ်၍ အတန်ငယ်ပင် မြင်ပြင်းကတ်သေးသည်။

ကိုကိုက ဘာမှ ပြန်မဖြေသေးသောအခါ ခင်ဦး၏ မျက်နှာလေးသည် ပို၍ ငယ်သွားသည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲဘုရားစင်မှ ကြာပန်းနီနီလေးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

အဘွားက ဟင်းချိုချက်သောက်ရန် ကြာရိုးဝယ်လာလျှင်ကြာပွင့်များ ပါပါလာမြဲဖြစ်သည်။ အရိုးကို ဟင်းချိုချက်ကာအပွင့်ကို ဘုရားပန်းကပ်တတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ခင်ဦးတို့အိမ်တွင် ယနေ့ ကြာရိုးဟင်းချို ချက်မည်ကို မပြောပဲ သိနိုင်လေသည်။

ထိုနေ့က အဘွားပြန်လာမှ သူတို့အိမ်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ခင်ဦးရှေ့တွင် အဘွားက ဘာမှ မပြော၊ ‘ဆေးရုံမှာတော့ကြာအုံးမှာပေါ့၊ ငါ့မြေးလေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆေးရုံက နေကောင်းအောင် ကုပေးမှာပေါ့’ ဟု ပြောလေသည်။

သူတို့ညီအစ်ကို အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေလည်း ရောက်နှင့် ပြီဖြစ်သည်။ အမှောင်ရိပ်တွင် ထိုင်ယင်း ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်။

‘အဖေ ... ဦးလေးမောင် သေမှာလား’ ဟု ညီညီက မေးသော် သက်ပြင်းချယင်း ခေါင်းခါပြလေသည်။

ထို့နောက် တဦးတည်း ပြောသလို လေးကန်စွာ ပြောလေသည်။

“ကားက သဋ္ဌေးရဲ့ မယားငယ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတာ၊အေးမောင်က ကားထဲထိုင်စောင့်နေရတာတဲ့၊ ကားမောင်းယင်း အရက်မူးလာတဲ့သူက သူ့ကားကို အသားလွတ်ဝင်တိုက်တာလို့ ပြောတယ်”

“ဦးလေးမောင် ကရော”

“ညာဘက်ခြေထောက် အရိုးကြေသွားတယ်တဲ့”

“ပြန်ကောင်းမှာ လားဟင်... အဖေ”

“ဆရာဝန်မှပဲ သိမှာပဲ သားရယ်”

ကိုကို ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဖေ၏ခါးသည် ရုတ်တရက် ကိုင်းပြီး ပို၍အိုစာသွားသလို ထင်ရသည်။ ခေါင်းကလည်း ငိုလျှိုးသွားသည်။

“ဖြတ်ချင်ယင် ဖြတ်နေရမှာပေါ့နော်”

“အေး အဖေကတော့ ဖြတ်ပစ်ရလိမ့် ထင်တာပဲ ... ခင်ဦးမသိပါစေနဲ့ဦးကွာ”

အဖေက စာနာစွာ ပြောသည်။ အဘွားတို့ ဦးလေးမောင်တို့က ကိုကိုနှင့် ညီညီကို ချစ်သလို အဖေကလည်း ခင်ဦးကို ချစ်လေသည်။

“ကားနဲ့ တိုက်တဲ့သူကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ အတော် ချမ်းသာပုံရတယ်၊ အရက်နဲ့လေးတသင်းသင်းနဲ့”

“သူက ဦးလေးမောင်ဆီ လာတာလား”

“အင်း... လေးမောင်ကို ငွေငါးရာ လာပေးတယ် ... ဘီစကွတ်တထုပ်နဲ့ ကော်ဖီမှုန့် တထုပ်လဲ ပါတယ်...”

“ဒါနဲ့ ပြီးရောလားဗျာ... အဖေတို့က ဝိုင်းပြီး ရိုတ်မလွတ်လိုက်ဖူးလား”

ညီညီက ဒေါသသံလေးနှင့် ပြောသည်။ အဖေက မှုန်မှိုင်းစွာပြုံးယင်း ခေါင်းခါသည်။

“လေးမောင်ရဲ့ သဋ္ဌေးလဲ ခဏလာတယ်။ အဲဒီလူနဲ့ အမှုကိုကျေအေးကြဖို့ ပြောနေကြ တယ်။ အဖေက နားစွန့်နားဖျားကြားရတာပေါ့.. အဲဒီလူက ကားကိုအသစ်အတိုင်း ပြန်ပြင်ပေး မယ်... အမှုကို ကျေအေးဖို့ ပြောနေတယ်။ တိုက်မိခိုက်မိတုန်းကလဲ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်၊ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဆိုတော့ ယာဉ်ထိန်းရဲမှ အနားမှာမရှိတာ၊ သဋ္ဌေး အမှုမလုပ်ယင် ပြီးနေပြီ .. ဟာ”

“ဦးလေးမောင်ကရောဗျာ”

“ငါတို့က ပမ္ဘားပဲ သားရယ်၊ ငါးရာပေးလဲ ကျေနပ်ရမှာပဲ။ တစ်ထောင်ပေးလဲ ကျေနပ်ရမှာပဲ။ သူတို့လိုလူတွေနဲ့ ပြိုင်ပြီး အမှုဆိုင်ဖို့ မစဉ်းစားရဲပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုက ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

ကိုကို၏ရင်ထဲတွင် မကျေနပ်စိတ်တွေ ဆူဝေလာသည်။ဘာကို မကျေနပ်မှန်း မသိ၊ ဘယ်သူ့ကို မကျေနပ်မှန်းမသိ။

သူ့ရှေ့မှ သောက်ရေအိုးကြီးကို ရိုက်ခွဲပစ်ချင်သလိုလို၊ပန်းကန်စင် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ လေးကို ဝုန်းကန်လဲအောင် တွန်းပစ်လိုက်ချင်သလိုလိုနှင့် ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထနေသည်။

ညီညီမျက်နှာလေးကလာည်း မှုန်နေသည်။

“အဖေ... ကားကပြင်ယင် ဘယ်လောက်ကုန်မှာလဲ”

“တစ်သောင်းလောက် ကုန်မှာတဲ့”

“ဟာဗျာ... ကားက အသက်မရှိတာ ချည်းကိုတော့တစ်သောင်းအကုန်ခံပြင်ပေးတယ်။ အသက်ရှိတဲ့လူကျတော့ငါးရာတည်းလား အဖေရာ”

“သူတို့သနားယင် နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ပေးချင်ပေးမှာပေါ့ သားရယ်”

အဖေက ဆီနည်းပြီး မှိုတ်တုတ်မှိုတ်တုတ်ဖြစ်နေသော ရေနံဆီ မီးခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချယင်း ‘ဒီတခါ နည်းနည်း ချောင်လည်ယင် အိမ်ရှေ့ ဓာတ်တိုင်က မီးခိုးသွယ်လိုက်အုံးမယ် ... သားတို့စာကျက်ရတာ မကောင်းဘူး’ ဟု စကားလွဲလိုက်သည်။ သို့သော် ညီညီက မျက်မှောင်ကုပ်ဆဲဖြစ်သည်။

“ကားက ပြင်ယင်ရတယ်၊ ဦးလေးမောင် ခြေထောက်ကဖြတ်ပစ်လိုက်ယင် ဘယ်လိုလုပ် အသစ် ဖြစ်တော့မှာလဲ၊အိမ်မြှောင်အမြီးလို ပြန်ပေါက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“သူတို့အတွက်တော့ လေးမောင်ရဲ့ ခြေထောက်ထက် ကားမှန်ကွဲတာ၊ မီးလုံးကွဲတာ၊ ပိန်ချိုင့်သွားတာက ပိုအရေးကြီးနေလို့ပေါ့ကွာ”

ထိုနေ့ညက သူတို့သားအဖသုံးယောက်လုံး ထမင်းမစားနိုင်ကြ၊ ခါတိုင်း အစားပုပ်နေ ကျ ညီညီပင် ငါးဟင်းအိုးကို လူးထားသော သူ့ထမင်းကို ကုန်အောင် မစားနိုင်၊ အိမ်အောက်တွင် သားလာပေါက်နေသော ခွေးနီမကို ချကျွေးလိုက်ရလေသည်။

ဦးလေးမောင်၏ ခြေထောက်ကို နောက်တနေ့တွင် ဖြတ်ပစ်ရသည်။ သူတို့နေထိုင်ရာ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ကလေးတွင် အတော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။ လူတိုင်းကပင် 'လေးမောင်နယ် ကံဆိုးလိုက်တာ' ဟုပြောနေကြလေသည်။

ခင်ဦးတို့အိမ်သို့ သဋ္ဌေးက တရက်လာသည်။ အဘွားကိုငွေ သုံးရာပေးကာ ခင်ဦး အတွက် သူ့သမီး၏အကျီဟောင်းငါးထည်ပေးလေသည်။ သူ့သမီး မကြိုက်တော့သော အကျီမို့လို့ သာ အဟောင်းဟု ဆိုရသော်လည်း အသားကောင်းကောင်းပုံစံလှလှလေးများမို့ ခင်ဦးအတွက် တော့ အသစ်ပင်ဖြစ်သည်။

အနွေးအကျီ ဝတ်စရာမရှိသော ခင်ဦးကလည်း သိုးမွေးဆွယ်တာထည်ပါလာ၍ သဘောကျသွားဟန်ရှိသည်။ ခင်ဦးဝတ်နေကျ ဖလန်နယ် အနွေးအကျီလေးမှာ ဟောင်းလှပြီဖြစ် သည်။

ခင်ဦးတို့ အိမ်နားမှ အိမ်နီးချင်းများက သဋ္ဌေးကို လူထူးလူဆန်းတဦးလို ဝိုင်း၍ကြည့် ကြသည်။ သဋ္ဌေးက သူတို့ကိုပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ခင်ဦးကို ..'မင်း အဖေ နေကောင်းပါပြီကွာ' ဟု နှစ်သိမ့်သည်။ အဘွားကိုလည်း 'ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ် အဒေါ်' ဟု ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ သဋ္ဌေးပြန်သွားသောအခါ 'သဘောကောင်းလိုက်တာနော်' ဟု အားလုံးက ဝိုင်း၍ ချီးကျူးကြလေသည်။

ညီညီကမူ သိုးမွေးအကျီလေးဝတ်ကြည့်နေသော ခင်ဦးအား မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့် သည်။ 'သူ့ မယားငယ်ထားလို့မယားငယ် အိမ်ရေမှာ ကားရပ်ပြီး စောင့်နေရလို့ ဦးလေးမောင် ကားတိုက်တာကွ' ဟု မကျေမချမ်း ...လှမ်းပြောလေသည်။

ကာယကံရှင် ခင်ဦးကမူ 'ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ဟာ ...ငါတို့ကံကိုက ဆိုးတာကိုး၊ အဘွားက ပြောတယ် 'ကံ မကောင်းအကြောင်းမလှတဲ့အခါ နေယင်းထိုင်ယင်းဒီလိုပဲ ဖြစ်ရတာ ပဲတဲ့၊ ကိုယ့်မှာကိုက ခြေပြတ်ဖို့ကံပါလို့ ကြံဖန်ပြီး ဖြစ်ရတာပေါ့တဲ့ ' ဟု မျက်ရည်လေးဝဲဝဲနှင့် ပြောသည်။

ညီညီက ခင်ဦးကို မျက်စောင်းခဲကြည့်ယင်းသူ့လက်ထဲမှ ပြောင်းဖူးရိုးနှင့် ခွေးနို့မကို ပစ်ပေါက်သည်။ သူတို့အိမ်အောက်မှ မျှော်ကြည့်ပြီး အမြီးနှံ့နေသောခွေးနို့မခမျာ ဂိန်ကနဲအော်ကာ ထွက်ပြေးသည်။

'ဘာကံလဲ၊ ဦးလေးမောင်ခြေထောက်က အလိုလိုပြတ်ကျသွားတာ မဟုတ်ဘူးဟာ ... တိုက်တဲ့လူ ရှိလို့ ဖြတ်ပစ်ရတာ၊ အဲဒီကရာ တိုက်ဖို့ကံပါလာသလား ... ထွတ်... အလကား... လူတွေထစ်ကန်ရှိ ကံကိုပုံချ'

ခင်ဦးသည် ဒေါသဖြစ်နေသော ညီညီကို မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် ကြည့် နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ သိုးမွေးအကျီလေးကို ချွတ်ကာ ထန်းခေါက်ဖာထဲထည့်၍ သိမ်း ဆည်းသည်။

ထို့နောက် သူ့ဖခင်စားရန် ကမ္ဘာလားများကို တိတ်ဆိတ်စွာ အခွံနှွာနေသည်။ မနေ့ တုန်းက ကားနှင့်တိုက်သူကကမ္ဘာလား အလုံးနှစ်ဆယ်လာပေးသွားသည်။ အနာမြန်မြန်ကျက်ရန် စားပေးပါဟု ဆရာမများက ပြောထား၍ ခင်ဦးနှင့်အဘွားက ကျေးဇူးတင်စွာလက်ခံကြလေသည်။

ကိုကို ဘာစကားမှ ဝင်မပြောမိ။ ညီညီ စကားများကို ထောက်ခံမိသော်လည်း ညီညီ လိုတော့ ခင်ဦးကို မျက်စောင်းတခဲနှင့် မကျေမချမ်း မပြောရက်ပေ။

ကံကိုယုံ၍ ပုံချခြင်းသည် တခါတရံ၌ ဒေါသဖြစ်ကာကြေကွဲနေခြင်းထက် စိတ် သက်သာလေသည်။ ညီညီပြန်သွားသောအခါမှ ခင်ဦးသည် မျက်ရည်များ စီးကျလာပြီး ရှိုက်ငို သည်။

"ခင်ဦးလဲ ဒေါသဖြစ်တာပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါသဖြစ်နေရတာက စိတ်ဆင်းရဲ ရုံပဲ၊ ကံကိုယုံပြီး ပုံချလိုက်ရတာက ရင်ထဲမှာ သက်သာသေးတယ်"

ခင်ဦးသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း လူကြီးဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။ စွာစွာလောင်လောင်နှင့် ကဲကဲဆတ် ရန်လိုသော ဟန်များ ပျောက်သွားပြီး မချိပြုံးလေး ပြုံးတတ်လသည်။

“အဲဒီတုန်းက အခုလို ကားတိုက်မှုတွေအတွက် အာမခံကြေးတွေ ဘာတွေလဲ မရှိသေးတော့ ဦးလေးမောင်ခမျာ ခြေတဖက်လုံးသာဖြတ်ပစ်ရတယ် ဘာလျော်ကြေးမှလဲမရဘူး၊ ခြေပြတ်အောင်တိုက်ပြီး ငါးရာပေးတဲ့သူကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသေးတယ်”

“သဋ္ဌေးကရော ငွေသုံးရာပေးပြီး အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တာမဟုတ်လား... ဟိုကောင်မလေးကလဲ သိုးမွေးဆွယ်တာ အဟောင်းလေးတထည်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာနေသေး... အခုခေတ်လိုသာ အလုပ်သမားအစည်းအရုံးတွေ ဘာတွေသာရှိယင်တော့ မှတ်လောက်အောင် တွယ်ပစ်နိုင်မှာ”

ညီညီက ပြန်တွေးယင်း ဒေါသဖြစ်လာသလို၊ သူ့လက်ထဲမှ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ရှေ့ထိုင်ခုံနောက်ဝယ်ရှိ ပြာခွက်ထဲသို့ ဆောင့်၍ချေချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် အသစ်တလိပ် ထပ်ညှိသည်။ ဆေးခိုးဆေးငွေများကို အဆုတ်ထဲသို့ အငြိုးတကြီးနှင့် ရှိုက်၍ သွင်းသည်။

ပါးရိုး နားရိုးများကျကာပိန်နေသော ညီညီအား ကိုကိုသည် ကြေကွဲစွာ ကြည့်မိသည်။ ညီညီကိုကြည့်ယင်း ခင်ဦးကို သတိရသည်။ ခင်ဦးသေတော့မည်ဟုဆိုသည်ကို သတိရပြန်သည်။ ‘အို... ညီညီ နားမလည်လို့ပြောတာပါ ... သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ခင်ဦးရယ်...ခင်ဦးကို ကိုကိုကုပေးမှာပေါ့’ ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောမိသည်။

“တခါတလေကျတော့လဲ လောကကြီးတခုလုံးကို ဆေးလိပ်လို လိပ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်ချင်တယ်ဗျ”

ညီညီက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ယင်း ပြောသည်။ သူနှင့်ညီညီမတွေ့ရသည်မှာ ကြာလှ ချေပြီ။ ခင်စိုးပိုင်နှင့် လက်ထပ်မည်ဟု သူပြောသည့်နေ့က ညီညီကို နောက်ဆုံးစကား ပြောခဲ့ ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူနှင့်မတွေ့ရသည့်နှစ်များအတွင်းဝယ် ညီညီသည် မည်ကဲ့သို့သော ဘဝမျိုးတွင် ကျင် လည်၍ မည်ကဲ့သို့နေထိုင်ခဲ့သနည်း၊ သူ မတွေ့ချင်တော့၊ မတွေ့သော်လည်းအလိုလိုသိနေသည်။

ညီညီသည် ယခင်ကအတိုင်း သင့်လျော်ရာ အဆင်ပြေမည့်ပစ္စည်းများ ရောင်းနေပေ လိမ့်မည်။ ဖြစ်သလိုနေကာဖြစ်သလို စားမည်။ တခါတရံ အရက်သောက်ပြီးလျှင် ‘ကျုပ်မှာလေ၊ ကျုပ်ကချစ်တဲ့၊ ကျုပ်ကိုမချစ်တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်တဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူသာချစ်တဲ့၊ အစ်ကို တစ်ယောက်ရှိဖူးတယ်ဗျ၊ ကျုပ်အစ်ကို အဖိုးတန်အမျိုးမှန်ကြီးက၊ မယားမရွေးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ခင်ဗျ’ ဟု တဟားဟားရယ်ကာ ပြောလိမ့်မည်ကို သိနေသည်။

ညီညီကိုကြည့်ယင်း ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ် ပေါ်လာ၍ ကိုကိုသည် ညီညီ၏ လက်ထဲမှ ခူးယားဖူးလေးကို လှမ်း၍ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူက စီးကရက်တလိပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက် သောအခါ ညီညီက ဓာတ်ငွေမီးခြစ်ကလေးကို ဖြောက်ကန်ခြစ်ယင်းလှမ်း၍ မီးညှိပေးလေသည်။

“သိပါဘူးဗျာ ... ဒေါက်တာဦးကိုကိုက ခူးယားမှ သောက်ပါ့မလားလို့ မပေးမိတာပါ”

သူက ဘာမှပြန်မပြောပဲ စီးကရက်ရှိုက်၍ ဖွာလိုက်သည်။ ဝေ့တက်သွားသော မီးခိုးငွေ လေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရလျှင် သူသည် ဒန်းဟီးလ်စီးကရက်မှ သောက် သူဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အိတ်ထဲတွင်ပါသော စီးကရက်ဖူးကို ညီညီရှေ့တွင်ထုတ်လျှင် ညီညီက သရော်ပြုံးကိုပြုံးကာ တစ်တစ်ပြေဦးမည်ကို သိနေ၍ ခူးယားဖူးကို လှမ်းယူခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အခုတော့ ကျွန်တော်တို့တွေ စီးကရက်သောက်နေလိုက်ကြတာ မီးခိုးချင်းကိုဆက်လို့၊ ကျွန်တော်လေ ဆေးလိပ်သောက်တိုင်း အဖေ့ကို သွားသွားပြီး သတိရတယ်”

ညီညီက တိုးတိုးပြောသည်။ သူ၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်ကန်ဖြစ်သွားသည်။ စီးကရက်မီးခိုး များကြားထဲတွင် အဖေ၏မျက်နှာနှုမ်းနှုမ်းကြီးကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

“အဖေခမျာ စီးကရက်ကလေး တလိပ်လောက်ခဲလိုက်ရယင်ကိုပဲ ကျေနပ်လို့၊ စည်းစိမ်ပဲ စည်းစိမ်ပဲနဲ့ ပြောတတ်ရှာသေးတယ်”

ဆေးလိပ်သောက်သည်မှအပ အဖေတွင် ဘာအပျော်အပါးမရှိပေ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်ကို လည်း တခါမျှမတွေ့ရဖူးပေ။ ထိုစဉ်က တက်သစ်စနာမည်ကြီးနေသော ခင်ယုမေ၊ ဝါဝါဝင်းရွှေ၊ ခင်သန်းနု စသူများကို ရင်ဆိုင်တွေ့လျှင်ပင် မည်သူမည်ဝါဟူ၍ အဖေက သိလိမ့်မည် မဟုတ် ချေ။

‘နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်’ ကားရုံတင်သောအခါကလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံး လူကြီးများနှင့် ရောပြီး ‘သံသဲမဲနှစ်ယောက်ထဲ နေချင်တယ်’ ဟု ဟစ်ကြသောအခါ၊ အဖေက ဆေးလိပ်ကလေးခဲကာ ပြုံးယင်း၊ ‘ငါကတော့ မကောက်ကလေးနဲ့ပဲ နေချင်တယ်’ ဟု ပြောလေသည်။ အဖေအမြဲစွဲ၍ သောက်လေ့ရှိသော ဆေးလိပ်မှာ ‘ကျားပျံမကောက်’ ဆေးလိပ် ဖြစ်လေသည်။

အဖေသည် အရက်ကို အနံ့ခံတတ်သူမဟုတ်။ ဖဲရိုက် ကြက်တိုက်ခြင်းလည်း မလုပ် တတ်။ ညနေထမင်းစားပြီးလျှင် ဆေးလိပ်တိုလေးခဲကာ မှိန်းတတ်သည်မှအပ အဖေဘဝတွင် အခြားအပျော်အပါး လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။

အဖေဘဝတွင် ... ဖြေဖျော်စရာ စည်းစိမ် ခံစားစရာ ဟူ၍ဆေးလိပ်ကလေးများပင် ရှိခဲ့ သည်။ ထိုဆေးလိပ်ကိုပင် အဖေက ဖြတ်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။ ကိုကို ဆယ်တန်းအောင်သော နေ့က ဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုအောင်သည်ကို ညီညီက အလျင်သိလာခဲ့လေသည်။ လက်နှစ်လက်လုံးကို ဝှေ့ ယမ်းပြီး တလမ်းလုံး ကဆုန်ပေါက်၍ ပြေးလာခဲ့လေသည်။ ‘ဦးကြီးတင်ရေ အစ်ကိုအောင် တယ်ဗျ’ ‘အစ်မရေ အစ်ကိုဂုဏ်ထူးပါတယ်ဗျ’ ‘ဗျိုး အစ်ကိုကြီးညွန့်မောင် ကိုကိုရယ်

ဂုဏ်ထူးလေးခုတောင်ဗျ ...’ ဟု တွေ့သမျှမြင်သမျှလူတွေကို ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် အော်ဟစ်ပြီးပြောခဲ့သေးသည်။

“အဖေရေ... အဖေရ၊ ကိုကို အောင်တယ်ဗျ၊ ဂုဏ်ထူးမှ လေးခုတောင်ဗျ”

ညီညီသည် အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်ပေါက်၍ ပြေးတက်လာသည်။ တံမြက်စည်းလဲ့နေသော ကိုကို့လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းကို ဆွဲယူပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုကို၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲယူပြီး ယမ်းခါနေသည်။

“ဓာတုရယ်၊ ရူပရယ်၊ သင်္ချာရယ် ... ဟတ်ဟား ..နောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာရယ်... ငါ့အစ်ကို ငါတော်ကြီးကွ ဟား... ဟား”

အဖေ၏ မှန်ငေးငေးမျက်နှာတွင် ပီတိရောင်များလျှမ်းလျှမ်းဝေသွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သောက်လက်စ ဆေးလိပ်လေးကို ကယောင်ကတမ်းနှင့် လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ... နေရာမှ ဆတ်ကန်ထလိုက်သည်။

“ဟ ..ကိုကို၊ ဘာအကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ၊ ထစမ်းပါကွ၊ ရယ်စမ်းပါကွ... ခုန်စမ်းပါကွ၊ ကျွမ်းထိုးပစ်လိုက်စမ်းပါကွ”

ညီညီသည် ကာယကံရှင်ထက်ပင် ပို၍ပျော်နေသည်။ မခိုင်တခိုင် အိမ်ကလေးကို အားနာသဖြင့်သာ တဂုန်းဂုန်းထ၍ မခုန်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ညီညီသာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်လျှင်လည်း အိမ်ပြိုသွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

“မခင်မေသာရှိယင် ပျော်လိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်ခြင်း”

အဖေက တုန်ယင်သော အသံနှင့် ပြောသည်။ ညီညီသည် အမေကို သတိရသွားသော အခါမှ ကိုကို၏လက်ကို လွတ်ကာခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ အမေ သေဆုံးသည်မှာ လေးနှစ်ခန့် ရှိပေပြီ။

“အမေသာဆိုယင် ပျော်လို့ဆိုပြီး မျက်ရည်လေးစမ်းမမ်းနဲ့ငိုမှာဗျ”

ကိုကိုက ခပ်တိုးတိုး ပြောမိသည်။ အမေကို ပြန်ပြောင်းတွေ့ချင်စိတ်က ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘အမေရေ.. ဂုဏ်ထူးလေးခုပါတယ်ဗျ’ ဟု ပြေးပြီး ပြောလိုက်ရလျှင် အပြုံးအရယ်နည်းသော အမေသည် ဝမ်းသာအားရပြုံးလိမ့်မည် ထင်သည်။ အမေ၏အပြုံးကို မြင်စမ်း ချင်လှသည်။

“ငါ့သားကို အဖေ ကောလိပ်ပို့ချင်လိုက်တာ”

အဖေက တုန်ယင်လိုက်လှဲစွာ ပြောသည်။ အဖေ၏မျက်နှာတွင် လင်းလက်တောက်ပနေသော ပီတိရောင်များလည်းမေးမှိန် လျော့နည်းသွားသည်။

ကိုကိုသည်အဖေ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ငိုချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ အဖေ့အတွက်လည်း ငိုချင်သည်။ သူ့အတွက်လည်းငိုချင်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို မည်မျှပင် ထူးချွန်စွာ အောင်သော်လည်း တက္ကသိုလ်ပညာကိုတော့ သူတို့အခြေအနေနှင့် ဆက်လက်သင်ယူရန် မလွယ်ကူလှချေ။

တက္ကသိုလ်တက်ရန် ငွေကြေး မပြည့်စုံသူအတွက် တသိကြီးပါလာခဲ့သော ဂုဏ်ထူးများသည်လည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိလှချေ။

“ဆယ်တန်းအောင်ယင် တော်ပြီပေါ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ယင်း လုပ်သား ကောလိပ်တက်လို့ ရတာပဲ”

ကိုကိုက ကြိုးစား၍ပြုံးသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်၊ စက်မှု တက္ကသိုလ်၊ သွားဘက်ဆိုင်ရာ တက္ကသိုလ် စသော လူကြိုက်များလှသော တက္ကသိုလ်များကို တက်ခွင့်ရရန် အမှတ်မီပါလျက်နှင့် လုပ်သားကောလိပ် တက်ရမည်ကိုတော့အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းမိလေသည်။

သူ့လောက်မှ မထူးချွန်သူများက ထိုတက္ကသိုလ်များသို့ တက်ရောက် သင်ကြားကြ ပေဦးမည်။ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်လာကြပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစား၍ ပြုံးနေသော် လည်း ကိုကို၏အပြုံးက မရွှင်ပျလှချေ။

“ကိုကိုက ဒီလောက် စာတော်တာ ဘာလို့လုပ်သားကောလိပ် တက်ရမှာလဲကွ၊ ဆရာဝန်သိပ်ဖြစ်ချင်တာပဲဆို၊ အမေ့လိုလူနာတွေကို ပိုက်ဆံမယူပဲ အလကားကုပေးချင်တယ်ဆို ကွ”

ညီညီက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူအား ယုံကြည်ကိုးစား အထင်ကြီးခြင်းတို့သည် သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် အရိပ်ထက်လျက်ရှိသည်။

“ညီညီရာ မင်းကလဲ ကလေးကျနေတာပဲ”

“ဘာ ကလေးကျလို့လဲကွ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရှိပြီ၊ ဒါကလေးလား”

“မင်း ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့မှ မရတာပဲကွာ၊ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီး ဆုံး”

“ညီ...သိပါတယ် ကိုကိုရ၊ စာတော်တာ လုပ်ယူလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ညီကိုကြည့်ပါ လား ခပ်ဖျင်းဖျင်း...ရယ်”

“အေး... ပျင်းတာကိုလဲ ထည့်ပြောအုံး”

ညီညီက ရယ်သည်။ မေးရိုးကားကား နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် တိကျပြတ်သားဟန်၊ ထက် မြက်ဟန်များကို တွေ့ရသော်လည်း ညီညီသည် ပါးလေး ဖောင်းဖောင်းနှင့် ကလေးရုပ် မပျက်လှ သေးပေ။

“စာတော်တာကလဲ လုပ်ယူလို့မရဘူး ကိုကိုရ၊ တော်ချင်တဲ့လူမှ တော်တာ၊ ငွေဆိုတာ ရှာယင် ရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့သားကြီးက စာသိပ်တော်တာ၊ ငွေမရှိတာနဲ့ ဆက်မသင်ရတော့ဘူး လား”

အဖေက တစ်စုံတစ်ခုကို မေးသလို ပြောသည်။

သို့သော် အဖေစကားကို အဖြေပေးမည့်သူမရှိ၊ ညီညီက ကိုကိုအား စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ကိုကိုကမူ ညီညီ အကြည့်ကိုရှောင်လွှဲယင်း မီးဖိုပေါ်တွင် ပွတ်၍ဆူနေသော ငါးပိရည်အိုး ကိုငေးကြည့်နေသည်။

မီးဖိုဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်ယင်း ထမင်းရည်ငဲ့လှေ့ရှိသော အမေ့ကိုမြင် ယောင်လာသည်။ အမေသည် ထမင်းရည်ငဲ့ယင်း ‘ငါ့သားကြီးကို ကောလိပ်ကျောင်းကြီး ပို့ချင် လိုက်တာကွယ်’ ဟု မျက်ရည်ဖို့ဖို့နှင့် ပြောနေသည်ဟုထင်လာသည်။

“အဖေရယ် ... တွေးမနေပါနဲ့၊ လုပ်သားကောလိပ်ကလဲ ဒီဂရီတခုတော့ ရတာပါပဲ”

“ကိုကိုကလဲကွာ၊ မင်းလုပ်သားကောလိပ်ကြီးက ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သင်ပေးလို့လား ကွ”

ညီညီက မျက်မှောင်ကလေးကုပ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။ သူတို့ မွေးဖွားစဉ် ကတည်းက ကပ်ရပ်ပါလာသော ‘ဆင်းရဲခြင်း’ ဟူသော ဖွားဖက်တော်ကို နာနာကျည်းကျည်း နှင့်ဒေါသဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားငယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်” အဖေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြောသည်။

“ငွေဆိုတာ ရှာယင်ရတာပဲ အဖေရှာမယ်၊ ကြည့်သမျှအလုပ်တွေကို အကုန်လုပ်မယ်... ဆေးလိပ်လဲ ဖြတ်မယ်ကွ”

“အဖေရယ်”

ကိုကိုသည် အဖေကို ငေးကြည့်ယင်း မျက်ရည်များ စိမ့်လာဝဲလာသည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီး၍ကျ မလာစေရန် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ထိန်းနေရသည်။

သူတကိုယ်လုံးကို အဖေမေတ္တာဓာတ်များက တရစ်ပြီးတရစ်ရစ်ပတ်နေသလို ခံစားရ ယင်း ကြက်သီးတမြဲထလာသည်။ အဖေသည်သူ၏ဘဝတွင် တခုတည်းသော ဖျော်ဖြေရာ ဖြစ်သည့် ဆေးလိပ်ကိုဖြတ်ရန် ကြံရွယ်နေရှာသည်။ ဆေးလိပ်ဖိုးလေးကို မသုံးရက် မစွဲရက် လျော့ချမည်ဟု ပြောနေသည်။ ကိုကို မကြည့်ရက်။

“အဖေမှာ ပင်ပန်းလှပါပြီ အဖေရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဖေ ပင်ပန်းလှပြီ၊ တော်ပါတော့ အဖေရယ်” ညီညီက ဝင်ပြောသည်။ အဖေက ညီညီကို နားမလည်နိုင်သလို လှမ်းကြည့်သည်။ အဖေ မျက်လုံးများက ‘အဖေမလုပ်လို့ ဘယ်သူ လုပ်ရမှာလဲ၊ ဒါတွေဟာ အဖေတာဝန်တွေ မဟုတ်လား’ ဟု ပြောနေဟန်ရှိသည်။

“ညီ... အလုပ် လုပ်မယ် အဖေ”

ညီညီမျက်နှာလေးသည် တည်ငြိမ်နေသည်။ ရိုရိုသမျှ တာဝန်များကို ပခုံးလွှဲ၍ ပြောင်းယူတော့မည်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကိုမတ်ထားသည်။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူကာ ခေါင်းမော ထားလေသည်။

“ဘာရယ်၊ ညီ ... မင်းက အလုပ် လုပ်မယ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အို ... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုရ”

တအံ့တဩ ဖြစ်နေသော ဖခင်နှင့် အစ်ကိုအား ညီညီသည် လူကြီးတယောက်ကဲ့သို့ အပေါ်စီးမှ ကြည့်သည်။

“သားရယ် သားအရွယ်က ကျောင်းနေရမယ့် အရွယ်၊ စာသင်ရမယ့် အရွယ်ကွယ့်”

အဖေက မချီတင်ကဲ ပြောသည်။ ပညာကို သူ အစဉ်အမြဲတန်ဖိုးထားခဲ့သည်။ သူသည် ဘာပညာကိုမှ မည်မည်ရရ တတ်ခဲ့သူ မဟုတ်ချေ။

လက်သမားဟုဆိုသောကြောင့် လက်သမားပညာကိုလည်း တကယ်တမ်း ကျကျနန သင်ကာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခဲ့ရသူ မဟုတ်ချေ။ လွှဲတိုက်တတ် သံရိုက်တတ်ရုံသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပထမတန်း လက်သမားမဟုတ်ပဲ တတိယတန်းစား လက်သမားသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ကိုပင် အသေအချာ ခွေရသူမဟုတ်ပဲ အိမ်မိုး ကြမ်းခင်း အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေရသူဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့သားနှစ်ဦးကို သူ့လိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လှသည်။ မွေးကတည်းက သူများ နောက်တွင် နေခဲ့ရသူဖို့ သူ့သားများကိုတော့ ရှေ့တန်းရောက်စေချင်လှသည်။

“ကျွန်တော်က စာမှ မတော်တာ၊ အဖေလဲ သိသားပဲ၊ နောင်နှစ် ဆယ်တန်းဖြေယင်လဲ ကျမှပဲ အဖေရ၊ ကိုကိုကတော့ သိပ်တော်တာ၊ ဂုဏ်ထူးများ လေးခုကြီးတောင်၊ ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်လာမှာဗျသိလား”

ညီညီက အားတတ်သရော ပြောသည်။ ကိုကိုသည် ချုံးပွဲချင်လိုက်ချင်သလို တုန်ယင် လာသည်။ ညီညီ၏ စေတနာသည် သူ့ အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ကြီးမားလှချေသည်။

“ကိုကိုရာ ဘာမှစဉ်းစားမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဆေးတက္ကသိုလ်သာ ... ရောက်အောင် လျှောက် လိုက်စမ်းပါ”

ညီညီသည် တောက်ပစွာ ပြုံးနေသည်။ နေ့ချင်း ညချင်းပင် သူ့အစ်ကိုသည် ဆရာ ဝန်ကြီးတဦးဖြစ်လာတော့မည်ဟု တွေးထင်နေမိဟန် ရှိသည်။

ကိုကို၏ပခုံးကို သိုင်းရွှံဖက်ကာ ‘နော်... ကိုကိုရာ’ ဟု ချောမော့ သွေးဆောင်သလို ပြောသည်။

ကိုကိုသည် ရုတ်တရက် မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။ ညီညီ၏လက်များကို တင်းကြပ် စွာဆုပ်ကိုင်ယင်း ‘ဟင်အင်းညီညီ၊ မလုပ်နဲ့။ မင်းဘာလို့အလုပ် လုပ်ရမှာလဲ’ ဟု ကတုန်ကယင် ပြောမိသည်။

အဖေထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံကို ကြားရသည်။ အဖေလည်း မျက်ရည်ကျနေလိမ့်မည် ထင်သည်။ မျက်ရည်ကျသည်ကို ညီညီ မကြိုက်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူပြောနေကျအတိုင်း ‘အလကားကိုကို !ဘာလို့ ငိုနေတာလဲကွ’ ဟု အားမလို အားမရနှင့် အော်လေဦးမည်လားဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း ကိုကိုသည်သူ၏ မျက်ရည်များကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းနေသော ကိုကိုအား ညီညီသည် အလိုမကျသလို စိုက် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အမိန့်ပေးလို ဒေါသသံလေးနှင့်ပြောလေသည်။

“လုပ်မယ်ကွ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ပိုက်ဆံရအောင် ရှာဖို့က ညီညီတာဝန်၊ ဆရာဝန်ဖြစ် အောင်လုပ်ဖို့က ကိုကိုတာဝန် သိလား ... သိလား ... သိရဲ့လား”

ညီညီ ပြောခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့က ကိုကိုတာဝန်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ညီညီ ပြောသည့်အတိုင်း သူ ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

“မိုးစဲသွားပြီ”

ညီညီက သူ့မျက်နှာမှရေများကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာတွင်သာ မက သူ့အကျိုးရင်ဘတ်တွင်ပါမိုးရေများ စိုနေလေသည်။

“မင်းအကျိုးမှာပါ ရေတွေစိုနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အအေးမိပြီး ဖျားနေပါအုံးမယ်ကွာ”

“ဖျားတော့လဲ အစ်ကိုတယောက်လုံးက နိုင်ငံကျော်ဆရာဝန်ကြီးပဲဗျာ”

“ညီညီရယ်၊ မင်းငါ့ကို လှောင်ချင် ပြောင်ချင်တာတွေကို ခဏဆေးချိတ်ပြီး ဒီဂျာကင် ကိုတော့ ဝတ်ထားလိုက်ပါအုံး”

တောင်းပန်သလိုပြောသော ကိုကိုအား ညီညီသည် ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုကိုသည် သူဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို ကမန်းကတန်းချွတ်လိုက်သည်။ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ကြည့်နေသော ညီညီအား လှမ်းပေးပြီး ‘ဝတ်ထားလိုက်ပါကွာ’ ဟု ထပ်ပြောသည်။

“နေပါစေဗျာ... ကိုကို ချမ်းနေပါ့မယ်”

“မချမ်းပါဘူး ညီညီရော၊ မင်းအင်္ကျီကို ခဏချွတ်ထားပြီး အဲဒီဂျာကင်ကို ခဏဝတ်ထား လိုက်၊ ဇစ်ကို ရင်ဘတ်အထိ ဆွဲထားလိုက်လေ ... မှန်ကိုလဲ ခဏတင်ထားပါအုံးကွာ၊ မိုးစဲပေမယ့် လေတွေက အေးလိုက်တာ”

ညီညီသည် သူ့ကိုအတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ သားရေဂျာကင်ကို လှမ်းယူလေ သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းကားမှန်ကိုလည်း လှည့်တင်လိုက်သည်။

သူ့အင်္ကျီကို ညီညီလက်လျှိုပြီး ဝတ်လိုက်သည်ကိုမြင်တော့ ကိုကိုဝမ်းသာသွားသည်။ ညီညီသည် သူ့ကိုလှောင်နေ၊ ပြောင်သရော်နေသော်လည်း ပစ်ပစ်ခါခါကြီးတော့ မုန်းဟန်မတူချေ။

ညီညီသည် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မုန်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ဟုတ်သည်။ ညီညီသည် သူ့ကို ဘယ်သောအခါမှ မုန်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ခင်ဦးကလည်း ပြောဖူးသည်။ ‘ကိုကိုကို ညီညီက သိပ်ချစ်တာပဲ’ တဲ့။

“ကိုကိုကို ညီညီက သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

“အံ့မာ ငါကလဲ ချစ်တာပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် ညီညီလောက်တော့ မချစ်ဘူးထင်တယ်.... သူ့မှာ ကိုကိုအတွက်ပဲ အမြဲပူနေတာ၊ အငယ်ဆိုပေမယ့်သူ့ကိုယ်သူ အကြီးလို့ ထင်နေတာ”

ခင်ဦးက တွေးတွေးဆဆလေး ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စပါးလင်ပင်များကို အရင့်ပိုင်းများ နှာပစ်နေသည်။ ထို့နောက်ဓားနှင့် ရိတ်ရိတ်ပါးပါးလေး လှီးနေသည်။

“ခုလဲ ကြည့်ပါအုံး၊ ကိုကိုကို သူက ကျောင်းထားပေးမလို့တဲ့ ဟုတ်လား”

ကိုကိုက ပြုံးနေမိသည်။ ညီညီသည် သူ့ကိုယ်သူ ကိုကို၏အစ်ကို ဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်နေပုံရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“ကိုကို ဂုဏ်ထူးတွေရတာလဲ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခင်ဦးတို့အိမ်မှာတောင် လာပြီးခုန်ပေါက် အော်ဟစ်သွားသေးတယ်၊ မိခင်ဦးရေ၊ ငါ့အစ်ကိုက ဆရာဝန်ဖြစ်မှာဟာ’တဲ့”

ခင်ဦးက ပြောရင်းရယ်သည်။ သူ့ခေါင်းတွင် ဝေနေအောင် ပန်ထားသော သနပ်ခါးပန်းခက် ဝါဝါလေးများသည်လည်း တငြိမ်ငြိမ်လှုပ်သွားကြသည်။

“ခင်ဦးကလဲ အားကျမခံ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့ ... နင့်တယောက်တည်း အစ်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါလဲ အစ်ကိုတော်တာပဲလို့”

“အေး .. အဲဒါပဲကြည့်ပေတော့ ကိုကိုရေ၊ မင်းကိုလေ အဲဒီမိခင်ဦးနဲ့ ညီညီတို့က အမြဲလုနေကြတာ၊ သူ့အစ်ကို ငါ့အစ်ကိုနဲ့လေ”

အဘွားက ငါးရိုးနှင့်နေရာမှ လှမ်းပြောသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ငါးရိုးနှင့်နေရာသဖြင့် အဘွား၏လက်ထိပ်လေးများတွင် ခြစ်ရာ ရှာရာလေးနှင့် ဖွဲ့ကြဲပြီး မည်းနေသည်။

“အဲဒီလို လူပြီးယင်လေ ...အေး အေး ... ဒီလိုဆို နင့်ကိုငါတခြမ်း ပေးမယ်၊ ကိုကို ညာဘက်ခြမ်းကို ငါယူမယ်၊ ငါ့အစ်ကို ဗယ်ဘက်ခြမ်းကို နင်ယူ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် တော့ ငါ့အစ်ကို တဝက်ခွဲပေးခ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးအုံး ဆိုပြီး တဝတပြ စားသွားပြီသာမှတ်”

အဘွားသည် စုပုံထားတော့ ငါးရိုးများကို ငရုတ်ဆုံထဲပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငရုတ်ဆုံကို ဆွဲယူကာ ခပ်လေးလေးထောင်းသည်။

ဦးလေးမောင် ခြေထောက်ဖြတ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ခင်ဦးတို့ အခြေပျက်ခဲ့ရသည်။

ခြေထောက်တဘက် ခူးဆစ်အောက်မှ ဖြတ်လိုက်ရ၍ ကားမောင်းသော အလုပ်ကို အလိုလို ပြုတ်သွားရရှာသော ဦးလေးမောင်သည် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည်မသိပဲ ယောင် လည်လည် ဖြစ်နေသည်။

နောက်တော့ အိမ်ရှေ့တွင် ခုံလေးခင်းပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးထွက်ခဲ့သည်။ သင့် အတင့် ရောင်းရသောအခါလူစည်ကားရာ လမ်းထိပ်မှ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်သို့ ပြောင်း၍ရောင်း လေသည်။

ကားမမောင်းနိုင်တော့သော ဦးလေးမောင်သည် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တွင် တနေကုန်ထိုင် ယင်း မုန့်ရောင်းလေသည်။

ခင်ဦးခမျာလည်း ယခင်တုန်းကလို ဆော့ကစားမနေနိုင်တော့ပေ၊ ကျောင်းဆင်းသည် နှင့် အိမ်ကိုအပြေးပြန်လာရတတ်သည်။ နောက်တနေ့ရောင်းရန် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်နေသော အဖေနှင့် အဘွားကို လက်တိုလက်တောင်း ကူညီရလေသည်။

မိုးမလင်းမီ ခင်ဦးထရသည်။ အဘွားနှင့်အတူ ဟင်းရည်အိုး၊ မုန့်ဖတ်၊ ပန်းကန် စသည်တို့ကို လမ်းထိပ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်သို့ မြေးအဘွားနှစ်ဦးသား သယ်ပြီးရွှေ ကြရသည်။

သူတို့နေရာတကျ ပြင်နေချိန်ဝယ် ဦးလေးမောင်သည် ချိုင်းထောက်နှစ်ဘက်ကို ထောက်ကာ ထောက်ကာနှင့် လမ်းထိပ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာတတ်သည်။

ဦးလေးမောင်ထိုင်ရန် ကြိမ်ခုံလေးကို ဟင်းရည်အိုးဘေးတွင် ခင်ဦးက ကြို၍ချနှင့် သည်။ ဦးလေးမောင် ရောက်လာလျှင် ထိုခုံကလေးပေါ်တွင် ထိုင်လေသည်။

ထို့နောက် ဟင်းရည်အိုးကို မွှေလိုက်၊ မီးဖိုကို မီးထိုးလိုက်၊ မုန့်ပန်းကန်များ ပြင်လိုက် နှင့် သူ့အလုပ်ကို သူ့စိတ်ဝင်စားစွာ ပျော်ရွှင်စွာနှင့် လုပ်ကိုင်လေတော့သည်။

သူ၏ချိုင်းထောက်ကြီး နှစ်ဘက်သည်ကား သူမပြန်မချင်း ကုက္ကိုပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို မှီကာ ငြိမ်ငြိမ်ကြီးရပ်နေတတ်သည်။

အဘွား ဟင်းချက်ကောင်းသည်ရော၊ စေတနာ ထားကာပိုပိုသာသာ ထည့်ပေးတတ် သည်ရော၊ ကုသိုလ်ကလေး လိုက်လာသည်ရော သုံးခုလုံးကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခင်ဦးတို့၏ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးသည် အတော်လေး ရောင်းရတွင်ကျယ်လေသည်။

ဆိုင်နာမည်ကိုလည်း အထူးတလည်စဉ်းစားစရာမလို၊ လာရောက်စားသုံးသူများက သူတို့ဟာ သူတို့ အမည်ပေးသွားကြသည်။ ‘ချိုင်းထောက်ကြီး မုန့်ဟင်းခါး’ ဟူ၏။

“ကိုကိုက တကယ့်ကို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်လာမှာပေါ့နော်”

အဘွားက ထောင်းထားသော ငါးရိုးများကို ခင်ဦးက ရေနှင့်ဖျော်ကာ အရိုးများကို ငင်ထုတ်သည်။

“ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

“ညီညီက ပြောတယ်လေ”

ခင်ဦး၏အသံက ယုံကြည်မှုအပြည့်ပါသည်။ ညီညီက ပြောခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားက ဗျာဒိတ်ပေးခြင်းဟု ထင်နေသလားဟု တွေးယင်း ကိုကိုသည် စိတ်ချင်ပေါက်သွားသည်။

“ညီညီပြောတိုင်း ဖြစ်မယ်လို့ နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

ခင်ဦး၏ပါးပြင်တွင် သနပ်ခါး ဝင်းဝါဝါလေးများ မထင့်တထင် ရှိသည်။ လုံးဝ ကောက်ခြင်း တွန့်ခြင်း မရှိပဲ ပကတိဖြောင့်ပြီး စင်းနေသော ဆံပင်များက ကျောထက်တွင် ဖြာကျနေသည်။

ဆံပင်ရင်းတွင်တော့ သနပ်ခါးပန်းများ ဝေနေအောင်ပန်ထားလေသည်။ ခင်ဦးကို ရှုတည်တည်နှင့် ကြည့်ယင်း ‘ဒီကောင်မလေး အပျိုဖော်ဝင်လာတော့လဲ လှသားပဲ၊ အယင်တုန်းကတော့ အတော် အရုပ်ဆိုးမယ်ထင်တာ’ ဟု တွေးလိုက်သေးသည်။

“ကိုကိုကလဲ ညီညီအကြောင်းသိသားနဲ့”

ခင်ဦးက ပြုံးသည်။ တဝီဝီ ဝဲလာသော ယင်နှစ်ကောင်ကို လက်နှင့်ယမ်း၍ခြောက်ရင်း အရိုးငင်ထားသော အရည်များကို ပိတ်ပါးပေါ်သို့ လောင်းချသည်။

“ညီညီက သူတခုခု လုပ်ချင်ပြီဆိုယင် ဘယ်သူများ တားလို့ ရဖူးလို့လဲ ကိုကိုရ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်တာချည်းပဲ မဟုတ်လားလို့”

“အေးလေ ... ထားပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ညီညီကျောင်းထားပေးလို့ ငါဆေးကောလိပ် တက်ပြီ ထားပါတော့၊ ငါကကျနေယင် ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ နှစ်ခါကျ သုံးခါကနဲ့ ကျောင်းထွက်လာရ တဲ့သူတွေကိုပုံလို့”

“ကိုကိုလား ကျမှာ ... ဘယ်တော့မှ မကျဘူး”

ခင်ဦးက ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် ပြောသည်။ အချို့ရည်မကျန်တော့သော ငါးရိုးအကြေ အမွများကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သွန်ထည့်လိုက်လေသည်။

အောက်ခြေတွင် ပေါက်နေသာ အမှိုက်ပုံးထဲမှ ပိုးဟပ်နှစ်ကောင် ပြေးထွက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှည်ရှည်နှင့် ဟိုစမ်းဒီစမ်း လုပ်နေကြသည်။

ကိုကိုက ထင်းစနှင့် လှမ်း၍ပေါက်လိုက်သည်။ ပိုးဟပ်ကိုမထိပဲ အမှိုက်ပုံးကိုသာ ဝှမ်းကနဲ ထိမှန်သွားသည်။ ပိုးဟပ်နှစ်ကောင်လည်း ထင်းပုံအောက်သို့ ရုတ်ကနဲ ဝင်ပြေးသွားကြသည်။

“မှောင်လာပြီ”

ညီညီက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ လမ်းဘေး မီးတိုင်လေးများသည် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် လင်းလာကြသည်။ လေထဲတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသော ဝါးရုံပင်ကြီးများကို ခပ်ဝါးဝါးမြင်နေရသည်။

“မနက်က ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ဆက်လို့ကို မရဘူး”

“အိမ်က တယ်လီဖုန်းပျက်နေတာ မနေ့ညကတည်းကပဲ”

“ဒါကြောင့်လူကိုယ်တိုင်ပြေးလာရတာ။ ခင်ဦးလေးအသက်ကိုတော့ မိကောင်းပါရဲ့ဗျာ”

“မင်းတကယ်ပဲပြောနေတာလား ညီညီ။ တကယ်ပဲ ခင်ဦးသေနိုင်သလား ဟင်”

ကိုကိုက ညီညီ၏လက်ဖျားကို လှမ်း၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ညီညီ၏လက်ဖျားသည် အေးစက်နေသည်။ ချွေးစေးများပြန်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တော့ မဟုတ်တာ ပြောနေမိတာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတာပဲ ... ခင်ဦးမသေနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်လောက်အောင် ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကသာ အစိုးရိမ်ကြီးပြီးကိုကိုကို လာခေါ်မိတာ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိတာပဲ”

ညီညီသည် အတန်ကြာအောင်ငြိမ်ငြိမ်းနေသည်။ ထို့နောက်မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပွတ်သုတ်ယင်း ကိုကိုအား လှည့်ကြည့်သည်။

“အပေါ့အပါးလေး သွားရအောင်၊ ချုံကောင်းကောင်းတွေယင် ရပ်ပေးပါအုံးဗျာ ...”

ကိုလှရွှေကလည်း ရပ်ချင်ချင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကားရပ်သည်နှင့် သူတို့သုံးဦးလုံး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ညီညီက လမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းသွားသည်။

မှောင်ရီဝိုးတဝါးလရောင်ဝယ် ချုံပုတ်လေးများက ငြိမ်သက်နေသည်။ အေးမြသောလေ သည် မွှေးပျံ့ပျံ့ရနံ့လေးတခုကို သယ်ဆောင်လာသည်။ တောပန်းရနံ့တခု ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ရှိုက်ရွှံ့ရွှံ့မိသော်လည်း ဘာရနံ့နည်း မခွဲခြားတတ်ပေ။ ကိုကိုသည် လမ်းဘေးတွင်ရပ်ယင်း ညီညီကိုလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ဟေးညီညီ ဘာလို့ ချုံကြိုချုံကြား သွားနေရတာလဲ”

“ဗိုက်နာလို့ဗျ”

ညီညီက ခပ်အုပ်အုပ်ဖြေသည်။ ‘ဪ... ညီညီကကောင်လဲ အယင်တုန်းကအတိုင်း ထစ်ကနဲဆို ဝမ်းပျက်နေတတ်တုန်းပါလား’ ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ဟိုးယခင်ငယ်စဉ် ကတည်းက ညီညီသည် အလွန်ဝမ်းလွယ်လေသည်။

ငရုတ်သီးစားစား ပဲဟင်းစားစား တခါတရံ သင်္ဘောသီး ဖရဲသီးစားသည်နှင့် ဝမ်းပျက် တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမေက ညီညီအား ‘ထစ်ကနဲဆို သူ့ဖင်က ဟောကနဲပဲ နည်းနည်းမှ ဖင်လုံတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြောတတ်လေသည်။

“ညီညီ ငါ့ဂျာကင်အိတ်ထဲမှာ စက္ကူပါတယ်၊ မြွေပါကင်းပါးလဲ သတိထားဦး”

ကိုကိုက လှမ်းအော်သည်။ သူကသွားလေရာရာတွင်အိမ်သာသုံးစက္ကူ အနည်းငယ် ဆောင်သွားတတ်သည်။ အန္တရာယ်ဟူသည်မှာ လွယ်ထားနိုင်သည် မဟုတ်။ ကြိုရွှံ့လည်း သိရလေ သည်မဟုတ်။

ကိုကိုသည် ချုံကွယ်တွင်ပျောက်နေသော ညီညီအား လှမ်းကြည့်ယင်း တခါက မော်လမြိုင်မှ မရှူနိုင်မကယ်နိုင် ပြန်လာသည်ကို သတိရသည်။

“မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်များပါတယ် အဖေရာ”

“မင်းညီလေးက တစ္ဆတ်ထိုးပဲဟာ”

“တော်ကြာ ဖမ်းလား ဆီးလား ဖြစ်နေပါအုံးမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ရင်တုန် တာပဲ ...”

“အေးကွယ် ... အဖေလဲ စိုးရိမ်တာပဲ၊ ဒီတခေါက်ပြန်လာယင်တော့ တို့သားအဖနှစ် ယောက် ဝိုင်းပြောကြသေးတာပေါ့ကွယ်”

အဖေက ဆေးပေါ့လိပ်တိုလေးကို ရှိုက်ရွှံ့ဖွားယင်း အပြင်ဘက်သို့ ငေးရွှံ့ကြည့်နေသည်။ အဖေ၏ဆံပင်များက ခေါင်းတဝက်ခန့် ဖြူနေပြီဖြစ်သည်။

ဆံပင်အဖြူနှင့် အနက်တို့ ရောနေသော အဖေခေါင်းသည် ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဖြစ်နေသည်။

အုန်းဆီလေးလူးပြီး ပိပိရီရီ ဖြီးထားလျှင် ကြည့်၍ တော်သေးသော်လည်း ဆီခြောက်ပြီး ဖွားနေလျှင် တော်တော်လေး ကြည့်ရဆိုးလေသည်။

“မနေ့တုန်းကတောင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့သေးတယ် အဖေ၊ ဆရာကြီးက ညီညီဘာလို့ ကျောင်းမတက်တော့တာလဲလို့ မေးနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာဖြေရမယ်တောင် မသိဘူး”

ကိုကိုတို့ကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် သူတို့ညီအစ်ကိုအား ကောင်းစွာသိလေသည်။ တယောက်ကိုကား စာတော်၍သိခြင်းဖြစ်ပြီး ကျန်တယောက်ကိုကား မကြာခဏရန်ဖြစ်သောကြောင့် အမှုများကြောင့် သိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ညီညီသည် ရန်ဖြစ်သော အမှုကိစ္စနှင့် ဆရာကြီး၏ရုံးခန်းသို့ မကြာခဏ ရောက်ရသူ ဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီးက ပြောသေးတယ်၊ ကျွန်တော် စကောလားရှစ်ရနိုင်တယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ အဲဒါမရလဲ စတိုင်ပင်ရမှာပါတဲ့”

အဖေက ကိုကိုအား ငေးကြည့်နေသည်။ ကိုကိုက ထပ်၍ရှင်းပြသည်။

“စကောလားရှစ်ဆိုတာ၊ စာတော်တဲ့ကျောင်းသားတွေကို အစိုးရကပေးတာအဖေ၊ ‘စတိုင်ပင်’ ကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ကျောင်းသားတွေကိုပေးတာ၊ ‘စတိုင်ပင်’ က အမှန်တကယ် ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်းကို ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာနဲ့ လျှောက်ရတယ်၊ အဲဒါကို စိစစ်ပြီး အစိုးရက ထောက်ပံ့ကြေးပေးတာ၊ ပညာသင်ဖို့ ထောက်ပံ့ကြေးပေါ့”

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ ... အဲဒါဆို ဘယ်လောက်ရသလဲ”

အဖေက စိတ်အားထက်သန်စွာမေးသည်။

“တလ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် အဖေ”

“ဘယ်နည်းလို့လဲ သားရဲ့၊ သားတို့ ကျောင်းလခက ဘယ်လောက်တုန်း”

“တလ ဆယ့်ငါးကျပ်”

“ဒီလိုဆို ပိုတောင်နေသေး၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ဘာတွေတောင် ဝယ်လို့ရသေး”

အဖေ၏ မျက်လုံးလေးများသည် တောက်ပြောင်လာသည်။

ကိုကိုသည် ညီညီကို သတိရသည်။ ညီညီကမူ ‘ဆေးစာအုပ်တွေ၊ ဆေးကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေက သိပ်ပြီးဈေးကြီးတာ’ ဟု ပြောသည်။ ကိုကို ‘ဆေးတက္ကသိုလ်’ သို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရသည်ဟု ဆိုကတည်းက သူ့မှာ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။

‘မော်လမြိုင်ဆင်းပြီး မှောင်ခိုချမယ်’ ဟု ပြောလိုပြော ‘မိုးကုတ်သွားပြီး ကျောက်တူး မယ်’ ပြောလိုပြောနှင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုကမူ နဂိုကတည်းက အစိုးရိမ်ကြီးပြီး ကြောက်တတ်သူဖို့ ညီညီကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးနေသည်။ အဖေကလည်း ‘အမြတ်မရပဲ အရင်းပါလျှော်နေရပါဦးမယ်ကွာ’ ဟု တားသည်။

သို့သော် ညီညီက ‘တခါလောက်တော့ စမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်’ ဟု ပြောသည်။ အပေါင်းအသင်းတွေဆီ ပိုက်ဆံလည်၍ဈေးပြီး မော်လမြိုင်ဘက် ဆင်းသွားသည်။

“ဒီလိုပဲ ရတဲ့ထောက်ပံ့ကြေးလေးနဲ့ ခြစ်ခြစ် ခြုတ်ခြုတ်နေယင် ရပါတယ်အဖေရ၊ ညီညီ ဒီလောက် စွန့်စွန့်စားစားကြီး လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး”

ရွယ်တူချင်းပင် ရန်မဖြစ်ရဲသော ကိုကိုသည် မှောင်ခိုကုန်ကူးခြင်းကို တကယ့်စွန့်စား ခန်းကြီးလို ထင်မိသည်။

အမြတ်အစွန်းများသော်လည်း အဆင်မသင့်လျှင် အမြတ်မရပဲ အရင်းပါဆုံးမည့် အလုပ်မျိုးကို သူ့အနေနှင့်မူ မလုပ်ဝံ့၊ မလုပ်ရဲ။

“ဟဲ့ ... ဘယ်ကကားတုန်း”

ကိုကိုစဉ်းစား၍ ကောင်းဆဲတွင် သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ သုံးဘီးတစီးဆိုက်လာသည်။ သုံးဘီးကားမှ ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက်နှင့် မြည်နေသော အသံက ဆူညံလှသည်။

နောက်ဘက်အိတ်စောမှ မီးခိုးများ တထောင်းထောင်းထွက်နေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံကားဝင်ရန် မစဉ်းစားရဲအောင်ချိုင့်ခွက်ပေါများလှသော လမ်းပေမို့ ရှိရှိသမျှ အိမ်များမှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ကားနောက်ဘက်မှ ညီညီ ခုန်ဆင်းလာသည်။ လက်တဘက်စီတွင် အထုပ်တထုပ်စီဆွဲပြီး အိတ်တလုံးကို စလွယ်သိုင်း လွယ်ထားသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ အူယားဖားယား ပြေးတက်လာသည်။

“ကိုကို ... သုံးဘီးခ ရှင်းလိုက်ပါကွာ”

ညီညီက အထုပ်များကို ပစ်ချကာ နောက်ဖေးအိမ်သာသို့ တန်း၍ပြေးလေသည်။ အိမ်သာနှင့်အိမ်ဆက်၍ ပေါင်းကူးထားသော ဝါးတံတား မခိုင့်တခိုင်လေးသည် အပြေးဖြတ်၍ သွားသော သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် ယိမ်းထိုးပြီး တကျိကျိမြည်သွားသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

အဖေက စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ ညီညီက လှည့်မကြည့်အား။ အိမ်သာတံခါးကို ကမန်းကတန်းဆွဲပိတ်ယင်း ‘ဗိုက်နာလို့ အဖေ၊ ဗိုက်နာလို့’ ဟု မပွင့်တပွင့်အော်လေသည်။

သုံးဘီးဆရာ၏မျက်နှာကြီး စူနေသည်။ ‘ဘယ့်နှယ်ဗျာ ဒီလောက်ကြမ်းတဲ့ လမ်းထဲများ အတင်းဝင်ခိုင်းရတယ်လို့၊ ဒါ... ကားသွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးဗျ’ ဟု စူစူအောင့်အောင့်ပြောသည်။ ဟုတ်နေတော့လည်း ကိုကိုဘာမှမပြောနိုင်၊ ကျသင့်သောငွေထက် သုံးကျပ်ပိုပေးလိုက်ရသည်။

ညီညီပစ်ချခဲ့သော အထုပ်များကို အဖေက ဖွင့်ကြည့်နေသည်။ လေယာဉ်မောင် နှစ်အုပ်စီကို တထုပ်စီတွဲပြီး ထုပ်ထား၍ စုစုပေါင်း လေယာဉ်မောင် လေးအုပ်ဖြစ်သည်။

အပြင်ဘက်မှ စက္ကူထူထူနှင့်ထုပ်ပြီး ကြိုးစည်းထား၍သာ တော်တော့သည်။ အညိုရောင်စက္ကူတွင် ဖုန်များ သဲများရွံ့များနှင့် ပေကျဲနေလေသည်။

“ဟေး ညီညီ”

ကိုကိုက အော်ခေါ်မိသည်။

“မျိုး”

“မင်း ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ပြီးတော့ ... အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်၊ ဒီမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဇိမ်အရှိဆုံး အလုပ်ကလေးကို အေးအေးလုပ်ပါရစေအုံး”

ညီညီက အိမ်သာထဲမှ ဖြေသည်။ ညီညီသည် အိမ်သာတက်ခြင်းအလုပ်ကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဇိမ်အရှိဆုံးဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

အခုတခါ အလောသုံးဆယ်ဝင်သွား၍ ဘာစာအုပ်မျှ ယူမသွားနိုင်။ အခါတိုင်း သူ့အိမ်သာဝင်လျှင် ဝတ္ထုစာအုပ်တအုပ်လောက်တော့ ရှာကြပြီး ဆွဲသွားတတ်သည်။

သူတို့အိမ်သာကလည်း လေးအိမ်သာဟု ဆိုရသော်လည်း လေးထဲ ပြည့်သည်ဟူ၍ မရှိ။ ခွေးလေ ခွေးလွင့် အပေါင်းက သန့်ရှင်းရေးတာဝန် ယူထားကြ၍ အနံ့အသက်တော့ စူးစူး ဝါးဝါး မဆိုးလှပေ။

သို့သော်ကိုကိုကမူ အိမ်သာထဲ ကြာကြာထိုင်၍မရ၊ ညီညီကသာ မစင်နံ့ကို ရှူယင်း စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် တမေ့တမော ထိုင်တတ်လေသည်။

ဒီတခါတော့ ကြာကြာမထိုင်၊ ခဏနေတော့ ထွက်လာသည်။ ပုဆိုးလတ်လတ် တထည် ကောက်လဲကာ သူဝတ်လာသော ပုဆိုးကို ရေချိုးသော စဉ်အိုးနားတွင်သွား၍ ချထားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ပုဆိုးထဲ ထွက်ကျလို့ အဖေရ၊ ဖင်မနိုင်ပဲ ပဲကြီးဟင်းသောက်မိတာ”

ညီညီက သူတို့နား လာထိုင်သည်။ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ရှင်းပြသည်။

“မုတ္တမက ထွက်ခါနီး ကုလားဆိုင်မှာ သွားစားမိတာ ဆာဆာနဲ့မို့ စားလို့ကောင်းလိုက် တာ အဖေရ၊ ရန်ကုန်ရောက်ခါနီးတော့ ဗိုက်ကို တအားရစ်ပြီး နာတော့တာပဲ။ အိမ်သာတက်မယ် လုပ်တုန်းရှိသေး အော်ကြဟစ်ကြနဲ့ ဆူညံကုန်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပုဇွန်တောင်နားရောက်တော့ ရှာဖွေရေး ဝင်တာလေ၊ နှစ်ဘက်ညှပ်ပြီး ဝင်တာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မျက်စိတွေကို ပြာသွားတာပဲ။ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့ လုပ်ကာမှ ပိုက်ဆံမရပဲ အရင်းဆုံး ပြီး ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းတော့မှာပဲဆိုပြီး တကိုယ်လုံးကို ဇောချွေးပြန်လာတာဗျာ၊ ချက်ချင်းကို ရွဲနှစ်သွားတာပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ များများစားစားလဲ မဝယ်နိုင်ခဲ့လို့၊ တနိုင်စာပဲဆိုတော့ ရထား ပြတင်းက ခုန်ဆင်းပြီး တအား ပြေးတာ”

“တော်ကြာ ... ကျိုးပဲ့နေလို့ သားရယ်”

အဖေက စိတ်မကောင်း၊ ကိုကိုက မျက်ရည်ကဲနေသည်။ ညီညီကမူ ရယ်နေလေသည်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပြေးမိတယ်တောင် မသိပါဘူး အဖေရ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း တံတိုင်းကိုလဲ ကျော်တက်ပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်ပြေး၊ အရေးထဲ ခွေးတွေက ဝိုင်းလိုက်သေး၊ ကောင်းတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ခွေးလိုက်တော့ ပိုပြီးမြန်တာပေါ့ဗျာ၊ နောက် ကားလမ်းမရောက် တော့ တွေ့တဲ့ကား အတင်းတားပြီး ခုန်တက်လာခဲ့တာ၊ အရေးထဲ ဗိုက်ကလဲနာလိုက်တာ။ မနေ နိုင်တော့ ထွက်ကျကုန်ရော”

“မင်းကလဲ ကြောက်ချေး ထင်ပါရဲ့ကွာ”

“ဟုတ်မှာပဲ”

ညီညီက တသောသော ရယ်နေသည်။ အခုသာ ရယ်နေနိုင်သော်လည်း သူ့ခမျာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်မည်မျှ အားသွန်၍ ပြေးခဲ့ကြောင်း အဖေရော ကိုကိုရော စဉ်းပင် မစဉ်းစားရက်။

“အခုမှ နာလာတယ်၊ ကြည့်ပါအုံးဗျာ”

ညီညီက အသားနီ ရဲရဲလန်နေသော သူ့တံထောင်ဆစ်ကိုပြသည်။ ဒူးနှစ်ဘက်သည် လည်း ပွန်းပဲ့နေလေသည်။

“တော်ပါပြီဗျာ၊ နောက်တော့ နို့ဆီခွက်ပဲ လိုက်ဝယ်ရမလား၊ ပလတ်စတစ်အိတ် လိုက်ကောက်ရမလားမသိပါဘူး၊ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းပဲ လုပ်တော့မယ်”

အဖေက ညီညီအနာများကို ရေနှေးနှင့် ဆေးပေးသည်။ အိမ်တွင်လည်း ဘာဆေးမှ မရှိ၍ ညီညီက နံနင်းဖူးကို ဖွင့်ကာနံနင်းသိပ်သည်။ စပ်သဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“အမြတ်ကတော့ ဘယ်လောက်ရမယ် မသိဘူး၊ မှောင်ခိုလုပ်တယ် ဆိုတာနဲ့ ရှိသမျှ သိက္ခာလေးတွေလဲ ကုန်ရော၊ကောင်မလေးတွေဆိုယင် ကိုယ်မှာ အဝတ်တွေ အထပ်ထပ်ပတ်လို့၊ တချို့က ပေါင်ကြားထဲမှာ ကက်ဆက်ချည်ထားတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကက်ဆက်ကြီး ပေါင်ကြားမှာ ချည်ထားရက်နဲ့ လမ်းလျှောက်တတ်သေးသဗျ”

“ကဲ ... ပါကွာ ခဏအိပ်လိုက်ပါဦးလား၊ မင်းကြည့်ရတာမောလိုက်တာ ညီညီရာ”

“နောက်ဆိုယင်လဲ တော်ပါပြီဗျာ ဒီတခါပါပဲ၊ ဟော... မိခင်ဦး နင်က မှောင်ခိုဝယ် မလို့လား၊ ပေါက်ဈေးပဲနော် လျော့မပေးနိုင်ဘူး”

အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာသော ခင်ဦးအား ညီညီက ဆီး၍ ပြောသည်။ ခင်ဦး၏ လက်ထဲတွင် မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်ကလေးကိုင်ထားသည်။ အဘွားက အဖေအတွက် ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ မမတွေ လောကမှာ ခေတ်စားနေတယ်ဆိုတဲ့ ကိုရိုလာရောင်၊ ရွှေအိုရောင်လို့လဲ ခေါ်သေးသဗျာ၊ ဟောဒီမှာက နီညိုရောင်၊ ဟောဒါကတော့ ကျီးကန်းဥရောင် တဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျီးကန်းဥက ဒီလို စိမ်းပြာပြာအရောင် ရှိတယ်ဆိုတာ အခုမှ သိရတော့တာပဲ”

ခင်ဦးက ညီညီပြနေသော လေယာဉ်မောင်အုပ်များကို အပေါ်ယံပင် ရှုပ်၍ကြည့်သည်။ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားပုံ မရပေ။

“ဟောဒီ အိတ်ထဲမှာ ဖော့ရှန်စတွေ ပါသေးတယ်၊ အဲဒီကိုရိုလာရောင် နီညိုရောင်တွေပဲ၊ နင် ... ဝမ်းဆက် ဝယ်ပါလား ဟ၊ ငါ့မှာ အိမ်ရောက်အောင် မနည်းသယ်လာရတာ၊ ချေးတွေ ဘာတွေတောင် ထွက်လို့”

ခင်ဦးက ညီညီဘာပြောမှန်းမသိ၊ ညီညီ၏ စွန့်စားခန်းကို ကိုကိုက ပြန်လည်ပြောပြ ရသည်။ ခင်ဦးက မျက်လုံးလေးဝိုင်းနေလေသည်။

ခင်ဦးသည်လည်း ကိုကိုနည်းတူပင် ရမည့်အမြတ်ထက် ဆုံးသွားနိုင်သည့်အရင်းကို တွေးပြီး ထိတ်လန့်တတ်သူဖြစ်လေသည်။

“မှတ်မိလား ခင်ဦး၊ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ခွေးတွေချေးပါခါနီးယင် လက်သန်းချင်း ချိတ်ပြီးပါမရအောင် လုပ်ခဲ့တာလေ၊ ငါ့မှာလဲ ပါချင်ရက်နဲ့ တော်တော်ကို မပါရဘူး”

“အေး ... နင်ဝဋ်လည်တာနေမှာပဲ”

“ဟုတ်မှာပဲ”

ညီညီနှင့် ခင်ဦးတို့ ရယ်ကြသည်။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ၊ ခွေး ကျင်ကြီးစွန့်နေသည် ကိုမြင်လျှင် ညီညီနှင့် ခင်ဦးတို့သည် တဦး၏လက်သန်းနှင့် အခြားတဦး၏လက်သန်းကို ချိတ်ပြီး ဆွဲထားကြသည်။

ထိုသို့ချိတ်ပြီး ဆွဲထားလျှင် ထိုခွေးသည် စွန့်လက်စကျင်ကြီးကို ဆက်၍ မစွန့်နိုင်ပဲ တစ်နေတတ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။ ငယ်စဉ်တုန်းက ခင်ဦးရော ညီညီပါ ထိုအကျင့် ရှိသည်။

တခါတရံ အနီးတွင် မည်သူမျှ မရှိလျှင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်တဦးတည်း ဗယ်လက်သန်းနှင့် ညာလက်သန်းကို ချိတ်ပြီး ဆွဲတတ်ကြလေသည်။

“ဝဋ်လည်တတ်ဆိုယင်လဲ ငါ တယောက်တည်းလည်တာတော့ ဘယ်တရားမလဲ၊ နင်ပါ လည်ရမှာပေါ့”

ညီညီက ပြောယင်း ဆိုယင်း နေရာမှ ထသည်။ ဖင်ကို လိမ်ကျစ် လိမ်ကျစ် နှင့် ရှံ့ယင်း အိမ်သာသို့ ပြေးပြန်လေသည်။

အဖေက မီးငွေငွေကျန်သေးသော မီးဖိုထဲသို့ ကြက်သွန်ဖြူလေး နှစ်လုံးပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ‘ညီညီ ... ငယ်ငယ်တုန်းက ဝမ်းပျက်ယင် မခင်မေက ကြက်သွန်ဖြူလေး မီးဖုတ်ပြီး ကျွေးတာပဲ’ ဟု ပြောလေသည်။

“နေ့ခင်းတုန်းက စားခဲ့တဲ့ကုလားပဲသုပ်က အစွမ်းပြပြီထင်တယ်”

ညီညီက လမ်းဘေးမျှ ပြန်တက်လာသည်။ သူ့ကို ရပ်စောင့်နေသော ကိုကို၏ဘေးတွင် ယှဉ်လျက် ရပ်ယင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

သူ့ထက် အရပ်မြင့်သောညီအား ကိုကိုသည် မော်၍ ကြည့်မိသည်။ ပါးရိုးနားရိုး ကျကာ ပိန်နေသော အခါ ညီညီသည် အမေနှင့် ပို၍တူနေလေသည်။

သူ့ ဆံပင်များသည် အမေလိုပင် ပြေပြေလေးတွန့်နေသည်။

“မင်းကလဲကွာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ ဖင်မလုံမှန်းသိလျက်သားနဲ့ အဲဒါမျိုးတွေပဲ သွား သွားစား”

ကရုဏာဒေါသော ပြောသော ကိုကိုအား ညီညီက မပွင့်တပွင့် ပြုံးပြသည်။

“မစားတာ ကြာလှပါပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ပဲခူးကားဆိပ် ရောက်ပြီးမှ ဘာမှ မစားရသေးတာ နဲ့ ပပဝင်းရုံအောက် ပြေးပြီး တွေ့တာကောက်စားလိုက်မိတာ၊ ဘာစားလို့ ဘယ်လို ဝင်သွားမှန်း တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမထားမိပါဘူး”

လရောင်မှိုန်မှိုန်ဝယ် မြင်ရသော ညီညီ၏အသွင်က အတန်ငယ်နွမ်းလျနေသည်။ ညီညီ ၏ရုပ်ရည်သည် ကြာလေအမေနှင့် တူလေဖြစ်သည်။

တခုပဲ ကွာသည်။

အမေက မှုန်ရီ ဝေသီသော မျက်လုံးများနှင့် မဝံ့မရဲပြုံးတတ်သော်လည်း ညီညီကမူ အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်ချင်သည်ကို အတင်းထိန်းချုပ်ထားရသလို သရော်ပြုံးပြုံးတတ်လေသည်။

“ဒီဗိုက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို တသက်လုံး ဒုက္ခပေးနေတာပဲ၊ ဟိုးတခါတုန်းကလဲ သတင်းစာစက္ကူတွေ လိုက်ဝယ်ယင်း ဗိုက်နာလွန်းလို့ ဒုက္ခရောက်ရဖူးတယ်”

“ပြည်ထောင်စုရိပ်သာမှာ မဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့ ... မလှစုန်းရိုး မရှိခိုးနိုး ဆိုတာများ အင်မတန်ကို မှန်တာ သတင်းစာ လိုက်ဝယ်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဗိုက်နာလွန်းလို့ အိမ်သာ တက်ပါရစေ ဆိုတာတောင် သူတို့အိမ်သာ ထဲက ဆပ်ပြာခဲတို့ အိမ်သာသုံးစက္ကူတို့ ခိုးမှာ စိုးလို့ထင်ပါရဲ့ တက်ခွင့်မရတဲ့ အဖြစ်”

ညီညီက ပြုံးနေသောလည်း အပြုံးက မပီပြင်လှ၊ ကိုကို၏ ရင်ထဲတွင်မူ နာကျင်သွား သည်။

“သား ... သူငယ်ချင်းကို ထမင်းစားခေါ်လေ ”

မျိုးကျော်ဟန်၏ အမေက ပြောသည်။ ကိုကိုရင်ထဲတွင် ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်စားခဲ့ပါပြီ အန်တီ”

“ငါ စားခဲ့ပြီးပြီကွ ”

“ဟာကွာ... မင်း ကျောင်းမလာခင်က စားခဲ့တာ အခုဆိုယင် ဗိုက်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန် တော့ပါဘူး ”

မျိုးကျော်ဟန်က ခေါ်သော်လည်း ကိုကိုသည် နေရာတွင်ပင် ပေ၍ထိုင်နေသည်။ ဗိုက်ထဲတွင် အမှန်ပင် ဘာမှမရှိတော့ပေ။ နံနက်က စားခဲ့သော ထမင်းကြမ်းနှင့် ပဲပြုတ်သည် လည်း ညက်ညက်ကြေပြီး အစာဟောင်း ဖြစ်လုနီးနေပေပြီ။

သို့သော် သူတို့ ထမင်းခိုင်းသို့ ကိုကို မဝင်ရဲ၊ ငါးပိရည်နှင့် နိုင်နိုင်နယ်ထားသော ထမင်းကို အားပါးတရ ဆုပ်ကာ စားတတ်သော ကိုကိုသည် ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို သူတို့လို လှလှပပပေါ့ပေါ့ပါးပါး မကိုင်တွယ်တတ်ပေ။

ကိုယ့်ပါးကန်ထဲ ကြက်သားတုံးရောက်နေပါလျက်နှင့် ဖဲ့၍ မရပဲ ကြွေပန်းကန်ကိုသာ ဇွန်းနှင့် တခွပ်ခွပ် ခေါက်မိနေမည်ကို စိုးရိမ်သည်။

ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာကိုသာ ကောက်ပြီး သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေလိုက်သည်။
မျိုးကျော်ဟန် အလည်ခေါ်၍ သူ့အိမ်သို့ လိုက်ပြီး လည်မိသည်ကို နောင်တရသည်။

ဆိုဖာ ကုလားထိုင်များသည် လည်းကောင်း၊ ဇာခန်းဆီးများသည်လည်းကောင်း၊
ကြမ်းပေါ်တွင် ခင်းထားသော မွှေးပွကော်ဇောများသည်လည်းကောင်း သူတို့၏လူနေမှုကို ဖော်ပြ
နေသည်။

ကိုကိုသည် သတင်းစာကို ဇွတ်စိတ်ဝင်စားဟန်ပြုယင်း ကုလားထိုင်တလုံးမှမရှိသော
သူတို့၏အိမ်ကို သတိရသည်။

“သားက ဘယ်မှာ နေလို့လဲ”

“သင်္ကန်းကျွန်းမှာပါ အန်တီ”

မျိုးကျော်ဟန် ထမင်းစားနေစဉ် သူ့မိခင်က လိမ္မော်ရည် တပုလင်းလာချပေးလေသည်။
လိမ္မော်ရည်ပုလင်းကို ဖောက်ပြီးပလတ်စတစ်စုပ်တံ ဖြူဖြူလေး တပ်ပေးထားသည်။

ပုလင်း၏ဘေးတွင် ရေမှုန့်ရေငွေ့များ ကပ်နေသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲတွင် အအေးခံထား
သောပုလင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံနှင့် သိသာလေသည်။

“မိဘတွေက ဘာလုပ်တုန်းကွယ့်”

“အမေတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ အဖေကတော့ အရောင်းအဝယ် လုပ်တာပါပဲ”

ကိုကိုသည် ‘အဖေက လက်သမားပါ’ ဟု အမှန်အတိုင်းမပြောရသော သူ့ကိုယ်သူ
မကျေနပ်မိသော်လည်း ထိုသို့ပြောရန်လည်း သတ္တိမရှိပေ။ အရောင်းအဝယ်ဟုပြောသည်ကိုပင်
အန်တီကြီး၏မျက်နှာက စိတ်ပျက်သွားသလို အမူအရာပေါ်လာသည်ဟု ကိုကိုထင်မိသည်။

လက်သမားဟု အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လျှင် ရှုံ့မဲ့သွားလိမ့်မည်ထင်သည်ဟု ကိုကိုက
အားငယ်စိတ်နှင့် တွေးနေမိသည်။

“အန်တီတို့အိမ်ကတော့ သားရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးလာပြီး စားသောက်နေကျ
ပဲကွယ့် ... ဟိုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ဟန်ရဲ့သားလေးဆိုယင် သားနဲ့လိုက်လာတိုင်း ထမင်းဝင်စားတာ
ပဲ... ခင်မောင်ချိုကတော့ အန်တီ လက်ဖက်သုပ်ဆိုယင် အသည်းစွဲ၊ သူ့အဖေက ဒီဂျီလေ၊ ဟဲ့သား
မျိုးကျော်ဟန်၊ ခင်မောင်ချိုအဖေက ဘယ်ရုံးမှာလဲကွယ့်၊ အေး...အေး၊ အန်တီကလဲ မေ့တတ်တယ်
ကွယ်၊ နောက်ပြီး ဝန်ကြီးသားလေးတယောက်ရှိပါသေးတယ် မျိုးကျော်ဟန် သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူက
တော့ ပေါင်မုန့်ကို ကင်ပြီးမှ ထောပတ်သုတ်တာမကြိုက်ဘူး၊ ထောပတ်သုတ်ပြီးမှ နည်းနည်း
ကင်ပေးပါတဲ့”

ကိုကို၏ပန်းသည် အလိုလိုကျုံ့ဝင်ပြီး ဦးခေါင်းက အလိုလိုငုံ့ လျှိုးလာသည်။ ဒီအိမ်ကို
လည်း နောက်ထပ် လိုက်မလာမိစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးနေမိသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
မကျေမနပ်နှင့် အားငယ်စိတ်က ရင်ထဲတွင် ကြီးထွားလာသည်။

“ကိုကိုအောင်က စာသိပ်တော်တာ မေမေ၊ စကောလားရှစ်လဲ ရတယ်”

မျိုးကျော်ဟန်က ထမင်းစားနေယင်းမှ လှမ်းပြောလေသည်။ သူ့မိခင်၏ရှေ့တွင် ကိုကို
တယောက် အနေကျနေသည်ကိုလည်း ရိပ်မိပြီး အားနာနေပုံရ၏။

“အေးကွယ်၊ ဒီလိုစာတော်တဲ့သူတွေနဲ့ သားကိုပေါင်းစေချင်တယ်... မျိုးရိုးကောင်း
လေးတွေနဲ့ပေါင်းပါလို့ ဆုံးမရတယ်ကွယ့်၊ လူဆိုတာ အဆင့်အတန်းကလဲ စကားပြောသေးတယ်”

အန်တီကြီးက စိတ်လက်စွပ်ကြီးတခါခါနှင့် ဆက်ပြောသည်။ ကိုကိုကတော့ ထွက်ပြေး
ချင်လှပြီ။

“တနေ့တုန်းကကွယ်၊ သတင်းစာဝယ်တဲ့ကောင်လေးခေါ်ပြီး သတင်းစာရောင်းမိပါတယ်။ ကိုယ်တော်က အိမ်သာတက်ချင်လို့တဲ့လေ”

အန်တီက သက်ပြင်းချသည်။ ကိုကိုက ဘုမသိ ဘမသိနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်နှယ့်ကွယ်၊ တွေ့ကရာ ပေါက်သောက် အိမ်ထဲဝင်အိမ်သာတက်ခိုင်းနေလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ပစ္စည်းအလစ်သုတ်ပြေးယင် အခက်၊ ဒီခေတ်မှာ ဆပ်ပြာတတ်းဖြစ်ဖြစ်၊ စက္ကူတရွက်ဖြစ်ဖြစ် အဖိုးတန်တာချည်းပဲ မဟုတ်လားကွယ့်၊အန်တီကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ မင်းဟာမင်း အိမ်သာတက်ချင်ယင် လမ်းဘေးမှာ သွားထိုင်ပေတော့လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဟော... ဟော... ပြောယင်းဆိုယင်း အဲဒီကောင်လေးထင်တယ်... အော်နေတာ ကြားလား”

“သတင်းစာ ဝယ်တယ်၊ ဗလာစာအုပ်ဝယ်တယ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်အဟောင်းတွေ ဝယ်တယ်”

ကိုကို၏ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားသည် သွက်သွက်ခါအောင်လှုပ်ရှားလာသည်။ အန်တီကြီးက ကုလားထိုင်ကို ပုတ်၍ ဟုတ်တယ်သူပဲ ဟုပြောသည်။

လက်သူကြွယ်မှစိန်လက်စွပ်က အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ဝင်းလက်သွားသည်။

ကိုကိုသည် နေရာမှထကာ ဝရန်တာမှ ကံ၍ကြည့်မိသည်။ တောင်းနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးနှင့် လျှိုကာ ထမ်းထားသော ညီညီသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်လေးလေးလျှောက်သွားသည်။ အဝတ်ဦးထုပ် အညိုရောင်လေးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် ဆောင်းထားသည်။ နဖူးမှ ချွေးကို လက်ဖမိုးနှင့် ပင် သုတ်လိုက်ယင်း တိုက်အပေါ်ကို မော်ကြည့်ကာ အော်သည်။

“သတင်းစာ ဝယ်တယ်... ဗလာစာအုပ်ဝယ်တယ်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်အဟောင်းတွေ ဝယ်တယ်”

“အဲဒီတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ၊ ပဲဟင်းတွေစားမိပြီး ဗိုက်နာတာ... ဒါကြောင့်မို့ အိမ်သာခဏ တက်ပါရစေလို့ ပြောမိတာပါဗျာ”

ညီညီက သက်ပြင်းရှိုက်ယင်း ကားဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားသည်။ ဂျာကင် အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ကျုံ့ကာ ခပ်ကိုင်းကိုင်း လျှောက်သွားသော အခါသူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အဖေနှင့် ဆင်နေပြန်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းကများ မိခင်ဦးခမျာ မခံချင်လွန်းလို့ အဲဒီအိမ်အောက်သွားပြီး အော်ဆဲပါမယ် လုပ်နေသေးတာ၊ အဘွားက တားထားရတယ်”

ညီညီ၏စကားကို ကြားတော့ ‘သူတို့ အိမ်သာထဲများ ချေးတုံးအပြင် ဘာများရှိလို့လဲ’ ဟု ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောသော ခင်ဦး၏သဏ္ဍာန်လေးကို တွေးထင်မြင်ယောင်မိယင်း ကိုကိုသည် မသဲမကွဲ ပြုံးမိသည်။

“သူနဲ့လဲ မတွေ့ဖြစ်တာကြာပြီ၊ ဒီတခေါက်တော့ ပုသိမ်မကဘူး၊ ကျွန်တော်က ဟိုင်းကြီး ဘက်အထိ ဆင်းသွားတော့ အတော်ကြာသွားတယ်”

“ပုသိမ် ဟိုင်းကြီးဘက် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ လုပ်ဖို့လဲဟင်”

“ဪ ... ကိုကိုက ကျွန်တော်အခု ငါးခြောက်ရောင်းနေတာကိုမှ မသိပဲကိုး၊ အခု ကျွန်တော် ငါးခြောက်ရောင်းနေတာ ပင်လယ်ခြောက်ရောင်းတဲ့အခါရောင်း၊ ရေချိုခြောက်ရောင်း တဲ့အခါရောင်း အဆင်ပြေသလိုပေါ့၊ အဲဒီဘက်က ပင်ရင်းတွေဆိုတော့ ပေါပေါများများ ရတယ် လေး”

ညီညီသည် ကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး သွားယင်းပြောသည်။ ညီညီ မရောင်းဖူး သောကုန်ပင် ရှိတော့မည်မထင်၊ ညီညီသည် စာအုပ်လည်း ရောင်းဖူးသည်။

တခါတရံ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီများတွင် ပန်းဂေါ်ဖီ၊ ဆလတ်ရွက်၊ ဂေါ်ဖီထုပ် စသည် များကိုလည်း ဖောက်သည်ယူကာ လည်ရောင်းတတ်သည်။

မိုးကလေး တဖြိုက်နှစ်ဖြိုက်ကျလာပါက ပဲခူးရထားနှင့် ပါလာတတ်သော ဖက်ဆွတ်မှို၊ ကောက်ရိုးမှိုများကို သင်္ကန်းကျွန်းဘူတာမှ စောင့်ဝယ်ကာ မြို့ထဲ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လမ်းဈေး၊ သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းဈေးများတွင် သွားပြီး ရောင်းလျှင်ရောင်းတတ်သည်။

‘သတင်းစာဝယ်တယ်၊ ဗလာစာအုပ်ဝယ်တယ်’ ဟု အထမ်းနှင့် လည်၍ အော်ရန်လည်း ဝန်မလေး၊ ‘ပန်းပွင့်တွေ၊ ပန်းပွင့်တွေ၊ ဖွေးတယ်၊ လတ်တယ်၊ တထုပ်မှ တကျပ်ခွဲ’ ဟု ဈေးလယ် ကောင်တွင် လွယ်အိတ်စလွယ်သိုင်းပြီး အော်ရန်လည်း ဝန်မလေးပေ။

‘ဘာဖြစ်လဲကွ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်တာ ဘာမှမရှက်ဘူး၊ မှောင်ခိုထုပ်ကြီး ထမ်းပြီး ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရတာသာ ရှက်ဖို့ကောင်းတာ’ ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

“ကိုကို လာလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ညီညီက ကားနားရောက်တော့ လှည့်ကြည့်သည်။ တွေးတောငေးမောနေသော ကိုကို အား ရပ်စောင့်သည်။

ကိုကိုသူနားရောက်လာတော့ ‘အယင်တခေါက်က ကျွန်တော် ငါးရုံခြောက်တွေ သယ် လာတယ်၊ တော်တော်ရောင်းရသွက်တယ်လေ၊ ကောင်းလဲကောင်းတာကိုး၊ ခင်ဦးကတော့ အဘွား ကို ကျွေးချင်လွန်းလို့တဲ့၊ တဖွဖွ ပြောနေသေးတာ’

အဘွားသည် ငါးရုံခြောက်ကို အတော်ကြိုက်လေသည်။ သူ့တွင်ငွေကြေး အတန်ငယ် ပြေလည်လျှင် ငါးရုံခြောက်ကိုသာ ပြေးဝယ်တတ်သည်။ ထို့နောက် နပ်နေအောင် ဖုတ်ပြီး ဆီရဲ့ရဲ့ ဆမ်းကာ တဖြိုဖြိုစားတတ်သည်။ ညီညီတို့ ခင်ဦးတို့ ငယ်စဉ်က အဘွား ငါးရုံခြောက်စား နေလျှင် မယောင်မလည်နှင့် ရစ်သီရစ်သီ ပြုတတ်မြဲ၊ အဘွားကလည်း ငါးရုံခြောက်ကိုဖဲ့ကာ လှမ်း၍ ပေးတတ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

အဘွားသည် သားစို ငါးစိုများကို မကြိုက်တတ်ပဲ၊ ငါးခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက် စသည် များကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သည်ကို သတိရမိသည်။

“အဘွားသာ ရှိသေးယင်တော့ နင့်ဖောက်သည် ဖြစ်နေမှာညီညီရလို့ ... ခင်ဦးက ခဏခဏပြောတယ်”

ညီညီက ကားကိုကွေ့ပြီး လျှောက်သွားကာ တံခါးဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ကားပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ကိုလှရွှေက ကားကို တရှိန်ထိုးမောင်းထွက်လိုက်သည်။ ကားအရှိန်ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ ယိုင်ပြီး ဆိုဖာထဲ အိဝင်သွားသည်။

“အင်း ... ခင်ဦး ... ခင်ဦး၊ သူ့ခမျာ ဆုတောင်းမပြည့်ရှာဘူး”

ကိုကိုသည် ကောင်းကင်ပေါ်မှ လတခြမ်းပဲ့ ကွေးကွေးလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ညီညီအသံသည် အဝေးကြီးမှလေဟုန်စီးပြီးလာသလို သူ့နားထဲတွင် တိုးတလှည့် ကျယ်တလှည့် ဖြစ်နေလေသည်။

“သူ ခဏ ခဏ ပြောဖူးတာ သတိရတယ်၊ သူ့သေယင် အဘွားလိုပဲ သေချင်တယ်တဲ့၊
အဘွားသေပုံက သိပ်ပြီး အေးချမ်းတာပဲတဲ့လေ”

အဘွားကို ဆေးရုံတင်ထားရသည်။

ကိုကိုက ဆေးကျောင်းသားဖြစ်နေပြီမို့ အစစအရာရာ ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။

“အဘွားသေမှာလား ကိုကို”

“မသေပါဘူးဟာ”

ပြောမယ့်သာ ပြောရသော်လည်း အဘွား၏အခြေအနေကို အားမရလှပေ။ ကိုကိုသည် ဆေးကျောင်းတက်နေရသော်လည်း အတန်းငယ်သေး၍ အဘွား၏ရောဂါကို အတိအကျ အမည် မတပ်တတ်သေးပေ။

သို့သော် အဘွား၏အသည်းသည် ကျောက်ခဲလိုမာပြီး တင်းနေသည်ကိုတော့ စမ်းသပ် တွေ့ရှိသည်။

“ခင်ဦးကတော့ သိပ်အားမရပါဘူး ကိုကိုရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဘွားက အဲဒီရင်ခေါင်းအောင့်နေတာ ကြာပြီထင်ပါရဲ့၊ လက်ကလေးနဲ့ဖိပြီး မျက်နှာ လေး မဲ့မဲ့သွားတတ်တယ်၊ ခင်ဦးက မေးယင် လေထိုးတာပါတဲ့၊ အလုပ်ပျက်မှာ စိုးလို့ အဘွားက ဘယ်သူမှ မပြောပဲ ဇွတ်မိုတ်ခံနေတာ၊ မခံနိုင်မှသိကြရတာ”

ခင်ဦးက အဘွားကွယ်ရာတွင်ပြောယင်း မျက်ရည် တလည်လည် ဖြစ်နေသည်။

အတွားကမူ အပြုံးမပျက်ပေ။ အရေခွံများ ရှုနေသော လက်ချောင်းပိန်ပိန်လေးများကမူ စိပ်ပုတီးကို မပြတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ တခါတရံလည်း မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားကာ ထွက်သက် ဝင်သက် မှတ်နေတတ်သည်။

ညီညီက အတွားအတွက် ယိုးဒယားဘီစကစ်တထုပ် ဝယ်လာသည်။ ဘီစကစ်ကို နို့နှင့်စိမ်ကာ သူ့ကိုယ်တိုင် အတွားကို ခွံ၍ ကျွေးသည်။

“အတွားရေ နက်ဖြန်မှ ငါးသေတ္တာ ဝယ်ခဲ့အုံးမယ်၊ အတွား စားမယ် မဟုတ်လား”

“ဈေးကြီးပါတယ်ကွယ်၊ သေယင်ပုပ်ရမယ့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဒီလောက် ကျွေးမွေးနေဖို့ မလိုပါဘူး သားရဲ့”

“ဒါကြောင့် ကျွေးရတာပေါ့ အတွားကလဲ သေသွားယင် စားချင်အုံးတော့ ဘယ်လိုလုပ် စားရမှာလဲ၊ အခုလို စားနိုင်တုန်းလေး စားရတာ”

“ဒီ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဒီဘဝ ခဏအငှားရတဲ့ ကိုယ်ကြီးပါကွယ်၊ ဒီခန္ဓာ ပျက်စီးယင် နောက်ခန္ဓာအသစ်နဲ့ ကျင်လည်ကြရဦးမှာ၊ လိုရာမရောက်မချင်း လည်နေကြရဦးမှာကွယ်၊ အဲ ... မရှိတော့ယင်တော့ မင်းတို့ ညီမလေးကို ဆက်ပြီးစောင့်ရှောက်ကြ”

“ယောကျ်ား ပေးစားလိုက်မယ်လေ အတွား”

ညီညီက ရွတ်နောက်နောက် ပြောသည်။ အတွားက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ ပြုံးနေလေ သည်။ ခြောက်နာရီထိုးခါနီးသောအခါ သူတို့ကို ပြန်ခိုင်းသည်။

“ကဲ ... ပြန်ကြ၊ ကားတွေ သိပ်ကျပ်နေလိမ့်မယ်၊ မောင်အေးမောင် ကိုလဲပြော၊ အတွား ဆီကို မလာနဲ့လို့၊ သူ့ခမျာ ဒုက္ခကြီး သွားရလာရတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ အတွားနေကောင်းပါတယ် ပြောလိုက်နော်၊ ခင်ဦးကရော မမိဆီစာရေးပြီးပြီလား၊ သူ့ယောကျ်ားဆုံးသွားပြီဟာ၊ ဒီမှာပဲ လာနေခိုင်း၊ ငါ့မြေးလဲ ဒွေးတော်မိကြီးရယ်လို့ အဖော်လဲ ရအားကိုးလဲ ရတာပေါ့” အတွားက တသိတတန်းကြီးမှာကာ စိပ်ပုတီးလေး စိပ်၍နေရစ်သည်။ အတွားသည် ခင်ဦးအမေ၏ အမေ ဖြစ်သော် လည်း ခင်ဦးအဖေကို သားတယောက်လိုပင် သံယောဇဉ် ရှိလေသည်။ သားမက်ဟူ၍ သဘောထားပုံမရ။

“အတွားပြောတဲ့ မမိဆိုတာ ဘယ်သူတုန်း ဟ”

“အဖေ့ညီမဝမ်းကွဲလေ၊ ရေကြည်မှာနေတာ၊ သူ့ယောကျ်ားဆုံးတော့ သူတယောက် တည်း ကျန်နေခဲ့တာ၊ အတွားက ရန်ကုန်လာနေဖို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်”

“နင့်ကို စိတ်မချလို့ နေမှာပေါ့”

“အံ့မာ ... ငါက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

ခင်ဦးက ညီညီအား မျက်စောင်းခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ငါပြောတာ အတွားက သူ့ကိုယ်သူ သေမယ်ထင်နေတော့ နင်နဲ့ အဖော် လှော်ရအောင် ခေါ်ထားချင်တာပြောတာပါ”

ခင်ဦးက မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အမေဆုံးသွား၍ အတွားကို သာ အမေလို တွယ်တာခဲ့ရသဖြင့် ခင်ဦးသည် အတွားသေမည်ဟု ဆို၍ ချက်ချင်းငိုချင်လာသည်။

“အတွားက သေရမှာ မကြောက်ဘူး ဟ”

ခင်ဦးက ငိုသံလေးနှင့်ပြောသည်။

“ကိုယ်အသက်ရှင်တုန်း ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်သမျှ လူတွေကိုတတ်နိုင်သမျှ ကူညီမယ် ပြုစုမယ် ပေးကမ်းမယ် တဲ့၊ သေမင်းလာခေါ်တဲ့နေ့ကျယ်လဲ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်သွားမှာ ပဲတဲ့”

“သေမင်းက သူ့ကို မကြောက်တဲ့သူတွေဆိုယင် တော်တော်နဲ့ မခေါ်ပါဘူးဟာ စိတ်ချ”

ညီညီက အားပေးသည်း

သို့သော် ... နောက်တနေ့ မနက်စောစော မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်လေးဆွဲကာ ညီညီသွား သောအခါ အတွားမရှိတော့ပေ၊ ဆုံးနှင့်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီနေ့က အဘွားကို မြင်ရတာ အေးချမ်းလိုက်တာ၊ စိပ်ပုတီးလေးကို လက်ကကိုင် လျက် အိပ်ပျော်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူဆုံးတာကို ဘယ်သူမှတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ ငြိညင်သာသာ လေးဆုံးသွားတာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ခင်ဦးက သူသေယင်အဘွားလို အေးအေးချမ်းချမ်း ညင်ညင်သာ သာလေး သေချင်တယ်လို့ပြောတာ၊ ခုတော့ သူ့ခမျာ ဆုတောင်းမပြည့်ရှာဘူး၊ ခံစားလိုက်ရတာ မချိမဆံ့ ”

“ညီ ... ညီ”

ကိုကိုက ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်မိသည်။ ‘ခံစားလိုက်ရတာ’ ဟူသော စကားသည် ကိုကို၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“သူ ... သိပ်ခံစားနေရသလား ညီညီ”

ညီညီသည် ကိုကိုအားလှည့်ပြီး စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သည်။ သို့သော် ညီညီ၏ရယ်သံသည် ရယ်သံနှင့်မတူ၊ ကိုကို၏နားထဲတွင် ငိုသံလိုလို ညည်းညူသံလိုလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ဪ ... ဆရာဝန်ကြီးရယ် ကျားကိုက်တာ အပေါက်ကလေးနဲ့လားလို့ မေးနေတာ လား”

ညီညီက လှောင်သည်။ ကိုကိုသည် ညီညီအား မကြည့်ပဲတိမ်ဖုံးနေသော လကွေးကွေး လေးအား မျှော်ငေးပြီး ကြည့်နေမိသည်။

မိုးတိမ်မိုးသားများက လကလေးကို တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းပြီး ပြေးလွှားသွားနေကြသည်။ မိုးရိပ်မိုးသားများ နောက်ကွယ်မှ လတခြမ်းပဲ့လေးကို ခပ်မှိန်မှိန် ခပ်ရေးရေးသာ တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟိုတခါတုန်းက လက်ကိုစားရတာတောင် ကိုကိုဘယ်လောက်နာသလဲ”

“ကိုကို”

ညီညီက တိုးတိုး ခေါ်သည်။ ကြက်သွန်နီ၌ ပါးပါးလှီးနေသော ကိုကိုက လှည့်မကြည့်အား၊ အထူအပါး ဂရုစိုက်လှီးနေသည်။

ကြက်သွန်နီက ထူလိုက်ပါးလိုက် ဖြစ်နေပါက ကြိုးစားပမ်းစား သုပ်၍ စားရသော မရမ်းသီးသုပ်၏ အရသာက အလကား ပျက်သွားပေလိမ့်မည်။

“ကိုကို ဝယ်စရာတွေ စုံပြီလား”

“စုံတော့ ဘယ်စုံအုံးမှာလဲကွာ၊ တဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“နားကျပ်ရော မဝယ်ရသေးဘူး နော်”

“ဈေးက တော်တော်ကြီးတယ်ကွ”

“စာအုပ်တွေရော”

“ဒီလိုပဲ အဆောင်သွားကျက်တန်ကျက် အဟောင်းဝယ်တန်ဝယ်ရမှာပေါ့ကွာ”

ညီညီအား မော်မကြည့်သော်လည်း ညီညီသည် သူ့အားစိတ်မကောင်းသော မျက်နှာနှင့် ငေး၍ ကြည့်နေမည်ကို သိနေလေသည်။

“အေးကွာ ဒါတောင်ကိုကိုက စကောလားရှစ်ရထားပေလို့နော်၊ ရများမရယင်မလွယ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လုပ်လို့ ရသမျှကလဲ တခါတလေကျတော့ စားတဲ့အထဲပါ ကုန်ရော”

“စားဖို့က ပိုအရေးကြီးတာပဲ ညီညီရာ၊ ငါက မင်းအလုပ်လုပ်နေရတာကို နည်းနည်းမှ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အဖေကလဲ အသက်ကြီးလှပြီ”

ကိုကိုက ခပ်တိုးတိုးပြောမိသည်။ အဖေရော ညီညီပါ သူ့ကို အဖိုးတန် ရတနာ တခုလို အရိပ်ကြည့်နေကြလေသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ စ၍ တက်သည့်အချိန်မှ စ၍ အဖေနှင့် ညီအား အားနာပြီး သနားသော စိတ်က ရင်ထဲတွင် အမြစ်တွယ်လာလေသည်။

တချိန်တည်းမှာပင် မိမိ၏ချိုင့်သောဘဝကို မကျေနပ်သောစိတ်နှင့် အားငယ်ရှက်ရွံ့သော အရွံ့စိတ်တို့က ပိုပြီးကြီးထွားလာလေသည်။

“အိုကွာ... အဖေလုပ်နိုင်ပါသေးတယ်၊ အိမ်ရှေ့အိမ်ကအတွားရင်ကိုကြည့်၊ သူ့အသက် ကရှစ်ဆယ်နား နီးနေပြီ၊ မျက်စိလဲ မှုန်တယ်၊ နားလဲကောင်းကောင်းမကြားရတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလကားမှမနေပဲ၊ သူ့အိမ်ရှေ့မှာတော့ သူတကုန်းကုန်းနဲ့ စိုက်ပျိုးနေတာပဲ မဟုတ်လားကွာ၊ သူစိုက်နေတာ သူစားဖို့မှမဟုတ်ပဲ”

ညီညီက ကိုကိုအား စိတ်သက်သာရာရအောင် ပြောသည်။ ကိုကို၏ စိတ်ထဲတွင် သူ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နေ၍ အဖေနှင့် ညီညီတို့ ပင်ပန်းနေသည် ဟူသော အတွေးမျိုးကို မဝင်စေလို၍ ဖြစ်ကြောင်း ကိုကိုသိလေသည်။

“အဖေကတောင် ပြောနေတယ်၊ ငါ့သားကြီး ဂျူတီကုတ်မှာ မင်တွေစွန်းနေတယ်တဲ့၊ အသစ်ဝယ်ပေးချင်တယ်တဲ့”

“မင်စွန်းလဲ ဝတ်လို့ ရပါသေးတယ်ကွာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံတွေအောက်မှာ တခါတလေ အစွန်း ချွတ်ဆေး ရောင်းတယ်၊ မီးရထားပေါ်မှာလဲ ရောင်းတယ်၊ မင်းကြိုယင် ဝယ်ခဲ့စမ်းပါ၊ ကဲ ... ညီညီလာကွာ၊ မင်းကလဲ အလကားလေကန်နေတယ်၊ တော်ကြာ အဖေပြန်လာယင် ဆာတော့မှာ၊ အဲဒီငါးပိကို မီးဖုတ်လှည့်အုံး၊ မရမ်းသီးသုပထ ထည့်ရအောင်” ကိုကိုကပြောတော့ ညီညီသည် ငါးပိရည်အိုးဖုံးတွင် မျှင်ငါးပိကို အပြားလိုက်ကပ်ပြီး မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ပုစွန်ခြောက်လဲ မပါပဲနဲ့ကွာ”

“ထည့်နိုင်မလားကွ ... မင်းပုစွန်ခြောက်ကြီးက တပိသာငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်၊ ငါဆရာဝန်ဖြစ်မှ အကောင်းစားသုပ်ကျွေးမယ်၊ အခုတော့ ငါးပိနဲ့ပဲ ချိုထားပါအုံးကွာ၊ အား ... လား ... လား”

ကိုကိုသည် လက်ထဲမှ ဓားကို လွတ်ချလိုက်သည်။ ညီညီကို လှည့်အကြည့်တွင် ကြက်သွန်ဥအစား လက်ညှိုးကိုစွေပြီး လှိုးမိသွားသည်။ အသားက ဟက်တက်လန်သွားပြီး သွေး များ ရဲကနဲ ထွက်လာသည်။

“ဟာ ... ထိပြီလား”

ညီညီက ကိုကို၏လက်ကို ဆွဲကြည့်သည်။ သွေးများက တတောက်တောက်ကျနေ သည်။ ဟက်တက်ကွဲသွားသော အသားနေရာတွင် လက်နှင့်ဖိပြီး ပိတ်တော့ ကိုကိုအော်မိသည်။

“အာ ... ဟေ့ကောင် နာတယ်ကွ”

“နေအုံး ... အရက်ပျံ့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ညီညီသည် ကိုကို တနေ့က ဝယ်လာသော အရက်ပျံ့ပုလင်းလေးကို ပြေးယူလာသည်။ အဖေနှင့် ညီညီတို့ ထိခိုက်အနာ ဖြစ်တတ်လွန်း၍ အရက်ပျံ့ဝယ်လာမိသည်ကို ကိုကိုသည် နောင်တရသလိုလိုရှိသည်။

ပိုးမွှားကင်းစင်စေသည်မှာ မှန်သော်လည်း ဓားရှာရာကို အရက်ပျံ့လောင်းလျှင် အသည်း ခိုက်အောင် စပ်ပေတော့မည်။

“ဟေ့ကောင် ... နေအုံး ... နေအုံး”

ကိုကိုက တားသော်လည်း ညီညီက အသားနီဖတ်ကို လှန်ကာ အရက်ပျံ လောင်းထည့်သည်။

“အား ... စပ်တယ်၊ စပ်တယ် ... မှုတ်ပါဟ”

ညီညီက အရက်ပျံပုလင်းကို ချကာ အနာကို တဖူးဖူးနှင့်ကုန်း၍ မှုတ်သည်။ စပ်လွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်နေသော ကိုကိုအား ကြည့်ကာ တဟားဟား ထ၍ ရယ်သည်။

“ကိုကိုကလဲကွာ ဒီလောက်ကလေးများ”

“ဒီလောက်လဲ နာတာပဲကွ၊ မင်းဘိုးအေ”

“အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ ကိုကိုရာ”

“ဝေးဝေးကွာ ... နာတာပဲ”

ထည့်စရာဆေးမရှိ၍ အပေါ်မှ တဝတ်စနှင့် နာနာပတ်သည်။ ညီညီလိုတော့ နံနင်းမသိပ်ချင်၊ ဆေးကျောင်းတက်ပြီး ဆေးပညာလေး မတောက်တခေါက်တတ်လာတော့ ကိုကိုသည် ယခင်ကထက် ကြောက်တတ်လာသည်။

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သာမန်မျက်စိနှင့် မမြင်နိုင်သော ရောဂါပိုးများ ပျံနှံ့နေသည်ဟု သိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ တသက်လုံး အသုံးပြုလာသော လောင်းအိမ်သာကြီး ကိုလည်း အတော်လေး စိတ်ပျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီခားက အယင်ကတော့ အတော့်ကို တုံးတာ၊ မနေ့တုန်းက အဖေသွေးထားလို့ အဲဒီလောက်ထက်သွားတာကွ၊ ငါကလဲ ထက်နေမှန်းတော့သိသား၊ လှီးကောင်းကောင်းနဲ့သတိ မထားမိလို့”

ကိုကို၏အနာက ခပ်သေးသေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ထားသော အဝတ်များနှင့် အကြီးကြီးလိုဖြစ်နေသည်။ အိမ်တွင်ပတ်တီးစလည်းမရှိ၊ ဝှမ်းခဲပြီး ပလတ်စတာ ကပ်ထားရအောင် ကလည်း ဝှမ်းမရှိ၊ ပလပ်စတာ မရှိ။

“မနက်ဖြန်ကျယ် လူသေလောင်း ခွဲရမှာကွ၊ အရေးထဲ လက်က နာပြီ”

ကိုကိုက စိတ်ညစ်နေသည်။

“အေးကွယ် ... ငါ့သားကြီး နုပါတယ်ဆိုမှ ဓားထိုးရသေး၊ သိပ်နာသလားကွာ”

အဖေက ကြင်နာစွာ မေးသည်။ ထိုအခါမှ တစစ်စစ် ကိုက်လာသလို ထင်မိပြီး ကိုကိုက ‘နာတာပေါ့ အဖေရာ၊ အဖေခားကလဲ ထက်လိုက်တာ မျှကနဲ လွှာပစ်လိုက်သလိုပဲ’ ဟု ပြောမိလေသည်။

ညီညီကမူ သူတို့သားအဖကို ကြည့်ကာ ပြုံးလေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကိုကို့မှာ သုံးရက်လောက် နာနေတာ၊ လက်ကလေးကို ထောင်ကြည့်လိုက် စုတ်သတ်လိုက်”

ညီညီက ပြန်တွေးယင်း မပွင့်တပွင့်ရယ်သည်။

အဖေကတော့ တဖြစ်တောက်တောက်၊ ငါ့သားကြီး နုပါတယ်ဆိုမှ ဒီဓားက ရှရသေးတာကိုးတဲ့၊ တတ်နိုင်ယင်ကိုကို့အစား သူကဝင်ပြီး ဓားရှခံချင်သေးတာ၊ အဖေမေတ္တာဟာ သိပ်ကြီးတာပဲ”

ကိုကိုသည်ညီညီအားမကြည့်ရဲပဲ တိမ်ဖုံးနေသော လလေးကိုမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ရိပ်ရိပ်ကလေးမြင်နေရသော လခြမ်းကွေးကွေးထဲဝယ် အဖေရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။

ဆံပင်များ ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ဖြူနေသော အဖေ၊ ဆေးလိပ်တိုလေး ဖွာနေတတ်သောအဖေ၊ သူ့ကို မှုန်ရီသောမျက်လုံးများနှင့် ငေး၍ကြည့်တတ်သော အဖေ။

“ဖေဖေဟာ ကိုကို့ကို သိပ်ပြီး အားကိုးရှာတယ်၊ ကိုကို့အခုလို ချမ်းသာနေတာတွေ့ယင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာမလဲမသိဘူး”

ကိုကို့မျက်ရည်လည်လာသည်။ ညီညီကို ဘာမှပြန်၍ မပြောနိုင်။ ပြော၍လည်းမထွက်။ ရင်ထဲတွင် ဆို့လာသည်။

“အဲဒီလို လခြမ်းကွေးတွေမြင်ယင် အဖေပြောဖူးတာသိပ် သတိရတာပဲ”

ညီညီ၏အသံကို နားထောင်ယင်း ကိုကိုသည် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်စွာ ပြုံးကြည့်နေသော အဖေ့ကို မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

“တခါတုန်းက အခုလိုပဲ တိမ်ဖုံးနေတဲ့ လခြမ်းကွေးကွေးလေးကိုကြည့်ပြီး အဖေက ပြောဖူးတယ်၊ ငါတို့ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ဘဝနဲ့ တူလိုက်တာတဲ့၊ နဂိုကမှ တခြမ်းပုံဖို့ အလင်းရောင် နည်းရတဲ့အထဲ တိမ်ကဖုံးသေးသတဲ့”

ညီညီ၏သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။ ကိုကိုသည် မျက်စိဖွင့်၍မကြည့်သော်လည်း ညီညီ၏မျက်နှာတွင် ဆွေးမြည့်ကြေကွဲသော အရိပ်အရောင်များ ထင်ဟပ်နေမည်ကိုသိလေသည်။

ညီညီသည်လည်း သူ့လိုပင် အဖေ၏သဏ္ဍာန်ကိုမြင်ယောင်နေပေလိမ့်မည်။

“အဖေက ပြောခဲ့ပါသေးတယ် ညီညီရာ၊ အဖေက ငါ့ကိုအားကိုးတကြီးနဲ့ ပြောခဲ့ပါသေး တယ်၊ အခုဘာတိမ်တွေ ဖုံးနေနေ ငါ့သားကြီးသာ ဆရာဝန်ဖြစ်ယင်တော့ အဖေတို့ဘဝ ထိန်ထိန် သာပြီကွယ်တဲ့လေ”

ကိုကိုက စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။ အဖေဘဝ ထိန်ထိန်သာအောင် အဖေသား ဆရာဝန်ကြီးက လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ရဲ့လား။

ထိုမေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိတိုင်း ကိုကိုသည် ကြေကွဲစိတ် နောင်တစိတ်များ နှင့် နှလုံးသားတခုလုံး နာကျင်လာရမြဲဖြစ်သည်။

အဖေ၏မူနီရီသော အပြုံးကို မြင်ယောင်လာယင်း ကိုကိုသည် မျက်ရည်လည်လာ သည်။ အဖေဘဝထိန်ထိန်သာအောင်သူ ဘာမှ လုပ်မပေးခဲ့ချေ။

သို့သော် ... အဖေဘဝ အမှောင်လုံးလုံးကျအောင်ကား အဖေသား ပညာတတ်ကြီးက လုပ်ခဲ့လေသည်။

ကိုကိုသည် စီးကျလာသောမျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ နှုတ် ခမ်းကို တင်းတင်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီကမ္ဘာ ဒီလောကကြီးမှာ ဆင်းရဲလို့မပျောက်တဲ့ရောဂါတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွယ်၊ ဥပမာ တီဘီဆိုပါတော့ကွယ်၊ လူချမ်းသာတယောက်နဲ့ ဆင်းရဲသားတယောက် ဒီရောဂါကို အတူတူဖြစ်တယ်ဆိုပါတော့၊

“လူချမ်းသာက အချိန်ပေးပြီး အနားယူနိုင်တယ်၊ ဆေးကိုမှန်မှန်ဝယ်သောက်နိုင်တယ်၊ အားရှိတဲ့အစာတွေကို ကောင်းကောင်းစားနိုင်တယ်၊

“ဒီတော့ သူ့ရောဂါပျောက်ဖို့က တစ်ရာမှာ တစ်ရာ အခွင့်အလမ်းရှိတယ်ကွယ်၊ ဆင်းရဲ သားကတော့ တနေ့လုပ်မှ တနေ့စားရတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနားယူနိုင်မလဲ၊

“ဆေးရုံကပေးတဲ့ဆေးကလွဲလို့ သူ့ဟာသူ တန်ဖိုးကြီးပေးပြီးဝယ်သောက်နိုင်ဖို့ဝေးရော၊ အားရှိတဲ့ ကြက်ဥ၊ နွားနို့ထားလို့ပဲပြတ်တောင် မှန်မှန်မစားနိုင်တော့ သူ့ရောဂါပျောက်ဖို့က အင်မတန် အခွင့်အလမ်း နည်းသွားပြီ၊

“နိုင်ငံတော် အစိုးရက အခမဲ့ ဆေးရုံတွေ ဖွင့်ပေးထားတာတောင် သူတို့က အချိန်ပေး တက်ရောက်ပြီး ကုသမှုကို မခံယူနိုင်ကြဘူး၊ ဒါတောင် ဆရာတို့ တိုင်းပြည်မှာမို့ အခမဲ့ဆေးရုံ တွေရှိတာ”

“ဒီမှ ဖျားနာနေမကောင်းယင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရယင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးမီးဖွားယင် ဖြစ်ဖြစ် ရှိရှိသမျှ ဆေးရုံတွေကအကုန် အခမဲ့၊ ဆေးရုံမှာ ရှိသမျှဆေးတွေက အလကား ကုပေးဖို့”

“ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာနိုင်ငံ တော်တော် များများမှာ ဒီလိုအခမဲ့ဆေးရုံတွေ မရှိကြဘူး၊ ဆေးရုံတင် ပိုက်ဆံပေးတက်ကြရတာ များတယ်”

ဆရာဦးသက်ထွန်းက လေ့ရှိကြီးပြောပြီးမှ မောသွားသလို လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။ ထွန်းဦးမောင်က ဆရာ့ရှေ့သို့ ပေါင်မုန့်ကြော်ပန်းကန်ကို ထိုးပေးသည်။

ကိုကိုကမူ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို တွက်နေမိသည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် လေးကျပ်သာ ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်အပြင်၊ ပေါင်မုန့်ကြော်ပါတိုးလာလျှင် ရှင်းရန်မလွယ်ကူတော့။ လမ်းစရိတ်ချန်ရဦးမည်။

ထွန်းဦးမောင်က အလိုက်သတ်ရှင်းသွားလျှင်မူ တော်သေးသည်။ သို့သော်လည်း သူများပိုက်ဆံနှင့် လက်ဖက်ရည် ကပ်သောက်ရမည်ကို ကိုကိုရှက်သည်။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်လျှင် စားသောက်ဆိုင်မထိုင်။ ကိုယ်ကလည်း မကျွေးနိုင်၊ သူများ ကျွေးသည်ကိုလည်း ထာဝစဉ်မစားချင်။

ဒီတခါတော့ ဆာဆာရှိသည်နှင့် စားသောက်ဆိုင် ထိုင်မိသည်။ ဆရာဦးသက်ထွန်း ဝင်လာသည်။ ကိုကိုအား စာတော်သော ကျောင်းသားအဖြစ် မျက်မှန်းတန်းမိပြီးဖြစ်၍ တဦး တည်းထိုင်နေသော ကိုကို့စားပွဲ ဝင်ထိုင်သည်။

ထို့နောက် ထွန်းဦးမောင် ရောက်လာသည်။ ဆရာ့ကိုမြင်တော့ သူတို့ဝိုင်းသို့လာ၍ ထိုင်ပြန်သည်။

“ကိုကို၊ မင်းအခုဘယ်မှာလဲ”

“အော်သိုမှာ ဆရာ”

“ကဲ ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ အရိုးဌာနက လူနာတွေထဲမှာချမ်းသာတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလဲ”

ကိုကိုပြုံးမိသည်။ ချမ်းသာသောသူ ဘယ်နှစ်ဦး ပါသနည်းတော့ ကိုကိုမသိ။ ဆင်းရဲသောသူ အတော်များသည်ကိုကားသိသည်။

မန်ကျည်းရွက်နု တက်ခူးယင်း ... ၊ မန်းကျည်းပင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျ၍ တင်ပါးဆုံရိုး အက်သွားသော ကောင်မလေးဆိုလျှင် ဆေးရုံပေါ်မှာ တလကျော်ပြီဟု ဆိုသည်။

သူ့အမေ တခေါက်လာဖူးသည်မှအပ သူ့ဆီလာသူမရှိ။

‘ကျွန်မတို့ရွာက ရန်ကုန်နဲ့အဝေးကြီး၊ ရထားစီးပြီး ကားစီး၊ ပြီးတော့ လှည်းစီးမှ ရောက်တာ၊ အမေက အားမှ မအားတာ၊ ဘယ်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ အခုအချိန်က ပျိုးနုတံ ကောက်စိုက်ချိန် ’ ဟု မျက်နှာ ညှိုးညှိုးနှင့် ခွင့်လွှတ်စကားဆိုသည်။

ဆေးရုံကကျွေးသော ထမင်းကို နှစ်သက်မက်မောစွာနှင့်စားသည်ကိုတွေ့တော့ ကိုကိုပင် စိတ်မကောင်း၊ တတ်နိုင်သူများက ဆေးရုံထမင်းကို ဆီနည်းသည် ဆားငန်သည် ညှံ့သည်ဟု အမျိုးမျိုး ထောပနာပြုတတ်ကြသော်လည်း သူတို့လေးများအတွက်တော့ အသက်ဆက်နေရသော အာဟာရများဖြစ်သည်။

“လူချမ်းသာတော့ မသိဘူးဆရာ၊ ဆင်းရဲတာတော့ အတော်များတယ်”

“ကဲ ... ထွန်းဦးမောင်ကရော”

“ကျွန်တော်က မက်ဒီဆင်မှာပါ”

“ကဲ ... ဆင်းရဲတဲ့သူ ဘယ်လောက်များလဲ”

“ဆရာကလဲ မိုးပေါ်မှာ ကြယ်တွေကို ရေခိုင်းနေပြန်ပြီ”

ထွန်းဦးမောင်က ရယ်သွမ်းသွေးသည်။ ကိုကိုကမူ အဖေနှင့် အမေကို သတိရသည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတိရသည်။

ဆရာက ‘ကဲ ... ကိုကို၊ မင်းရော ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလား’ ဟု မေးလိုက်မည်ကို ကြောက်ပြီး ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။ မင်းအဖေ ဘာလုပ်သလဲကွာ ဟု မေးလိုက်လျှင် မည်ကဲ့သို့ ဖြေရမည်နည်း။

“အေး... အဲဒါပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေ စီးပွားရေး မပြေလည်တဲ့သူတွေဟာ အများကြီးပေါ့၊ ဆရာတို့နိုင်ငံတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက ကမ္ဘာနဲ့ အဝန်း”

“အရင်းရှင်နိုင်ငံကြီးတွေမှာရော ဆရာ”

“ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ ... ဒီမှာ လူချမ်းသာနဲ့ လူဆင်းရဲဆယ်ဆကွာယင် သူတို့ဆီမှာ အဆတရာကွာတော့မပေါ့၊ ဘယ်နေရာမှာမဆို ချမ်းသာ ဆင်းရဲကွာဟချက်ရှိနေတာပဲ၊ လူသားတွေဟာ ရောဂါအမျိုးမျိုးကို အောင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ပုလိပ်ရောဂါ၊ ကျောက်ရောဂါ၊ ခွေးရူးရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ နောင်လာမယ့် နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကင်ဆာကိုပါနိုင် အောင်တိုက်နိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ကြတယ်”

“မဟာလူသားတို့ရဲ့ အောင်နိုင်မှုပေါ့ ဆရာ”

ထွန်းဦးမောင်က ရယ်ပြန်သည်။ ကိုကိုကမူ လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို စိတ်ထဲမှ တွက်ချက်နေမိသည်။ ဆရာရော၊ ထွန်းဦးမောင်ပါ ပေါင်မုန့်ကင်တချပ်စီ ကုန်သွားပြီဖြစ်သည်။

“အဲဒီမဟာလူသားတွေ မအောင်နိုင်တဲ့ရောဂါတခုကတော့ ကမ္ဘာတည်သရွေ့များ ရှိနေမလားလို့ ဆရာစိုးရိမ်မိတယ်”

“ဘာရောဂါလဲ ဆရာ”

“ဆင်းရဲခြင်း ဆိုတဲ့ရောဂါလေ”

ဆရာကခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်တချပ်ကို ထုတ်သည်။ ကိုကိုရော ထွန်းဦးမောင်ကပါ ‘ဟာ နေပါစေဆရာ’ ဟု ပျာပျာသလဲ တားကြသော်လည်းမုန့်ဖိုးကို ဆရာပင် ရှင်းသွားသည်။

“ဆရာမှာ အဓိဋ္ဌာန် နှစ်ခု ရှိတယ်၊ တခုက တတ်နိုင်သမျှ မြန်မာလိုပြောဖို့ပဲ၊ ဒီဆေးတက္ကသိုလ်က ဆရာတော်တော်များများဟာ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာ အကျင့်ပါနေကြပြီး မြန်မာလိုပြောလဲ ဆေးစကားတွေက ကြားညှပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေရတာပဲ၊ ဆရာကတော့ မြန်မာလိုပဲပြောချင်တယ်၊ ပြောနိုင်အောင်လဲ ကြိုးစားတယ်၊ နောက် တခုကတော့ တပည့်တွေဆီက ဘာမှ မယူမိဖို့ပဲ၊ ဆရာကပဲ ပေးချင်တယ်၊ ဆရာကပဲ ကျွေးချင်တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ခွင့်ပြုဟုတ်လား ...အဲ ... မင်းတို့ ပါရဂူကြီးတွေဖြစ်တဲ့နေ့၊ ဆရာကို မမေ့ယင်သတိရသေးယင် ... လက်ဖက်ရည် လာတိုက်လှည့်ကြလေ”

ဆရာက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသွားသည်။ ဘာပြောပြော ကိုကို၏အခက်အခဲကတော့ ပြေလည်သွားသည်။ ဆရာကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်မိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ထွန်းဦးမောင်ကမူ ကျေးဇူးတင်ပုံမရ။

“ဆရာကိုတွေ့လို့ ကွက်ရှင်လေးများ အောက်မလားလို့ ဝင်ထိုင်မိပါတယ်၊ ဘာတွေ တရားဟောသွားမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဆရာ ပြောသွားတာတွေ ဟုတ်သားပဲ”

“ဟုတ်ဟုတ်... မဟုတ်ဟုတ်ကွာ၊ သူများဆင်းရဲတာ ကိုယ့်အပူမှတ်လို့၊ ဒီကောင်က ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ သိပ်ကြားချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကလဲ အဲဒီရောဂါက ကုလို့မရသေးတဲ့ ရောဂါဆိုတော့လဲအခက်၊ ငါကလဲ အဲဒီဆင်းရဲတာကို အကြောက်ဆုံး၊ ကိုယ်တိုင် ဆင်းရဲဖို့ မပြောနဲ့၊ ဆင်းရဲတဲ့လူနဲ့တောင် တယ်အပေါင်းအသင်း လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကိုကို၏မျက်နှာသည် ရေနှေးနှင့် အပက်ခံရသလို ရှိန်းကနဲ ပူသွားသည်။ ‘ငါ့အကြောင်းသိလို့... တမင်စောင်းပြောတာ’ ဟူသောအတွေးနှင့် ရင်ထဲက အရွံ့စိတ်ကဘောင် ဘင်ခတ်ပြီးလည်ချောင်းဝအထိ တက်လာသည်။

ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းဦးမောင်က လမ်းခွဲသွားပဲ သူ့ဘေးမှ ပါ လာသည်။

“မျိုးဝင်းအခန်းမှာ ရှိုးဝိုင်းရှိတယ် ... မနေ့ညကငါ သုံးရာ ရှုံးသွားတယ်”

ထွန်းဦးမောင်က လေသံလေးနှင့်ပြောသည်။ ‘သုံးရာ’ ဟု ကိုကိုက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ် လိုက်မိသည်။ သုံးရာဟူသောငွေကိုရအောင် အဖေရော ညီညီပါ အနည်းဆုံး ဆယ်ရက်ခန့်တော့ တပင်တပန်း အလုပ်လုပ်ကြရလိမ့်မည်ထင်သည်။

ထွန်းဦးမောင် ရှုံးသွားသော ငွေသုံးရာကိုသာသူရခဲ့လျှင် သူလိုချင်နေသော ဂျူတီကုတ် အသစ်ကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ့်ကိုးလမ်း အဟောင်းရောင်းသော ဆိုင်တွင် တွေ့ထားသော ရောဂါဗေဒ စာအုပ်ကို လည်းကောင်း ဝယ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကိုကိုက ဆေးရုံကြီးအဆောင် (၁၉-၂၀) ဘေးမှပတ်ကာ အနောက်ပေါက်မှ ထွက်ခဲ့ သည်။ ထွန်းဦးမောင် ကလည်းသံဈေးဘက်သို့ သွားဦးမည်ဟုဆိုကာ လိုက်လာသည်။ ညတုန်းက ရှိုးဝိုင်းအကြောင်းကို ဖောက်သည်ချသည်။ ကိုကိုစိတ်မဝင်စား။

“ငါ့ကွာ ... အစပိုင်းက ဟုတ်နေတာ၊ နောက်ဆုံးလှည့်မှာ ပုံအောလိုက်တော့မှ ကွဲတာ ပဲ... နာရီတခါတည်း ပြုတ်ထွက်သွားတယ်၊ ဒက်ဒီကိုတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတယ်ပြောရမယ်၊ ဘတ်စကားကျပ်လို့ခံရတာ၊ နောက်ထပ်ခါးပိုက်နှိုက်မခံရအောင် ကားပေးထားပါ ဆိုပြီး ကား တောင်းထားရမယ်၊ ကားရတော့မှ ကားပေါင်ပြီး အောထည့်လိုက်အုံးမယ်”

ထွန်းဦးမောင်၏စကားကို စိတ်ညစ်ညူးစွာနှင့် နားထောင်နေမိစဉ် အဖေကို လှမ်း၍ တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေက ကိုကိုအား အလျင်မြင်ပြီး ဖြစ်ပုံရသည်။

ကိုကိုတို့ဆီသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် လျောက်လာသည်။ အဖေပခုံးပေါ်တွင် အဖေ၏လက်သ မားသုံး ကိရိယာများ ထည့်ထားသော မည်းညစ်ညစ် အိတ်ကြီးကို လွယ်ထားသည်။

အဖေအင်္ကျီက ထုံးစံအတိုင်း ဇင်ပြာစ၊ ညစ်ထတ်ထတ်၊ အဖေနဖူးပြင်မှာ ချွေးစို့နေ သည်။ အဖေကိုယ်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ချဉ်စုတ်စုတ် ချွေးနံ့ နံလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကိုကို၏လက်များသည် ရုတ်ခြည်းအေးစက်သွားသည်။ အဖေသည် ထွန်းဦးမောင်၏ အရှေ့တွင် သူ့အား ‘သား’ ဟုလှမ်း၍ ခေါ်ပေတော့မည်။

(၁၉-၂၀) အဆောင် အနောက်ဘက်တွင် ကျောက်ကပ်ဆေးရုံ အဆောင်သစ် ဆောက် နေသည်။ ထိုအဆောင်ကို အဖေတို့ လာရောက်ဆောက်နေကြောင်းကို မည်သည့် အတွက် ကြောင့် မေ့လျော့လေရလေသနည်း။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထွန်းဦးမောင် လိုသူငယ်ချင်းနှင့် အတူ ဒီဘက်ကိုလာခဲ့ရလေသနည်း။

အဖေကိုတွေ့လျှင် ထွန်းဦးမောင် နှာခေါင်း ရှုံ့လိမ့်မည်ထင်သည်။ ‘ဟာ... ကိုကိုအောင် အဖေက လက်သမားကြီးကွ၊ ချွေးစောကကလဲနဲ့လို့ ဟောင်လို့’ ဟု လျောက်၍ပြောလေတော့မည်။

အဖေက တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ ကိုကို၏ရင်ထဲတွင် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေ သည်။ သူ့ဘေးမှ ထွန်းဦးမောင်က တရစပ် ပြောနေသော်လည်း ဘာတွေပြောနေမှန်း သူမသိ။

ကြားလည်းမကြား။ ‘ကိုကိုအဖေက တကယ့်ကို ညစ်ထတ်ထတ်ကြီးကွ’ ဟူသော စကားကိုသာ ကြိုပြီး ကြားယောင်နေသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ ဘာလုပ်မှန်းမသိလိုက်မိမှာပင်၊ ကိုကိုဖြုန်းကန်ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ‘ဟာ ... ငါ့နားကျပ် ကျန်ခဲ့ပြီ’ ဟု ပြောမိပြောရာ ပြောယင်း ချာကန် လှည့်ကာ မပြေးရုံတမည် ထွက်လာခဲ့သည်။

‘မင်း စတက်သို့ကို နဂိုတည်းက မင်းလက်ထဲမှာ မတွေ့မိပါဘူး’ ဟု လှမ်းအော်နေသော ထွန်းဦးမောင်ကိုပင် လှည့်မကြည့်တော့၊ ရင်ထဲမှနှလုံးသားက တခိုင်းခိုင်းနှင့် ဆူညံစွာ ခုန်ပေါက် နေသည်။

အဖေသည် သူ့နောက်ကျောကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လေမလား၊ ကြေကွဲစွာ ကြည့်လေမလား၊ ဒေါသရိပ် ဒေါသအရောင်နှင့် ခက်ထန်စွာ ကြည့်လေမလား၊ သူမဝေခွဲတတ်။

လောလောဆယ်တော့ အဖေနှင့် ဝေးရလျှင်တော်ပြီ။ အဖေက သူ့ကို ‘သား’ ဟူ၍ လှမ်း မခေါ်လိုက်လျှင်တော်ပြီ။ သူငယ်ချင်းများကို ‘ဒါငါ့အဖေပါ’ ဟု မပြောရလျှင် တော်ပြီ။

ထိုနေ့က သူတော်တော်နှင့် အိမ်မပြန်ဖြစ်။ ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်ကမ်းတွင် သွားထိုင်နေမိ သည်။ အဖေကို ရှောင်ပြေးခဲ့ပြီမို့ အဖေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ကြောက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အတော်လေး မိုးချုပ်မှ အိမ်သို့ပြန်ဖြစ်သည်။

အဖေသည် သူတို့အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်တွင် ဆေးလိပ်တိုလေးဖွာကာ ထိုင်စောင့်နေ သည်။ ဆုတ်ကန်ကန်နှင့် လျှောက်လာသော ကိုကိုအား ‘လာလေ ... သား’ ဟုဆီးကြို၍ ခေါ်သည်။ ဘာမှမဖြစ်သလို ‘သား ... ထမင်းစားခဲ့ပြီးပြီလား’ ဟု မေးလေသည်။

ကိုကိုက အဖေကို မရဲတရဲကြည့်မိသည်။ အဖေမျက်နှာက အေးဆေး တည်ငြိမ်နေသော် လည်း၊ မျက်လုံးများကမူ ရီဝေနေလေသည်။ အဖေက ကိုကိုအားကြည့်ကာ ခွင့်လွှတ်စွာပြုံးသည်

“အဖေနားလည်ပါတယ်ကွာ ... ငါ့သားဘာမှ စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေနဲ့... အဖေကိုဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့။”

အဖေက တိုးတိုးပြောယင်း၊ ကိုကို၏ပခုံးများကို ညှစ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ ကိုကိုသည် မျက်လွှာချယင်း တံတွေးကို အခါခါ မျိုချနေမိသည်။ ဘာမှ မပြောမိ၊ ပြောစရာလည်း စကားမရှိ။

ထိုနေ့ညက ကိုကိုအိပ်မပျော်။ အဖေကလည်း အိပ်ပျော်ပုံမရ။ အမှောင်တွင် ဆေးလိပ် ထိုင်ဖွာနေသော အဖေဆေးလိပ်မီးလေးကို ကိုကိုက အိပ်ရာထဲမှ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက် တပတ်ခန့်အကြာတွင် အဖေ သေခဲ့ရသည်။

အိမ်ခေါင်မိုး မိုးရန်အတွက် တုပ်တန်းများတက်၍ ရိုက်စဉ်မူးပြီး လိမ့်ကျခြင်းဖြစ်လေ သည်။ ကိုကိုကမူ သူ့ကိုယ်သူတရားခံဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိပြီး သူ့ကျုံးမရဖြစ်ရသည်။

အဖေသည် ဖွင့်၍မပြောသော်လည်း ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့မည်သာတည်း။ ညတိုင်း အိပ်မပျော်နိုင်ပဲ ဆေးလိပ်တိုကိုသာ ထ၍ ဖွာနေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလုပ်ခွင်တွင် မူးဝေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချသူ ယူဆမိသည်။

အကြောင်းမသိသော ညီညီကမူ ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုနေသော ကိုကို၏ ပခုံးသားများကို ချစ်ခင်စွာဖက်ရင်း ‘အဖေမရှိတော့ပေမယ့် ညီရိုပါတယ် ကိုကိုရာ၊ ကိုကိုဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့အထိ ညီ ကြိုးစားမှာပေါ့’ ဟု အားပေးစကား ဆိုခဲ့သည်။

ကိုကိုသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ယင်း မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အကျီ ဇွဲပြာပြာကြီးကို ဝတ်ထားသော အဖေက သူ့မျက်စိထဲတွင် ပျောက်လိုက်ပေါ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

အဖေအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း မိမိကိုယ်မိမိ ခွင့်မလွတ်နိုင်အောင် ရှိသည်။ သူသည် ဆင်းရဲခြင်းကို ဘာကြောင့်များပြစ်မှုတခုလို ယူဆမိရလေသနည်း။

ပြည်သူ၏ငွေကို အလွဲသုံးစားပြုကာ လာဘ်စားသော အချို့ဖခင်များအတွက် သူတို့၏ သားသမီးများက ပြုံးပျော်ဂုဏ်ယူနေချိန်ဝယ်၊ သူ တတ်သည့်ပညာနှင့် သူသန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ငွေရှာလေသော ဖခင်အတွက် ကိုကိုသည် ဘာကြောင့်များ ဒီမျှ ရှက်ခဲ့ရလေသနည်း။

အဖေသည် အရာရှိကြီးမဟုတ်ပဲ၊ လက်သမားဖြစ်ရလေသည့်အတွက်လော၊

အဖေ၏ နံချာသော အသွင်အပြင်ကြောင့်လော။

သူ့ကိုယ်သူ ဖွင့်ဟဝန်မခံချင်သော်လည်း ထိုနှစ်ခုလုံးကြောင့်အဖေကို အဖေခေါ်ရန် သူရှက်ခဲ့ကြောင်း သူသိလေသည်။

“တကယ့် ... တကယ့်တော့ အဖေရော၊ အမေရော လူ့လောကကို ဆင်းရဲဒုက္ခခံဖို့၊ အပင်ပန်းခံဖို့သက်သက်အလည်လာရတဲ့သူတွေပဲ၊ သူတို့ဘဝမှာဘာပျော်ရွှင်မှု ဘာဖြေဖျော်မှုမှ ရှိမသွားခဲ့ကြဘူး”

ညီညီ၏အသံကို ကြားရသည်။ ဒီတော့လည်း ကိုကို့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသော အဖေ့ရုပ်သွင် ဘေးတွင် ‘အမေ့ဖို့ ကွမ်းရွက်ဆယ်ပြားဖိုး သွားဝယ်ပေးနော်’ ဟုညှိုးငယ်စွာ ပြောသော အမေ့ရုပ်သွင်က ယှဉ်တွဲ၍ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ကိုကို၊ တို့အဖေတို့အမေဟာ ဒီကမ္ဘာ ဒီလောကြီးမှာ ဘာမကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကိုမှ လုပ်မသွားခဲ့ကြပါဘူး”

ညီညီက လေးလေးနက်နက်ပြောသည်။ ညီညီသည် မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသော ကိုကို့အား ငဲ့ကြည့်ယင်း ခူးယားဖူးကို ဖွင့်၍ကြည့်ပြန်သည်။

တလိပ်တည်းကျန်တော့သည်ကို တွေ့တော့ ‘ကိုကို စီးကရက်သောက်အုံးမလား’ ဟု လှမ်းပြောသည်။ ကိုကို ကမျက်စိမဖွင့်ပဲ ခေါင်းကိုသာ အသာ ယမ်းပြသည်။

“တိုင်းပြည်အကျိုး ရပ်ရွာအကျိုးရယ်လို့ စွမ်းစွမ်းတမံ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆောင်ရွက် မသွားနိုင်ကြပေမယ့် သားနှစ်ယောက်ကိုတော့ လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်ခဲ့တယ်၊ ပညာကိုလဲ ထိုက်သင့်သလောက် ပေးနိုင်ခဲ့တယ်၊ အဖေတို့အမေတို့ဟာ လူသားတာဝန်တော့ ကျေခဲ့ပြီပဲ”

ညီညီက စီးကရက်မီးခိုးများကို အဆုတ်ထဲသို့ ရှိကြည့်သွင်းသည်။ ညီညီ စီးကရက် သောက်ပုံမှာ အငြိုးတကြီးနိုင်လှသည်။ အငွေကလေးအနည်းငယ်ကိုပင် အလွတ်မပေးပဲ ရှိရှိသမျှ အကုန်လုံးကို ရင်ထဲရောက်အောင် သောက်မျိုပစ်နေသည်။

ဒီပုံအတိုင်းသာကြာရှည်သောက်လျှင် အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ ရှိချေမည်ဟု စဉ်းစားယင်း ကိုကိုသည် ညီညီ၏လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ဆွဲယူပြီး လွင့်ပစ်ချင်စိတ်ပေါ်လာ သည်။

“ဒီကမ္ဘာ ဒီလောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရတာ ဒီကမ္ဘာအလှ လောကအလှကို ဖျက်ဆီး ဖို့မှမဟုတ်ပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လူအများစုဟာ ကောင်းမှုထက် မကောင်းမှုကိုသာ လုပ်ပြီး သေသွားကြတာ များတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ကြာလေစိတ်ကုန်လေပဲ”

“တောများထွက်ချင်နေပြီလား ညီညီရာ”

“ဒီလောက်လဲ ပါရမီ မရင့်ပါဘူးဗျာ”

ညီညီက ပခုံးကို မသိမသာ တွန့်သည်။ သူ့အား ငေးကြည့်နေသော ကိုကို့အား စောင်း ၍ကြည့်ကာ ကြေကွဲစွာပြုံးသည်။

“ခင်ဦးကတော့ ပြောဖူးတယ်... ညီညီ နင်ဘုန်းကြီးဝတ်ယင် ငါ ပစ္စည်းလေးပါး ဒကာခံမယ်တဲ့”

“ငါ့ကိုလဲ တခါ ပြောဖူးသေးတယ်”

ကိုကို့ခေါင်းထဲတွင် မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေသည်။ ကားထဲတွင်တိုးဝင်နေသော လေများက တဂူးဂူး အော်မြည်နေသလို ထင်ရသည်။ အတိတ်ဆီသို့ ပြေးလေသော စိတ်အား ဆွဲမထားချင်။

“ကိုကို ... ဘာဖြစ်လို့ သေချင်တယ် သေချင်တယ်နဲ့ ခဏခဏ ပြောနေရတာလဲ...”

ခင်ဦးက စိတ်မရှည်သလို မေးသည်။

“ကိုကို ယောက်ျားပဲဟာ ဘာဘေတာ ခင်ဦးလဲ ဝမ်းနည်းတာပါပဲ။ ကိုကိုက အဖေဆို တော့ ပို ဝမ်းနည်းယင်လဲနည်းမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သေချင်စရာတော့ မလိုပါဘူး။”

“နင်ဘာသိလို့လဲ မိခင်ဦးရဲ့ ငါမကောင်းဘူး ဟ”

“ဘာလဲ ငါ ဆေးကျောင်းတက်လို့ အဖေ ပင်ပန်းပြီးသေတယ်။ ဒါကြောင့် ငါမကောင်း ဘူးလို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား၊ မပြောနဲ့။ ဒါကြောင့် သေချင်တာလား၊ မသေနဲ့။ သေမယ့်အစား ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါလား၊ အဲဒါကမှ ကုသိုလ်ရအုံးမယ်”

ခင်ဦးကမေမြို့ပန်းများ ဝေဝေဆာဆာထိုးထားသော ဘုရားပန်းအိုးကို ဘုရားစင်ပေါ်သို့ ဆောင့်၍တင်မိသည်။

ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေသော ကိုကိုအား ငဲ့ကြည့်ယင်း ‘လာ ... ဒီမှာ ဖုန်တက်နေတဲ့ ဘုရားစင်ကို ဘာရှင်း၊ သေတာထက် ကောင်းတယ်’ ဟု အာဏာသံပါပါလေးနှင့် ပြောသည်။

ဒီနေ့ အဖေဆုံးသည်မှာ တလပြည့်သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ခင်ဦး အမှတ်တရ မေမြို့ပန်း များ လာပို့သည်။ ဘုရားပန်းအိုးများ လဲပေးသည်။

ဒီတော့ ကိုကိုလည်း အဖေ့ကို တမ်းတလွမ်းမောစိတ် ကြေကွဲစိတ်များနှင့် ဝမ်းနည်း ပက်လက်ဖြစ်ရပြန်လေသည်။

“အဟုတ်ပြောတာ ... ကိုကိုများ ဘုန်းကြီးဝတ်ယင် လိုလေသေးမရှိ ဒကာခံပြီး တသက်လုံး ကိုးကွယ်ထားမယ်။ သေချင်နေမယ့်အစားတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားစမ်းပါ ကိုကိုရယ်”

ခင်ဦးကလည်း ညီညီလိုပင်၊ တခါတရံ ကိုကိုအား သူ့ထက်အငယ်လို ဆက်ဆံတတ် သည်။ အားမလိုအားမရ မျက်မှောင်လေး ကြွတ်ပြီး ကြည့်တတ်သည်။

“ငါ့များ ဘုန်းကြီးဝတ်လို့ အဖေပြန်ရှင်လာမယ် ဆိုယင်လေ... ငါတသက်လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့နေပါရဲ့ ... ငါ့အပြစ်တွေများ ကျေမယ်ဆိုယင် တောထွက်သွားပါရဲ့”

“ဘာအပြစ်တွေလဲ”

“ဘာအပြစ်တွေလဲဆိုတော့ အဖေကို အဖေလို့ ခေါ်ရမှာ ရှက်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ပေါ့ မိခင်ဦး ရယ်”

ခင်ဦးက ကိုကိုအား နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။ အဖေသည် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ပြောခဲ့ပုံမရပေ။ ယုတ်စွအဆုံး ညီညီကိုပင် ပြောပြခဲ့ပုံမရ။

ကိုကိုသည် အဖေအကြောင်းကို တွေးယင် ရင်ထဲတွင် ကျင်၍စူးလာသည်။ ခင်ဦးကို သာ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်မပြောရလျှင် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်သည် သူ့နှလုံးသားကို တစစီပေါက်ကွဲ လွင့်စဉ် သွားစေလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ငါ ကျောင်းမှာ အဖေကို တွေ့တယ်... အဖေတို့က နောက်ဘက်က ကျောက်ကပ် ဆေးရုံ အဆောင်သစ်ကြီး လာဆောက်နေကြတာလေ၊ ငါ့ကိုမြင်တော့ အဖေခမျာ ငါ့ဆီကို ဝမ်းသာ အားရနဲ့လျှောက်လာတာ... ငါလေ၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ အဖေကို လူရှေ့မှာ အဖေလို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရမှာ ခေါ်လိုက်ရမှာ ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးမိတယ်လေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဦး၊ အဖေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရမှာ ခေါ်လိုက်ရမှာ ကြောက်ပြီးငါ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်”

ကိုကိုက ပြောယင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။ ခင်ဦးသည် ကိုကိုအား မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေသည်။

“နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း ခင်ဦး၊ အဖေဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်သွားမလဲ၊ ဝမ်းနည်း သွားမလဲလို့”

“မစဉ်းစားပါရစေနဲ့ ကိုကိုရယ်”

ခင်ဦးက ခေါင်းလေး ယမ်းနေသည်။ အဖေမည်မျှ စိတ်ထိခိုက်သွားမည်ကို စဉ်းစား၍ ပင် ကြည့်ရက်ဟန် မတူချေ။ ကိုကိုအား အပြစ်တင်စကား ပြောချင်နေသော်လည်း ကိုကို၏ မျက်ရည်များကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မျှိုသိပ်ထားရဟန်တူလေသည်။

ဟိုးငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကိုကိုငိုလျှင် ‘မငိုပါနဲ့ပဲကိုကိုရာ’ ဟု ပြောလေ့ရှိ သော ခင်ဦးသည် ဒီတခါတော့ ကိုကိုအား မငိုပါနဲ့ဟု မပြောတော့ချေ။

“အဖေခမျာ ညည အိပ်မပျော်နိုင်ရှာဘူး၊ ထလိုက် ထိုင်လိုက် ဆေးလိပ်ကလေးဖွားပြီး ငေးနေလိုက်နဲ့”

“ဒါတောင် ကိုကိုက ဘာကို ထပြီးမကန်တော့ဘူးလား၊မတောင်းပန်ဘူးလား... ဟင်”

“စိတ်ထဲကတော့ အခါတရမက တောင်းပန်နေပါတယ်ခင်ဦးရယ်”

“ကိုကို ပါးစပ်က နေပြီးတော့ မတောင်းပန်ခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဘာဘကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာဘဆေးလိပ် ထဖွာနေယင် ကိုကိုက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုကို၏အကြောင်းကို အူမ ချေးခါး မကျန် သိသောခင်ဦးက ကရုဏာ ဒေါသနှင့် ပြောလေသည်။ စိတ်ထိခိုက်တုန်လှုပ်မှုနှင့် မှိုင်း၍နေသော ခင်ဦး၏မျက်လုံး ညိုညိုလေးများကို ရင်မဆိုင်ရဲသောကြောင့် ကိုကိုခေါင်းငုံ့၍ ထားမိသည်။

မျက်ရည်စက်များက သူ၏လက်ဖမိုးပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက် ခုန်ဆင်းလာသည်။ ခင်ဦးက သူ့ဘေး လာထိုင်ကာ ‘ငိုမနေပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်’ ဟု ဖြေသိမ့်စကားများ ပြောလေ မလားဟု မျှော်လင့်မိသည်။

သို့သော် ခင်ဦးက သူ ပြောစေချင်သလို မပြော။

“ဘာ အကြောင်း စဉ်းစားမိတိုင် ကိုကိုအမြဲမျက်ရည်ကျနေရတော့မှာပဲ”

“ငါ မှားပါတယ် ခင်ဦးရယ်”

“မှားတာမှ သိပ်မှားတာပေါ့”

ခင်ဦးက မညာမတာပြောသည်။ ဖြူဖုပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော ကိုကိုအား အတန်ကြာ အောင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ ပင့်သက်ကလေး ရှိကြသည်။

“ကိုကိုသာ ခင်ဦးရဲ့မောင်ကလေးဆိုယင် ခင်ဦး ရိုက်တယ်သိလား... စပ်စပ်လေး ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ခုလဲ ရိုက်ချင်ယင် ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါဟာ... အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ကို ရိုက်ချင် ယင် ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ကိုကိုသည် ခင်ဦး၏လက်များကို ဖမ်းဆွဲကာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ပြောမိသည်။

သူ့ကို တလောကလုံးက အထင်သေး အပြစ်တင်နေသလိုစိတ်အားငယ်နေသည်။

ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် လုပ်ထားရသူလို မောပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

“ကိုကို စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး အားငယ်တာပဲ ခင်ဦးရယ်... မနေ့တုန်းကဆိုယင် တညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊ အဖေ့ကို မြင်ယောင်နေတယ်၊ ဆေးလိပ်မီးလေး တရဲရဲနဲ့ ကိုကိုအနားမှာ လာထိုင် နေသလိုပဲ ၊ အဖေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် သားရယ်’ လို့ပြောနေသလိုပဲ ၊ ခင်ဦးရယ် ... ကိုကိုကို ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ထုချင်ထုလိုက်စမ်းပါ၊ အထင်တော့ မသေးလိုက်ပါနဲ့၊ မုန်းတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ နော် ခင်ဦး၊ ကိုကိုကို အားပေးပါအုံး”

ခင်ဦးသည် ကိုကိုအား အတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေပြီးမှ မျက်နှာလေးက တဖြည်း ဖြည်း ပျော့လာသည်။မလိုမ္မာသော မောင်လေးသဦးအား ဆုံးမနေသော အစ်မကြီးတဦးလို သူ့အ သွင်က တည်ငြိမ်လာသည်။

“ကိုကိုရယ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အားငယ်နေရတာလဲ ဟင်”

“ကိုကို မသိဘူး”

“တခါတလေတော့လဲ မထင်မှတ်ပဲ၊ မကြံရွယ်ပဲ အခြေအနေအရ ရုတ်တရက်မှားမိ တတ်တာလေးတွေ ရှိတာပေါ့ ကိုကိုရ၊ စဉ်းစားမနေပါနဲ့တော့၊ ကိုကို အခုလိုဖြစ်နေတာကိုဘာ သိနိုင်ယင်လဲ စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဦးက ဖြေသိမ့်စကားပြောသောအခါမှ ကိုကိုပို၍ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ခင်ဦး၏ရှေ့တွင် ကိုကိုငိုရမှာမရက်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်ဦးနှင့် ညီညီတို့ နှစ်ဦးရှေ့တွင် အခါခါငိုတတ်ခဲ့ဖူးပြီမို့ ကိုကိုအား သူတို့နှစ်ဦးက ‘မျက်ရည်အိုးကြီး’ ဟု ပင် နောက်ပြောင် ခေါ်ခဲ့ကြသေးသည်။

“ကဲပါ... ကိုကိုရယ်... ငယ်ငယ်တုန်းကလို မျက်ရည်အိုးကြီးလုပ်မနေပါနဲ့တော့ ပြီးတာလဲပြီးပါပြီ၊ စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ ကိုကိုငိုနေလို့လဲ ဘာက ကြားမှာ မဟုတ်၊ ပြန်ရှင်လာမှာလဲ မဟုတ်”

ကိုကို၏လက်မောင်းများကို ခင်ဦးက အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ယင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ခင်ဦး၏လက်ကလေးများက ပူနွေးနွေးညံ့နေသည်။

ထိုလက်ချောင်းလေးများမှတစ်ဆင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲသောသတ္တိသွေးများ သူ့ကိုယ်ထဲ စီးဝင်လာသလို ကိုကို ခံစားရသည်။

နွမ်းလျှော့မောပန်းနေရာမှ ရုတ်တရက် အင်အားတွေပြည့်လာသလို ထင်ရသည်။

သူ၏မသိစိတ်က ညီညီနှင့် ခင်ဦးကို ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် အားကိုးတွယ်တာ မိလေသနည်း မပြောတတ်ပေ။

အခုနေ့များ အဝါရည်လေးမော့လိုက်ရယ် စည်းစိမ်ပဲ၊ လောကကြီးတခုလုံးကို မေ့သွားအောင် သောက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

ညီညီကပြောသည်။ စီးကရက်ကို အစီခံနားရောက်သည်ထိ တအားဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ကားအပြင်ဘက်သို့ တောက်၍ထုတ်လိုက်သည်။

“အေးကွာ ... ငါလဲ အရက်အိုးထဲ ကျွမ်းစိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဘာလဲ ... လောကကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်လို့တဲ့လား”

“ခါပေါ့”

“အမြဲမေ့သွားယင်တော့ ကောင်းသားပေါ့ဗျာ”

မှိန်မှိန်ပျံ့ပျံ့လေးလင်းနေသော ကြယ်လေးများက မိုးကောင်းကင်တွင် ခပ်ကျဲကျဲပြန့်နေသည်။ လကွေးကွေးလေးကလည်း သူတို့ကားလေးနှင့် အပြိုင်ပြေးနေသလို သူတို့နောက်မှ တရိပ်ရိပ်ပါလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

“အရက်မူးပြေတော့ အားလုံးကို ပြန်သတိရလာမှာ၊ အဖေသေတာရော၊ အမေသေတာရော၊ နောက်ပြီး ခင်ဦးသေတော့မှာကိုရော”

“အင်း ... ”

ကိုကိုသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ဆွဲ၍ချလိုက်မိသည်။ အရက်မသောက်ရသော်လည်း ခေါင်းထဲတွင် မူးယစ်ပြီး ရီဝေနေသည်။ နောက်ကျိနေသည်။

“ရင်ထဲမှာ ဟာလိုက်တာဗျာ ... ခုနတုန်းက ဝမ်းသွားလိုက်ရလို့လား မသိဘူး”

“မင်း... ညစာ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“မစားရသေးဘူး”

“ဆာနေလို့လား”

“မဆာပါဘူး၊ စားချင်စိတ်လဲ မရှိဘူး”

ကိုကိုနှုမ်းလျှော့ဖြေသည်။ ရင်ထဲတွင် ဟာနေသောလည်း ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိ၊ ငြိမလည်း စား၍ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

အဖေဆုံးတုန်းကလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင်ကြွ၍ တက်နေသော အပူလုံးက ဝင်လာသမျှ အစာကို တွန်းထုတ်နေသည်။

ဘာလေးစားစား ပျို့အန်ချင်လာသည်။ ရေကိုသာ အတွင်သောက်နေမိသည်ကို သတိရသည်။ ယခုလည်း ထိုအတိုင်းဖြစ်နေသည်။ အာခေါင်များ ခြောက်ကာ လည်ချောင်းတလျှောက် လုံးပူလောင်နေလေသည်။

“ခင်ဦးသာ ဆိုယင် ကိုကိုမစား စားချင်အောင် ဟင်းကောင်းကောင်းလေးတွေချက်ပြီး ချောကျွေးမှာ မြင်ယောင်တယ်”

ညီညီကမူ ကိုကိုလိုမဟုတ်၊ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် အစားမပျက်တတ်ပေ၊ အဖေဆုံးစဉ်ကလည်း ညီညီက စားချိန်တန်လျှင် စားသည်သာဖြစ်၏။ ကိုကိုတယောက်သာ တပိန်ပိန်၊ တလိမ်လိမ်နှင့် မစားနိုင် မသောက်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

ခင်ဦးက သူတို့အိမ်မှ ဟင်းလေးများ လာပို့တတ်သည်။ တခါတရံလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အား ထမင်းစားခေါ်သွားတတ်လေသည်။

ဘဲဥနှင့် ပဲပြုတ်ကို ရေလဲသုံးနေရသော ကိုကိုတို့ညီအစ်ကိုသည်လည်း ခင်ဦးတို့အိမ်တွင် ထမင်းမြိန်တတ်မြဲပင်၊ ဆီပြန်အသားဟင်း အမြဲမချက်နိုင်သော်လည်း ဟင်းချို ငါးပိ ရည်ဖျော် တို့စရာ စုံစုံလင်လင်နှင့်မို့ စား၍ကောင်းလှသည်။

“သူ့ခမျာ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုကို အတော်သံယောဇဉ်ကြီးရှာ ချစ်ရှာတာ”

ညီညီက သူ့မျက်နှာမှ ချွေးစေးများကို လက်နှင့်ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ကားနှင့် အပြိုင် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသောကြယ်ကလေးများအား ငေးကြည့်နေသည်။

တိမ်နောက်ဘက် ဝင်သွားသော လတခြမ်းပဲ့လေးမှာပြန်ပေါ်မလာသေးချေ။

“ပေး ... ခင်ဦး၊ ကိုကိုသယ်ခဲ့ပေးမယ်”

ကိုကိုသည် ခင်ဦး၏လက်ထဲမှ မုန့်ဟင်းခါးရည်အိုးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ရော့ ... ငါ့စာအုပ်တွေကို နင် ကိုင်ခဲ့”

ကိုကိုလှမ်းပေးသော မှတ်စုစာအုပ်များကို လှမ်းယူပြီး ခင်ဦးက တက္ကသိုလ်ကျောင်း သူလေးများလို လက်တွင်ပိုက်၍ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

စာအုပ်ကို ပိုက်၍ကိုင်ထားသော်လည်း လုံချည်နှင့် စည်းထားသော ခုံဖိနပ်တို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူနှင့် တော့မတူပေ။

“နင် ... ဒီနေ့ကုန်တာ စောလှချည်လား”

“စောတယ်... အဖေတောင် ပြန်သွားတာ ကြာပြီ၊ ဒေါ်ဒေါ်မိနဲ့ ခင်ဦးက ဆိုင်ဆက်သိမ်း နေတာ၊ ကိုကိုရော ကျောင်းကပြန်လာတာ စောလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဆက်မတက်ချင်တော့တာနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့”

“စိတ်ညစ်လို့”

“ဘာလဲ ... ဘာအကြောင်းပဲ တွေးနေမိလို့လား”

ကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အဖေဆုံးသည်မှာ တလကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကိုကို မေ့မရသေးချေ။ မကြာခဏ စဉ်းစားမိသည်။ စဉ်းစားမိတိုင်းလည်း နာကျင်ကြေကွဲရလေသည်။

ညီညီက ‘အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုကိုရာ’ ဟု အားပေးလျှင်ပို၍ဆိုးတော့သည်။ ညီညီ၏ မျက်နှာကိုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မကြည့်ရဲတော့။

“တွေ့မနေပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်၊ ဘာမှလဲ အကျိုးထူးလာမှာမှ မဟုတ်တော့တာ၊ ဘာဘကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်ယင် ကိုကိုဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှ ဘာဘလို လူတွေကို အလကား ကုပေး ပေါ့”

ဟင်းရည်အိုးကြီးကို လူနဲ့နည်းနည်းခွာပြီးသယ်လေကိုကို၊ အိုးဖင်က အိုးမည်းတွေက ကိုကိုပုဆိုးကို ပေကုန်မယ်။

ကိုကိုက လက်ကို အတန်ငယ်ကားလိုက်သည်။ ခင်ဦးတို့မှန်ဟင်းခါး ဟင်းရည်အိုးက သိပ်မကြီးလှပေ။ ထို့ကြောင့်ဟင်းရည်မပါလျှင် လက်တဘက်တည်းနှင့် ဆွဲကိုင်နိုင်သည်။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သယ်ရသည်မှာ အခေါက်ခေါက်အခါခါနိုင်လွန်း၍ ဦးလေးမောင်က လက်တွန်းလှည်းလေးတခုရှိက်ပြီး တွန်းယူလျှင် ကောင်းမည်ဟု ပြောကာ အဖေကိုပင် လှည်း ရိုက်ခိုင်းနေသေးသည်။

အဖေသေဆုံးသွားတော့ သူတို့လှည်းလေး တပိုင်းတစ ကျန်ခဲ့သည်။ အပြီးမသတ်နိုင် သေး။

“ကိုကို ထမင်းလိုက်စားလှည့်ပါလား၊ အဖေက ထမင်းစားစောင့်နေမှာ”

“ဘာချက်လဲ”

“ငါးလေး အိုးကပ်ချက်တယ် ... ကိုကိုရာ”

“မေးနေရသေးလားဟာ ... ဘဲကောင်လုံးကြော်ပေါ့”

ဘဲဥကြော်ကို ကိုကိုတို့ညီအစ်ကိုက ဘဲကောင်လုံးကြော်ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ တခါ တရံ ဆီမရှိလျှင်လည်း ဘဲဥပြုတ်ပြီး ဖြစ်သလိုစားလိုက်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးလုံး အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သူများ မဟုတ်ကြ၊ စိတ်ဝင်စား ကြသူများလည်း မဟုတ်ကြ၊ တခါတရံ ငွေကြေးအဆင်ပြေလျှင်မူ ညီညီက အသားကင် အခေါက်ကင်လေးများ ဝယ်ထားတတ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ထမင်းလက်ဆုံစားရသောအချိန်က နည်းသည်။ ညီညီရာ ကိုကိုရာ အိမ်ကပ်သူများမဟုတ်ကြ။

“အံ့မယ် ဒေါက်တာလောင်းကြီးပါလား၊ မှန်ဟင်းခါးအိုးကြီးဆွဲလို့ ဘယ်လိုဖြစ်လာ တာလဲ”

ကိုကိုနှင့် ခင်ဦးကိုမြင်တော့ လမ်းထိပ်မှ ကြီးတော်မြကအိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ခင်ဦးတို့ကတော့ ပိုင်တယ်ဟေ့ ... ဆရာဝန်လောင်းကိုအိုးဆေးခိုင်းမလို့လား ကွယ်”

“ဟုတ်ပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ် ... ကိုကိုက ထမင်းစားမလို့ လိုက်လာတာပါ”

“အေး ... ကျွေးထား၊ ကျွေးထား၊ ဆရာဝန်လောင်း အဖိုးတန်ကြီး ဟဲ့”

ကြီးတော်မြ၏စကားက အနှောင့်အသွား မလွတ်လှပေ။ ခင်ဦး၏မျက်နှာလေးကမူ မသိမသာ တင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော်ဆေးကျောင်းမတက်ရခင် နှပ်ချေးတွဲလောင်းနဲ့ ခွေလို့မိနေတဲ့ဘဝတည်းက ခင်ဦးက ကျွေးနေကျပါဗျာ”

“အေးလေကွယ် ... ခု၊ ဆရာဝန်လောင်းဆိုတော့ ပိုပြီးကျွေးရတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်... အစ်ကိုရရ၊ ညီရရ ခင်ဦးတို့က အမြတ်ပဲဟာ... ကျွေးရတာပေါ့”

ငယ်သွားတွေ ကြွေမလဲခင်ကတည်းက နောင်ဖွဲ့ခဲ့ရသော သူတို့၏မေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ်ကို ဘာအတွက်ကြောင့်များ ပြောချင်ဆိုချင် ဝေဖန်ချင်ရလေသနည်းဟု စဉ်းစားပြီး ကိုကိုက မခံချင်ဖြစ်မိစဉ် ခင်ဦးက ပက်ကနဲ ပြန်ပြောတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူ့စကားကြောင့် ကိုကို၏တမျက်နှာလုံးထူပူပြီး အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သွားသည်။

“အလကား မိန်းမကြီး”

ဘာပြန်ပြောရမည်မသိပဲ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော ကြီးတော်မြကို နှုတ်ပင်မဆက်ပဲ ခင်ဦးက ဆက်၍လျှောက်လာသည်။

“ခင်ဦးကို ခဏ ခဏ မကြားတကြားပြောတယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ရမလား၊ ညီနဲ့ရမလား၊ ဘယ်သူနဲ့ရရ အမြတ်ပါပဲတဲ့”

“ဟာ ... ကွာ”

“သူက သူ့သမီး သင်းသင်းမြတို့ နှင်းနှင်းမြတို့နဲ့ ကိုကိုကိုမှန်းနေတာ သိရဲ့လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဟာ”

“အို... တကယ်ပြောတာ... သင်းသင်းမြကဆိုယင် ခင်ဦးကို မြောင်ကြီးတောင်မေးသေးတာ ... နင့်ဘင်္ဂလားအစ်ကိုကို ဘယ်ဈေးနဲ့ရောင်းမှာလဲတဲ့”

ခင်ဦး၏မျက်နှာလေးက မခံချင်စိတ်နှင့်နီနေသည်။ ငယ်စဉ်တုန်းကလိုပင် သစ်သားပေတံကို လက်ကကိုင်ပြီး ကိုယ်တစောင်းတိုက်၍ ရန်ဖြစ်လိုက်ချင်သော ပုံစံလေးပေါ်လာသည်။

“ကြမ်းခင်းဈေး တသိန်းရှိတယ်လို့ ခင်ဦးက မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အဲဒီတသိန်းကြီးကို”

“ခင်ဦး ငါးသောင်း၊ ညီညီ ငါးသောင်း ယူလေ”

“ငါးသောင်းလဲ မယူဘူး၊ ငါးသိန်းလဲမယူဘူး၊ ငါးကုဋေလဲ မယူဘူး”

ခင်ဦးက ကဲကဲဆတ်ပြောသည်။

“ဒီလောက်များတဲ့ပိုက်ဆံများဟာ နင်မို့လို့မလိုချင်တယ်”

“လိုချင်ပါဘူး၊ ငွေအတွက်များ ကိုကိုကို ရောင်းစားရမှာလား၊ ကိုကိုက မုန့်ဟင်းခါးမို့လို့လား”

“မုန့်ဟင်းခါးမဟုတ်လို့ အဲဒီလောက်ရတာပေါ့၊ နင့်မုန့်ဟင်းခါးက ဘယ်လောက်များတန်လို့လဲ”

ခင်ဦးက ဘာမှပြန်မပြောပဲ ကိုကိုအားမျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ ကိုကိုက ရယ်ချင်လာသည်။ ညီညီလိုပင် ခင်ဦးကို ငိုသည်အထိ စချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။

ခင်ဦးတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မွေးယုံသော ရနံ့လေးကကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ကျန်သေးသော မြေကလေး တထွာတမိုက်တွင် အဘွားက ကတ်ကတ်သတ်သတ် စိုက်ထားခဲ့သော သနပ်ခါးပင်လေးသည် ခင်ဦးပန်၍ မနိုင်နိုင်အောင် ပွင့်နေပြီဖြစ်သည်။

“ငါသာဆိုယင် အဲဒီလောက်သာရစမ်းပါစေ၊ ဘုရားစူးရစေ နင့်ကို ရောင်းစားလိုက်မှာ အမှန်ပဲ”

“ယုံပါတယ်... ကိုကိုကတော့ ရောင်းမှာပေါ့ ခင်ဦးကိုမှမချစ်ပဲ”

ခင်ဦးက မကျေမချမ်းပြောသည်။ ဝါဝါဝင်းသော သနပ်ခါးပန်းခက်ကလေးများကို လက်နှင့်အသာပုတ်ခတ်လိုက်သည်။ မှည့်ပြီးဝင်းနေသော ပွင့်ဝါဝါလေးများ သည်းသည်းလှုပ်အောင် ကြွေကျသွားကြသည်။

“ခင်ဦးကတော့ ဘယ်လောက်ရရ မရောင်းပါဘူး ကိုကိုတို့ကို ချစ်တာကိုး”

ငယ်စဉ်ကတည်းက မကြာခဏ ပြောနေကျ စကားကိုပင် ခင်ဦးပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုကိုရင်ထဲတွင်လှုပ်ခါသွားသည်။ ခင်ဦးကို ဖြက်ကနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခင်ဦး မငယ်တော့။

မျက်တောင်ကော့များ အောက်မှ မျက်လုံး ညိုညိုလေးများသည် နူးညံ့ရွန်းစိုနေသည်။ ခင်ဦး၏မျက်လုံးလေးများ ဒီလောက်လှသည်ကို ယခင်က ကိုကို သတိမပြုမိချေ။

ခင်ဦးတို့ဆိုင်လေးတွင် မုန့်ဟင်းခါးစားရန် အကြောင်းပြပြီး အရပ်ထဲမှ လူဖျိုလူရွယ် လေးများ ခပ်ကြာကြာထိုင်တတ်သည်ကို သတိရမိသည်။ ညီညီကလည်း တနေ့ညကပင် ‘ကောင်မလေးက ကြီးလာတော့လဲ လှသား’ ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

မျက်နှာလေး မသိမသာညိုနေသော ခင်ဦးက ကိုကိုအားအရိုးခံနှင့် ပြန်ကြည့်ယင်း ထပ်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုရော ညီညီရော ခင်ဦးကို မချစ်ကြပါဘူး၊ ခင်ဦးကသာ သူတို့ကို ချစ်နေရတာ”

“ခင်ဦးရဲ့မေတ္တာဟာ ကိုကိုနဲ့ မတန်ပါဘူးကွယ်”

ကိုကိုက စိတ်ထဲမှ တီးတိုးပြောလိုက်မိသည်။ ခင်ဦးဟူသည့်မိန်းကလေးသည် မေတ္တာနှင့်စေတနာကိုသာ တန်ဖိုးထားတတ်သူဖြစ်သည်။ ကိုကိုကမူ မေတ္တာတို့ စေတနာတို့ သံယောဇဉ်တို့ထက် လောကတွင် ငွေကြေးက ပို၍အရေးကြီးသည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“လှည်းကူးရောက်တော့မယ် ဆရာ”

ကိုလှရွှေက လှည့်ပြောသည်။ ကိုကိုက နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အမှောင်ထဲတွင် လင်းလက်နေသော လက်တံများက ခုနစ်နာရီခွဲကို ညွှန်ပြနေသည်။

“ဆရာတို့ ခဏနားအုံးမလား”

“မနားတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဪ... ခင်ဗျားရော ထမင်းစားပြီးခဲ့ရဲ့လား”

“ပြီးပါပြီ ... ဆရာမစားရသေးဘူးဆိုလို့”

“ကျွန်တော်က ဘာမှစားလို့ဝင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဆက်သာမောင်းပါတော့... မှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်လေးဗျာ”

ကိုကိုကမှန်မှန်နဲ့ မြန်မြန်လေးဟု ဆိုသော်လည်း မြို့ထဲအဝင်တွင် ကိုလှရွှေက ကားစက်ရိန်ကို လျော့ချလိုက်သည်။ လူသွားလူလာ စည်ကားသော မြို့ထဲတွင် သိပ်မြန်မြန်မောင်းလိုဟန်မတူချေ။ ကားဘီးများက ချိုင့်ထဲသို့ ဒုတ်ကနဲ ကျသွားသည်။ ကိုကိုတို့ ထိုင်နေသော ကူရှင်က အိကနဲ ငြိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း... စည်းစိမ် စည်းစိမ်၊ ကားကောင်းလေးစီးရတာလဲ စည်းစိမ်တမျိုးပါပဲလား”

ညီညီက မပွင့်တပွင့်ရယ်ယင်းပြောသည်။

“ကားကကောင်းတော့ ချိုင့်ထဲကျတာပဲ တမျိုးစီးလို့ကောင်းသေး၊ သိမ့်ကနဲ ငြိမ့်ကနဲ၊ ဒါကြောင့်လဲ ဒီစည်းစိမ်ကို မက်တဲ့လူတွေက မက်ကြတာပဲ”

ညီညီမျက်နှာတွင် လှောင်ရိပ် သရော်ရိပ်များ ယှက်သန်းလာလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။ ကိုကိုက မသိချင်ဟန်ဆောင်၍ အပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ခင်ဦးက ပြောဖူးသည်။ ‘ခင်ဦးသေတော့လေ... ကိုယ်လုပ်ပြီးတဲ့ အလုပ်ကို ဘယ်တော့မှ နောင်တရတဲ့သူမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ခင်ဦးရဲ့ဘဝမှာ နောင်တမရှိချင်ဘူး’ ဟု ပြောဖူးလေသည်။

ကိုကိုကမူ ဘဝတစ်ခုလုံးကို နောင်တတရားများနှင့် တည်ဆောက်ထားသူဖြစ်နေသည်။ အဖန်တလဲလဲ နောင်တရသောဝေဒနာနှင့် သူ့နှလုံးသားသည် နာကျင်နေသည်။

“အရင်တုန်းက ကိုကိုမိန်းမကိုယ်တိုင်မောင်းတာ ဒီကားမဟုတ်သေးဘူးနော်”

“ဒီကားက ဝယ်လိုက်တာမကြာသေးဘူး”

“ဟိုကားကို မကြိုက်တော့ဘူးလား”

“မသိပါဘူးကွာ”

ညီညီသည် ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ရယ်လိုက်သည်။

“တချို့တွေကျတော့လဲ ခေါင်းထဲမှာ ဂဏာန်းတွက်စက်ကလေးတပ်ပြီးမွေးလာတော့ စည်းစိမ်တွေကိုတိုးလို့”

ကိုကိုဘာမှ ပြန်မပြော၊ ပြောလျှင်လည်း သူပြောသည့်စကားပေါ်တွင် ညီညီက လိုက်နင်းကာ လှောင်ဦးမည်၊ သရော်ဦးမည်ကို သိနေသည်။

ညီညီပြောသကဲ့သို့ပင် ကားကောင်းကောင်းလေးစီးရသည်မှာ မက်မောဖွယ်စည်းစိမ်တမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်တွင် ထမင်းကြမ်းနှင့် ပဲပြုတ်ကို နယ်စားပြီး ဘတ်စကားခြေနင်းခုံတွင် တွဲလောင်းခိုစီးကာ ကျောင်းမီအောင်လာရသော ကိုကိုသည် ခင်စိုးပိုင်က ကိုရိုလာကား ဝါဝါလေးပေါ်တွင် ယှဉ်တွဲခေါ်သွားပြီး နန်းယုမှ ခေါက်ဆွဲကျွေးတော့ အမှန်တကယ်ပင် ညွတ်နူးသာယာမိသည်။

ဆင်းရဲခြင်းကို ပြစ်မှုတစ်ခုလို ထင်မှတ်သော ကိုကိုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းကို အကြီးမားဆုံး ဂုဏ်တရပ်လို့ ထင်မြင်မိခဲ့သည်မှာ ဆန်းတော့ မဆန်းလှပေ။

ကိုရိုလာကားလေးကို ခင်စိုးပိုင်က ကိုယ်တိုင်မောင်းတတ်သည်။ ဆံပင်တိုတိုနှင့် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော ခင်စိုးပိုင်သည် အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလို လှသည်ဟု ကိုကို ထင်မှတ်မိသည်။

သူ့ဘေးတွင် ယှဉ်တွဲထိုင်ရလေတော့ ကိုကိုသည် ‘ငါ့လိုလူ ဇေမူမှာ ရှိသေးရဲ့လား’ ဟု အခါခါ တွေးမိလေသည်။

ခင်စိုးပိုင်က ကားစတီယာရင်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းကိုင်ယင်း စီးကရက် မီးညှိသည်။

“စိုးပိုင် စီးကရက်သောက်တာ အံ့ဩနေလား ဆရာ”

“ဪ ... အံ့ဩတယ်လဲ ဟုတ်ပါဘူး”

“တချို့တွေကတော့ မိန်းကလေးတွေ ဆေးလိပ်သောက်တာကို ရှုတ်ချကြတာနော် ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာကရော”

“ကျွန်တော်က ... အဲ ... ကျွန်တော်က”

ကိုကိုထစ်အဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမည်မသိ၊ ခင်ဦးသာ ခင်စိုးပိုင်လို စီးကရက်သောက်နေလျှင် ဆူပူမိမည်ဖြစ်သည်။

ကိုကိုတို့ဝန်းကျင်တွင် စီးကရက်သောက်သော မိန်းကလေးကို မတွေ့ဖူးပေ၊ အိမ်ရှေ့ အိမ်က အဘွားရင်၏မြေး မငွေစိန်က အသက်နှစ်ဆယ် မပြည့်သေးသော်လည်း ဆေးပေါ့လိပ် သောက်တတ်သည်။

သူ့ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ခူးတဘက်ထောင်၍ထိုင်ယင်း ဆေးလိပ် တငေါ့ငေါ့ ဖွာနေတတ်လေသည်။

သို့သော် ခင်စိုးပိုင် စီးကရက်သောက်ပုံကမူ သူတို့လိုမဟုတ်၊ မျက်စိကလေး မှေးစင်းကာ အငွေ့များကို မထိမထိမှတ်ထုတ်ပုံက ရင်ခုန်စရာ၊ လည်ကုပ်တွင် ဝဲနေသော ဆံပင်တိုတိုလေးကို လေထဲတွင် တလွင့်လွင့် ခါနေအောင် ကားကိုယ်တိုင်မောင်းတတ်သော မိန်းကလေး စီးကရက်သောက်နေတော့ ကိုကိုဘာပြောရမည်မသိ။

ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်သောကမ္ဘာမှ လူသားတစ်ဦးကို ကြည့်သလို မြင်သလို ကြည့်မိသည်။ သူ့အပြုအမူများသည် သူတို့ကျင်လည်ရာ သူတို့ဝန်းကျင်တွင်တော့ ဆန်းလိမ့်မည်မဟုတ်၊ ကိုကိုတို့ ဝေဖန်စရာ စကားတင်းဆိုစရာ မဟုတ် ဟူ၍သာ ခံစားမိသည်။

“စိုးပိုင်အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဆရာရဲ့၊ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သတ်မှတ်ချက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ယင်တောင် လူကြီးဖြစ်ပြီပဲဟာ၊ စီးကရက်ကလေး သောက်တာလောက်ကို ဇာချပြီး အပြစ်တင်ကြတဲ့မြန်မာတွေကို အားကြီး အမြင်ကတ်တာပဲ”

ခင်စိုးပိုင်၏စကားက ကိုကို၏နားထဲတွင် ကန့်လန့်ကြီးဝင်သွားသည်။ ‘ဟင်... ပြောပုံကလဲ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ မြန်မာမဟုတ်တဲ့အတိုင်း’ ဟု တွေးယင်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်မိတော့လည်း မြန်မာနှင့် မတူသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ကိုကိုသည် ခင်စိုးပိုင်နှင့် စတင်၍ စတင်သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရပုံကို စဉ်းစားနေမိသည်။ များစွာသော ဆရာဝန်နှင့် မိန်းကလေးတို့ သိကျွမ်းခဲ့ပုံ လမ်းရိုးကြီးအတိုင်းဖြစ်သည်။

ခင်စိုးပိုင်၏မိခင် သည်းခြေတွင် ကျောက်တည်သောကြောင့် ဆေးရုံတက်ရသည်။ ခွဲစိတ်ရသည်။ ကိုကိုက ခွဲစိတ်ဌာနတွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် စ၍ဝင်သောလတွင်ဖြစ်သည်။

ဒီတော့လည်း လူနာအတွားကြီး၏သမီးနှင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်လေး သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ ရဲတင်းသွက်လက်သော နှစ်ဆယ်ရာစု၏ မိန်းမပျိုလေးက လူပျိုဆရာဝန်လေးအား အိမ်ထောင်ရှိသော ဆရာဝန်များထက် ပို၍ အရေးပေးသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး ပို၍ခင်မင်ခဲ့ရလေသည်။ ရင်နှီးခဲ့ရလေသည်။ ဆေးရုံသို့ တံခါးမရှိခင်းမရှိ ဝင်ထွက်နေသောခင်စိုးပိုင်က သူ့အား အပြင်သို့ ခေါ်သွားကာ ထမင်းကျွေးတတ်သည်။

ခင်ဦးမှလွဲ၍ မည်သည့် မိန်းကလေးနှင့်မျှ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဖူးသော ကိုကိုခမျာ သူ့ရင်ခုန်သံကို သူ့စတင်ပြီး ကြားခဲ့ရလေသည်။

“ကြည့်လှချည်လား ဆရာရဲ့”

ခင်စိုးပိုင်က ခေါင်းလေးကို ငဲ့ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးမေးသည်။ ခင်စိုးပိုင်၏မျက်ခုံးများမှာ အသေအချာပြုပြင်ပြီး ဆေးကူထားသောကြောင့် စင်ရော်တောင်လို ကော့ယုံနေသည်။

အစိမ်းရောင်လေး မသိမသာ ခြယ်ထားသော မျက်ခွံများက မို့နေသည်။ ရှည်လျားညွတ်ပျောင်းနေသော မျက်တောင်များကို ယခင်က ကိုကိုသည် အစစ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

သူနာပြုဆရာမလေးများက ‘အဲဒီအစ်မ မျက်တောင်တုတ်တာ သိပ်သေသပ်တာပဲ၊ မသိသာဘူး’ ဟု ပြောနေကြသံကို ကြားသောအခါမှ အတုမှန်း သိခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လမ်းဘေးမှ တိုးဝင်နေသော နီယွန်စီးချောင်းရောင်လဲ့လဲ့ဝယ် ခင်စိုးပိုင်သည် အလှကြီး လှနေလေသည်။

“စိုးပိုင်က သူ့များနဲ့မတူပဲ ထူးဆန်းနေလို့လားဟင်”

“ဟင်... ဟင် ... ဟုတ်ပါဘူး”

ဥက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ခင်စိုးပိုင်က အသံသာသာ လေးနှင့် ရယ်လေသည်။

“စိုးပိုင်အတွက်တော့ ဆရာက ထူးဆန်းနေလို့လာဟင်”

“ဟင် .. ဟင် .. ဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် ...ဘာဖြစ်လို့”

“ဆရာက သိပ်ရိုးတာပဲ”

သူကမမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှိန်းခဲ ပူသွားသည်။

“ဆရာရည်းစားမထားခဲ့ဖူးလား”

“ဟင်းအင်း”

“အင်း.. ဟုတ်မှာပဲ”

ခင်စိုးပိုင်က ခေါင်းလေးတစ်ညီတံညီနှင့် ပြုံးသည်။ ကိုကိုသည် ဆရာမှရှေ့ရောက် နေသော ကျောင်းသားလိုအနေရ အထိုင်ရကျပ်လာသည်။

“ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အချိန်တွေကို ဘယ်လို လုပ်ပြီးကုန်ဆုံးခဲ့လဲဟင်၊ ဆရာက သက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီဆို”

“ကျွန်တော် အားရင်စာကျက်တယ်”

ကိုကို၏ အဖြေကြားသော ခင်စိုးပိုင်က ကိုယ်လေးတစ်သိမ့်

သိမ့်လုပ်အောင် ရယ်ပြန်သည်။ ကိုကိုသည် ခင်ဦးမှလွဲရင် မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မျှ ဤမျှရင်းရင်းနှီးနှီး မပြောဖူးဘူးပေ။

မိမိကိုယ်မိမိ အားငယ်သော အရှံ့စိတ်နဲ့မို့ ကျောင်းမှ မိန်းကလေးများကိုလည်း ခပ်ရှောင်ရှောင်နေလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့်ကိုကိုအား ကျောင်းတွင် ‘ဘုန်းကြီး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ သန်းဦးမောင်တို့ကမူ ‘ငယ်ဖြူ’ ဟုခေါ်ကြသည်။

“စိုးပိုင်ကတော့ လူဖြစ်လာတုန်း၊ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်အောင် ထင်တာလျှောက်လုပ်တာပဲ၊ စာကျက်တာကလွဲရင်ပေါ့။ စာကိုတော့ ဆယ်တန်းထိတော့ကျက်လာပြီဦး၊ တော်ဦး ဒက်ဒီတို့ မာမီတို့ ရှာထားတာတွေ ဒီတစ်သက်တော့ စာမကုန် ပါဘူး၊ ဘာကိစ္စ အပင်းပန်းခံပြီး စာကျက်နေရတော့ မှာလဲ ...ရည်းစားစာရေးတတ်ဖတ်ယင်တော်လောက်ပြီပေါ့နော်”

ကိုကိုသည် ခင်စိုးပိုင်အား တအံ့တဩငေးကြည့်နေမိသည်။ ဪ...သူတို့မှာချမ်းသာ လိုက်တာနော် ဟူသော အထင်ကြီး ခြင်းကတစ်ဝက်၊ စိတ်ထင်ရာလျှောက်လုပ်နေတဲ့ဟာ အထင် သေးခြင်းကတစ်ဝက် သူ့ရင်ထဲတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ထင်မြင်ချက်နှစ်ခုက ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေကြ သည်။

“စိုးပိုင်ရော ရည်းစားထားဖူးလို့လား”

သူကမရဲတရဲ မေးမိသည်။ ခင်စိုးပိုင်က ဟက်ဟက် ပက်ပက်လေးရယ်လေသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဟာ...”

“အဟုတ်ပြောတာ၊ စိုးပိုင်က ထမင်းစားတက်ကတည်းက ရည်းစားထားတက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ စိုးပိုင် တကယ့်ချစ်မိတဲ့ သူ က တယောက်ပဲရှိတယ်၊ သူကဆရာဝန်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မသိချင်ပါနဲ့. တော့ ဆရာရယ်၊ သူကစိုးပိုင်ကို ကန်သွားတာ...”

အစိုးရပိုင်လူကြီး၏ သားဖြစ်ကြောင်းကို ခင်စိုးပိုင်က ခေတ်သုံးစကားနှင့် ပြောသည်။ ကားဟွန်းကို တတိတိနှိပ်ရင်း ရှေ့မှကားများကို ကျော်တက်သည်။

ခင်စိုးပိုင်သည် ကားမောင်းကြမ်းပြီး ခပ်ရမ်းရမ်းမောင်း တတ်သည်။ ကိုကိုသည် ဂျပန်သက်သင်းပြောဖူးသော စကားကိုသတိရနေသည်။

ဂျက်စသက်သင်းက ‘ဒီ ခင်စိုးပိုင်ဆိုတဲ့ဟာမက ထောတော့အတော်ကို ထောတာမောင်၊ သူ့အမေအဖေကလဲ သူ့ကိုမနိုင်ဘူး၊ အိတ်ထဲမှာ ရာတန်အထပ်လိုက်ထည့်ပြီး သူထင်ရာအကုန် လျှောက် လုပ်တာပဲတဲ့.... ငါ့လိုကောင်နဲ့တောင်ယှဉ်ပြီး ဂျင်ကစားဖူးတာကြည့်၊ စိတ်ထင်ရာ အကုန်လုပ်တဲ့ ခပ်ရမ်းရမ်းကောင်မ’ ဟုပြောဖူးသည်။

“ကဲ.. ရောက်ပြီ ဆရာ”

ခင်စိုးပိုင်က ကားကလေးကို ဆေးရုံကြီးရှေ့တွင်ညင်သာစွာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ .. ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ နောင်လည်းကျွေးနိုင် မွေးနိုင်ပါစေဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးပါရစေဆရာ၊ ကျွန်မလည်း ငယ်ဖြူဘုန်းကြီးကို ခင်မင်ချင်ပါတယ် ဆွမ်းကပ်ချင်ပါတယ်”

ခင်စိုးပိုင်က ရယ်မောနောက်ပြောင်သွားသည်။ လျောကန် လိမ့်ထွက်သွားသော ကားဝါဝါလေးကို ကိုကိုမျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။

နောက်ဘက်တွင်ရောက်လာသော ကျော်ဦးနှင့် တင်မောင်မောင်တို့၏ ခြေသံကိုပင် မကြား၊ သူ့ ကျောကိုလှမ်းပုတ်လိုက်တော့မှ ရင်ထဲအေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... ကိုကိုပိုင်လှချည်းလာ ဘယ်သူတုန်း”

တင်မောင်မောင်က အထင်တကြီးနဲ့ စိတ်ဝင်းစားစွာမေးသည်။

“ဆံပင်တိုလေးနဲ့ မိုက်တယ်မောင်”

ကျော်ဦးက ချီးကျူးသည်။ ‘မင်းမလိုချင်ရင် ငါ့ဘက်ပို့လိုက်ကွာ’ ဟုဆက်၍ ရယ်သလို မောသလို ပြောလေသည်။ ကိုကို အတန်ငယ်ဘဝင်မြင့်သွားသည်။ ပျော်လည်းပျော်ရွှင်သွားသည်။ ‘ငါ့ကိုခင်နေတဲ့ ကောင်မလေးပါကွာ’ ဟု အရေးမကြီး သလိုပြောရင်း ဆေးရုံ လှေကားထစ်များကို ခပ်သွက်သွက် နင်း ပြီး တက်ခဲ့သည်။

“ရှေ့နားက ဆိုင်လေးမှာ ခဏလေးရပ်ပေးပါလား.. ကိုလှရွှေ”

ညီညီက ခူးယားဖူးခွဲလောကို အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စီးကရက်ဝယ်ချင်လို့..”

လှည်းကူးကားဂိတ်တွင် မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ သူ့တို့ကားရပ်လျှင် ကားဆီ သို့ ဈေးသည်ကလေးများ ပြေးလာကြဦးမည်၊ စာကလေးကြော်၊ ဆီထမင်း၊ ကောက်ညင်း ထုပ်၊ ကြိတ်ခိုင်များ သူ့ထက်ငါ လှယ်ကံပြီးရောင်းကြဦးမည်။

သူ့တို့အသံကြားရလျှင် အတွေးထဲမှ အဖေသည်လည်းကောင်း၊ အမေသည်လည်းကောင်း၊ ခင်စိုးပိုင်သည်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ခင်ဦးသည်လည်းကောင်း ထွက်၍ပြေးကြပေတော့မည်။

ပြန်လည်းတွေးနေရသည်မှာ နာကျင်ကြေးကွဲရသော်လည်း ကိုကိုသည် အတွေးထဲပင်လျှင် ဝဲလည်လည် လှည့်နေချင်သေးသည်။

“ဂျာကင်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှာ စီးကရက်တစ်စုံပါ တယ်ညီညီ၊ ကိုလှရွှေ.. ဆက်မောင်းပါ”

ညီညီက ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်စုံကိုစမ်းပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အလင်းရောင်တွင်ထောင်ကြည့်ပြီး လေတစ်ချက်ချန်လိုက်သည်။

“အား ... ဟား.. ဒါကတို့ အစ်ကိုအမြဲစွဲသောက်တဲ့ စီးကရက်ထင်ပါရဲ့”

ညီညီကပျက်ချော်ချော်ပြောသည်။ စီးကရက်စုံကို ချက်ချင်းဖောက်ပြီး တလိပ်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခန်းဟိလ်ဆိုတာ မြန်မာပြည်မှတော့ အတော့်ကိုရှားရှားပါး ပါးဝယ်ရမှာ နော်”

ညီညီအား ‘ငွေရှိရင် ဘာမှမရှားပါဘူးကွာ’ ဟုပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မပြောဖြစ်၊ ပြောဖြစ်လျှင်လည်း ညီညီကလှောင် ရယ်ရယ်ဦးမည်ဖြစ်သည်။

“မင်းဒီစီးကရက်သောက်ပုံက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလောက်သောက်နေရင် မကောင်းဘူးညီညီ”

“ခါတိုင်းတော့ ဒီလောက်မသောက်ပါဘူး ဒီနေ့မှ”

ညီညီက စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတပ်ရင်း မီးမြှစ်သည် မီးစွဲသွားသောအခါ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိကံက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီကနေ့မှ အရမ်းသောက်နေမိတာပါ၊ မိခင်ဦးလေးကြောင့်”

ညီညီသည် ခင်ဦးကို မလိုမကျလျှင် ‘မိခင်ဦး’ ဟုခေါ်ကာ ကရုဏာသက်နေသောအခါ များတွင်မူ ‘မိခင်ဦးလေး’ ဟု ခေါ်တတ်သည်။

“ဒီကောင်မလေးက သေရမှာသိပ်ကြောက်ရှာတာ၊ သူကခဏခဏပြောတယ်၊ ငါ့မှာကလေးတစ်ယောက်ရှိနေပြီးတဲ့၊ ကလေးအမေတဲ့၊ ငါသာသေသွားရင် ငါ့သားကလေးကို ဘယ်သူ့ကဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်မလဲတဲ့”

ညီညီပြောသော အခါမှပင်လျှင် ကိုကိုသည် ခင်ဦးသားကလေးကို သတိရသည်။ ပါးစုန်းဖောင်းဖောင်း မျက်နှာချိုချိုနှင့် ချစ်စရာ သားငယ်ခမျာ မိခင်မဲ့ရာတော့မည်။

“အဖေက အသုံးမကျသလောက်၊ အမေကအင်မတန်တာဝန် သိတယ်.. ခင်ဦးလို မိခင်မျိုးကတော့ ရှားမှရှား”

ကိုကိုမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်က ညီညီက မကျေမချမ်းပြော သည်။

“အေးကွာ..ကလေးတော့ဒုက္ခပဲ”

“ဩ..ဒုက္ခပဲတဲ့လား၊ ကိုကိုက သနားတယ်လား”

“သနားတာပေါ့ကွာ”

ညီညီက ရုတ်တရက်ရူးသွပ်သွားသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။ မျက်လုံးများသည် ခါးခါးသီးသီးနှင့် အစိမ်းရောင်တောက်လာသလို ထင်ရသည်။

“မိ.. ခင်ဦးရေ နင့်သားကို နင့်ကိုကိုက သနားတယ်တဲ့ဟ”

ပြက်လုံးကောင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရသလို ရယ်နေသောညီညီအား ကိုကိုသည် ငေးကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခုတစ်ခုတော့ မှားနေပြီဟုတွေးရင်း တုန်လှုပ်အားငယ်စိတ် များလွှမ်းမိုးလာသည်။

“မချစ်တတ်ပေမဲ့၊ တာဝန်မသိတတ်ပေမဲ့ သနားတော့ သနားတတ်သေးသကိုးဗျ၊ တို့အစ်ကိုက သနားတော့ သနားတတ်သားနော်”

ညီညီ၏ အသံတွင်လှောင်သံ ပြောင်သံ၊ နာကျည်းသံများ ရောစွက်နေသည်။

“မှတ်မိလား ကိုကို၊ တို့ငယ်ငယ်က အိမ်အောက်မှာ သားလာပေါက်တဲ့... ခွေးနို့မရဲ့ သားသမီးတွေကိုတွေ့တော့ သူ့မှာပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေ့ပြီး စိုးရိမ်ခဲ့သေးတာ”

အိမ်အောက်တွင် ခွေးနီမ ကလေးမွေးနေကြောင်းကို ပထမဆုံးသိသူမှာ ညီညီဖြစ်သည်။
ခွေးနီမ၏ တအိအိ အော်သံကြောင့် အိမ်အောက်ထဲသို့တကုန်းကုန်းနှင့် ဝင်သွားသည်။

“နီမ ... နီမ.. အို... အို...”

ညီညီနောက်မှ ခင်ဦးက ထန်းလျက်ခဲလေးကိုင်ကာ လိုက်သွားသည်။ ကိုကိုကတော့
ထုံးစံအတိုင်း နောက်ဆုံးမှဖြစ်သည်။

သားပေါက်ပြီးစ ခွေးမများသည် လူအနားလာသည်ကိုမကြိုက်၊ သူတို့သားလေးတွေကို
ယူမှာစိုး၍ ရန်လိုပြီး ကိုက်တတ်သည်ဟု ကြားဖူး၍ လန့်နေသည်။

နီမကလည်း ခွေးသားအုပ်မမို့ ရန်လိုချင် လိုနေမည်ဖြစ်သည်။ အလျင်က ထမင်းကျန်
ဟင်းကျန်များ ချကျွေးဖူးသည်ကိုမေ့ပြီး ထ၍ကိုက်ချင် ကိုက်နေမည်ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... တွေပြီ”

ညီညီက အော်သည်။ မြေကို ကျင်းယက်ပြီး လဲလျောင်းနေသော နီမကို ထန်းလျက်
ခဲလေးပစ်ပေးလိုက်သည်။ နီမက ညီညီကိုကြည့်ပြီး မသိမသာ အမြီးနဲ့ပြသည်။ ညီညီက ပါးစပ်မှ
စုတ်သပ်၍ ချော့ယင်း အနားသို့ ကပ်သွားလေသည်။

“ဟာ... အနက်လေး၊ လှတယ်ကွာ... ဝဝလုံးလုံးလေး၊ ဟာ... ကိုကို၊ လာကြည့် ...
လာကြည့် ဒီအကျားလေးကပိုလှတယ် အထီးလေးကွ၊ သိလား”

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ၊ ဒီနာခေါင်းအဖြူလေးနဲ့ဟာက ခင်ဦးဖို့၊ အမလေးနော်”

ခင်ဦးက ခွေးနီမကို ခေါင်းပွတ်၍ချောယင်း ခွေးလေးတကောင်ကို ဆွဲကိုင်သည်။
ခွေးနီမက မသိမသာ ဟိန်းလိုက်၍ ကြောက်လန့်ပြီး ဖြတ်ကနဲ ပြန်လွတ်လိုက်သည်။

“အားလုံးပေါင်း ခြောက်ကောင်သိလားကိုကို၊ အထီးကနှစ်ကောင် အမကလေးကောင်”

ညီညီက အသေအချာ ကြည့်ရှုရေတွက်နေသည်။

အိမ်အောက်တွင်မို့ အနံ့အသက်က မကောင်းလှ။ စွတ်စိုပြီးထိုင်းမှိုင်းနေသည်။ ခွေးနီမ
၏ဝပ်ကျင်းကမူ မြေငွေ့နှင့် ပူနွေးနေလေသည်။

ဝပ်ကျင်းထဲတွင် ခွေးကလေးများက တကောင်ပေါ်တကောင် တွား၍တက်နေသည်။
ခွေးနီမ၏ နို့ကို တိုးဝှေ့ပြီးစို့နေကြသည်။

ခွေးနီမသည် တစောင်းလှဲအိပ်ယင်း ကိုကိုတို့သုံးယောက်အား မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်၍
ကြည့်နေသည်။

“အိမ်အောက်က မှောင်လိုက်တာဟာ”

“အေးဟာ၊ နံလဲနံတယ်”

“ညီညီရာ၊ နင်တို့အိမ်အောက်ကလဲ ကြွက်တွင်းတွေချည်းပဲ ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

“အောင်မာ ကြီးကျယ်လို့၊ နင်တို့အိမ်အောက်များ ဆင်းကြည့်ပါအုံး ဒီလိုပဲနေမှာပါ”

မြေကြီးက ကျစ်စာခဲများဖြစ်နေသည်။ ခင်ဦးပြောလည်းပြောစရာ၊ ကြွက်တွင်းက
နေရာအနံ့ပင်။ ကြွက်တွေကလည်း သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်၊ ခွေးနီမ ယခုမွေးထားသော
ခွေးပေါက်စလေးတွေလောက်ရှိလေသည့် အမွေးစုတ်ဖွားနှင့် မြေကြွက်ကြီးများဖြစ်သည်။

“လာကွာ... ထွက်ကြပါစို့၊ နံလိုက်တာ အောက်သိုးသိုးနဲ့”

သူတို့သုံးဦးသား တကုန်းကုန်းနှင့် ပြန်ထွက်လာကြသည်။ အပြင်ရောက်တော့ သူတို့
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ခွေးနီမကို သတိမရတော့ပေ၊ ဂေါ်လီရိုက်စကားရန်သာ စိုင်းပြင်းသည်။

သို့သော် ခင်ဦးသည် သူတို့ကစားရာသို့ ခါတိုင်းလိုဝင်ပြီး မရှုပ်တော့ပေ။ အဘွားရင်
စိုက်ထားသော ပိတောက်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ပြီးငေးနေသည်။

“မိခင်ဦး”

ညီညီက လှမ်းခေါ်သည်။ ခင်ဦးက ရှုတည်တည်နှင့် မျက်လွှာလှန်၍ ကြည့်သည်။

“နင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ငါ ကံကောင်းပေလို့ လှဖြစ်တာ ညီညီရာ၊ ခွေးများဖြစ်ယင် ဒုက္ခ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခွေးဖြစ်ရတာ စာမကျက်ရဘူး၊ ကျောင်းမသွားရဘူးဟာ မိမိပဲလို့မိချင်သ
လောက်အိပ် သူတို့အမေက ငါတို့အမေလို ထ ... ထ နေမြင့်လှပြီဆိုပြီးတော့လဲ မနိုးဘူး”

ညီညီက ဟန်နှင့်ပန်နှင့်ပြောယင်း အကျီလက်နားစကိုလှန်ကာ နှပ်ချေးသုတ်သည်။
သားရေမျော့ကြိုးတပ်ထားသော ဘောင်းလီအစင်းကျားလေးမှာ လျှောကျနေ၍ လက်နှစ်ဘက်နှင့်
ပင့်တင်လိုက်သည်။

“သူတို့အဖကလဲ စာမကျက်လို့ဆိုပြီး ဆူမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ဆို အမေကဆူလိုက်၊
အဖေကဆူလိုက်”

“နင် ဘာသိလို့လဲ ညီညီ၊ အခု နင်ကလူဖြစ်နေလို့ အဖေနဲ့နေရတာဟာ၊ နင်သာ ခွေးဖြစ်ယင် နင့်အဖေ ဘယ်သူမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခွေးနီမရဲ့ ကလေးတွေကိုကြည့် စမ်း၊သူတို့အဖေ ဘယ်သူလဲ ... ကဲ”

ခင်ဦးက မျက်နှာလေးရှုံ့နေသည်။ သူ့ရှေ့ မြေကြီးပေါ်ကြွေကျလာသော ပိတောက် ရွက်ဝါဝါလေးတရွက်ကို ကောက်ယူပြီး အမှတ်မထင်ဆုတ်ဖြဲနေသည်။ ထို့နောက် ညီညီအား လှမ်း၍ကြည့်ကာ ပခုံးလေး တွန့်ကာ ပြောလေသည်။

“ကံကောင်းလို့ညီညီရ၊ ငါသာ လူမဟုတ်ပဲ ခွေးဖြစ်နေယင် ခွေးနီမလိုပဲ အဖေမရှိတဲ့ ကလေးတွေမွေးနေရမှာ ဒုက္ခ”

ခင်ဦး၏အဘိဓမ္မာကိုကြားတော့ ညီညီက ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည်။ အိမ်ရှေ့ထွက် လာသော အမေကလည်း ကြားသွားသည်။ ရယ်ခဲပြုံးခဲလှသော အမေပင်မနေနိုင်။

“ဪ ... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သမီးရယ်” ဟု ခင်ဦး၏ ခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပြောယင်း ရယ်လေသည်။

“သူသာခွေးဖြစ်ယင် အဖေမရှိတဲ့ကလေး မွေးရမှာဆိုပြီး ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးပြီး ပူပန်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး၊ ခုတော့ သူ့ဘဝဟာ နိမန့် ဘာထူးလဲ”

ညီညီက နာနာကျည်းကျည်းပြောသည်။ ကိုကိုဘာမှ ပြန်မပြောမိ၊ သူမမြင်ဖူးလိုက်သော ခင်ဦး၏ယောကျ်ားအကြောင်းကို တွေးကြည့်သည်။ ခင်ဦးနှင့် ကွဲသွားသည်ဟုကြားရသည်။

“အင်းလေ ... ငါနဲ့ခင်ဦးအကြောင်းသိပြီး ကွဲသွားတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ၊ ငါ့ကြောင့်များလားမသိဘူး၊ ငါကလဲ ငါပဲ”

ဟုစဉ်းစားယင်း ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ညီညီကိုမျက်နှာချင်း မဆိုင်ရဲပဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ငါလဲ မှားသွားတယ်ကွာ”

“ဘာ မှားတာလဲ၊ ဘာအခုမှ မှားတာလဲ”

ညီညီအသံက ဒေါသလှိုင်းခတ်ကာ တုန်ယင်နေသည်။ ကိုကို့ရင်ထဲတွင်မူ အဖန်တလဲလဲ နောင်တရခြင်းဝေဒနာနှင့် တစစ်စစ် နာကျင်နေသည်။ ကိုက်နေသည်။

“ခင်ဦးကို ခင်ဗျားကြီး ချစ်လဲ မချစ်ခဲ့ဘူး၊ သနားလဲ မသနားခဲ့ဘူး”

ညီညီက စွဲချက်တင်သည်။

ကိုကိုသည် ညီညီအား တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ကြည့်မိသည်။ ညီညီက အံ့ကြိတ်သံနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“နှမချင်း မစာနာ ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်”

ထိုနေ့ညက ကိုကိုမူးနေသည်။ ခင်စိုးပိုင်နှင့် အတူ အင်းလျားလိတ် ဟိုတယ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးရသည်။ ခင်စိုးပိုင်စပ်ပေးသော ဒရိုင်းဂျင်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သောက်ဖူးရသည်။ ရီဝေဝေမှ တကယ့်ကို ရီရီဝေဝေ။

ကိုကိုသည် ခင်စိုးပိုင်နှင့်တွေ့မှ စီးကရက်သောက်သော မြန်မာမိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတဖန် အရက်သောက်သော မိန်းကလေးကို တွေ့ဖူးရပြန်သည်။ ခင်စိုးပိုင်သည် ကိုကိုနှင့် အတူ အရက်သောက်လေသည်။

“ကို ... ကို”

ခင်စိုးပိုင်က ဆရာဟု ခေါ်နေကျမှ ကိုကိုဟု ပြောင်း၍ခေါ်သည်။

“ကိုကို ပျော်လား”

“သိပ်ပျော်တာပဲ”

ကိုကိုက အမှန်အတိုင်းဖြေမိသည်။ ခင်စိုးပိုင်နှင့်သာ အမြဲတမ်းဒီလိုသွားလာနေထိုင်ရလျှင် မည်မျှကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟု တောင့်တခဲ့မိသည်မှာလည်း အမှန်ပင်။

ခင်စိုးပိုင်နှင့်အတူ ဘဝ၏အေးချမ်းသက်သာခြင်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပြည့်စုံပေါများခြင်းများ ယှဉ်တွဲနေသည်။ ထိုသို့သောဘဝကို ကိုကို လိုချင်သည်။

“ဒီလိုပဲ အမြဲနေချင်လား”

“နေချင်တာပေါ့”

“နေချင်ယင် နေကြမယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် ... ဟို ... ဟို ... ကိုယ်တို့က ”

“ဘာလဲ... ကိုယ်တို့က ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြဘူးလို့ ပြောမလို့လား”

“အင်း”

ခင်စိုးပိုင်က တခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ကိုကို့ပခုံးပေါ် မေးတင်ကာ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ဒီတော့လဲ ဘာခက်လဲ ကိုကိုရာ၊ ချစ်သူတွေ လုပ်လိုက်ကြရုံပေါ့ ... ဟုတ်ဘူးလား”

ကိုကိုသည် တိမ်တိုက်ထဲတွင် လွင့်မျောသွားသည်။ ရီဝေတိမ်းမူးစွာနှင့် ခင်စိုးပိုင်၏ ပခုံးလေးကို ပြန်ဖက်လိုက်သည်။ ပွင့်လင်းစွာဝန်ခံရလျှင် ကိုကိုသည် ‘ဒီစည်းစိမ် ဒီချမ်းသာတွေ ကို ငါပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်’ ဟု ချက်ချင်း တွေးလိုက်မိကြောင်း ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့တွေးမိပြီး ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ‘တယ်စွဲတဲ့ငါ၊ တယ်ဟုတ်တဲ့ငါ’ ဟု တွေးကာ ဘဝင်ပင် မြင့်ချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ခင်စိုးပိုင်၏ ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို မရဲတရဲဖက်သည်။

ခင်စိုးပိုင်က တွန်းများ ပစ်လေမလားဟု စိုးရိမ်သော်လည်း တွန်းမပစ်ချေ။ ‘အင်း... ဟုတ်သားပဲ၊ ချစ်သူတွေဆိုတာဒီလိုနေကြရမှာပဲ’ ဟု စဉ်းစားယင်း ကိုကို အရက်ထပ်မော့သည်။

“စိုးပိုင်တခါ ပြောဖူးတဲ့လူလေ၊ စိုးပိုင်ကို ခွာထုတ်တဲ့သူက အခုစေ့စပ်လိုက်ပြီ ကိုကိုရဲ့”

ခင်စိုးပိုင်ကလည်း သူနှင့် အပြိုင် မော့ကာ ရီဝေနေပြောသည်။

“ဂျင်းစိမ်းနှင့် မိတ်သလင်၊ သူမကြင်လို့သွားတာ အရေးမစိုက်ပါနဲ့ကွာ”

ကိုကိုက တတ်သမျှမှတ်သမျှ အားပေးသည်။ ခင်စိုးပိုင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့်မို့ စိုးပိုင်လဲ စေ့စပ်လိုက်တာ”

“အယ်... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အခုပဲလေ”

“ကိုကိုနဲ့လေ.... ကိုကိုနဲ့စိုးပိုင်တို့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးပြီ နော်”

ခင်စိုးပိုင်က မူးမူးနှင့် သူ့ကို နမ်းသည်။ သူ့တကိုယ်လုံးရှိ အိပ်ပျော်နေသော သွေးများသည် ဆူဝေလှုပ်ရှားလာသည်။ ဓာတ်လိုက်ခံရသလို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။

ခင်စိုးပိုင်က ‘သိပ်ရိုးတဲ့ကိုကို’ ဟု ပြုံးရယ်၍ပြောတော့၊ သူကရှက်စရာဟု အောက်မေ့မိသည်။ မရိုးကြောင်းပြရသည်။ ခင်စိုးပိုင်ကို သူဖက်၍မဝ၊ နမ်း၍မဝ ‘တယ်စွဲတဲ့ငါ’ ‘ချမ်းသာပြီတဲ့ငါ’ ဟု တွေး၍ မဝ။

တွေးပြီးယင်း တွေးယင်း ပျော်ပြီးယင်း ပျော်ယင်းနှင့် အိမ်ကိုပင် ဘယ်ကနေဘယ်လို ပြန်ရောက်လာသည်မသိတော့၊ ခင်စိုးပိုင်လိုက်ပို့သည်ကိုတော့ မှတ်မိသည်။

“ဟိုး... ဟိုး၊ တော်ပြီ အဲဒီလမ်းထိပ်မှာရပ်၊ ကောင်းကောင်းပြန်နော်၊ ဝွတ်နိုက် ဒါလင်.. ဝွတ်နိုက်”

ကိုကိုက မူးမူးနှင့် လျှာချောင်နေသည်။ ခင်စိုးပိုင် ထွက်သွားမှ လမ်းထဲသို့ ဒယ်ဒယ်နှင့် ဝင်လာသည်။ သီချင်းအော်ဆိုချင်သော်လည်း ဘာသီချင်းမှမရ၍ မဆိုဖြစ်။

မိုးဖွဲကျနေသော်လည်း လမ်းတွင် လူရှင်းနေသည်။ လမ်းထိပ်က ဓာတ်မီးရောင်မှာ မှိန်လှသည်။ လကလည်း မိုးသားနေတွေ့နောက် ရောက်နေ၍ လုံးဝမလင်း။

အိမ်တွင် ညီညီမရှိ၊ တံခါးဝမှာ သေ့တန်းလန်းက ဆီးကြိုသည်။ ကိုကိုက သေ့ဖွင့်ပြီး တံခါးကို ခြေနှင့် ကန်ဖွင့်လိုက်သည်။

‘တယ်စုတ်ချာတဲ့အိမ်’ ဟု ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစကား ရွတ်ဆိုကာ အိပ်ရာဆီသို့ တန်း၍ လျှောက်သွားသည်။ အိပ်ချင်ပြီ။

ကိုကိုသည် အိပ်ရာထဲတွင် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ အိမ်အမိုးနှင့် နံရံများက သူ့မျက်စိထဲ တွင် စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်နေကြသည်။

ထမင်း စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်တွင် စားလက်စ ထမင်းပန်းကန် ကိုတွေ့ရသည်။ ထမင်းစား လက်စတန်းလန်းကြီး ညီညီဘယ်များထွက်သွားပါလိမ့်ဟု မတွေးမိ၊ ချာတူးလန်တဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်း နေမှာပါဟုသာ တွေးမိသည်။

ခုနက သူ့အရက်နှင့် မြည်းခဲ့သော ဝက်အူချောင်းကြော်၊ အသားလုံးကြော် များကိုမြင် ယောင်လာသည်။

“ဘဲဥကြော်ကို တသက်လုံးမစားတော့ဘူးကွ”

ကိုကိုက အသံထွက်အောင်ပြောယင်း တဦးတည်းရယ်သည်။ အခါတိုင်း တွေးထင်မြင် ယောင်နေကျဖြစ်သော အဖေကိုလည်းကောင်း၊ အမေကိုလည်းကောင်း လုံးဝမတွေးမိ၊ ခင်စိုးပိုင် ကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

သူ့နှာခေါင်းထဲတွင် ယခုတိုင် မွှေးနေသေးသည်။ ခင်စိုးပိုင်၏ ဆံပင်ကလည်းမွှေး သည်။ ပါးကလေးကလည်းမွှေးသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်း မွှေးသည်။ ရင်ညွန့်ကလေးကလည်း မွှေးသည်။

ကိုကိုသည် မူးမူးထွေထွေနှင့် ခေါင်းအုံးကို တအားဖက်ထားလိုက်သည်။ ခင်စိုးပိုင်က သူ့ဆီပြေးလာလိုက် ပြန်ပြေးသွားလိုက်နှင့် ကိုကို့ခေါင်းထဲတွင် ယစ်ဝေသည်ထက် ယစ်ဝေလာ သည်။

“ကိုကို”

ခင်စိုးပိုင်က တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ဘာလဲကွယ်”

“ကိုကို ဘယ်သွားနေလဲ”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူးကွယ်”

“ခုနတုန်းက မရှိပါဘူးကွယ်”

“ရှိပါတယ်”

ကိုကိုက ပြုံးချင်ရယ်ချင်နေသည်။

“အို ... မရှိပါဘူး၊ အိမ်မှာလဲမရှိ ဆေးရုံမှာလဲမရှိ၊ ဘယ်လျှောက်လည်နေတာလဲ၊ အဖေမူးလဲလို့ ကိုကို... အဖေရယ် မူးပြီးလဲလို့ အခုဆေးရုံမှာ ညီညီစောင့်နေရစ်တယ်၊ ညီညီက ကိုကိုကို ဆေးရုံလိုက်ခဲ့အုံးတဲ့”

တရစပ်ထွက်ပေါ်နေသော စကားသံများကို နားထောင်ယင်း ကိုကိုခေါင်းထဲတွင် ဝေဝေ ဝါးဝါးကြီးဖြစ်လာသည်။ စကားပြောနေသူကို အသေအချာ အားယူပြီး ကြည့်သည်။

မျက်နှာက နှစ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။ ခင်ဦးဖြစ်သွားလိုက်၊ စိုးပိုင်ဖြစ်သွားလိုက်၊ နီးလိုက် ၊ ဝေးလိုက်၊ ရှည်လိုက်၊ ပိန်လိုက်နှင့် ကိုကိုမျက်စိထဲတွင် တိမ်လှိုင်းစီးနေသူလိုဖြစ်နေသည်။

“စိုးပိုင်ရယ်”

ကိုကိုက ချောမော့သလိုပြောသည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အူကြောင်ကြောင်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

သူပခုံးကို အားမလိုအားမရနှင့် ကိုင်၍လှုပ်သော လက်ကလေးများကို ကိုကိုဆီး၍ ဖမ်းထားလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးက တအုန်းအုန်း ရွာလာသည်။

“စိုးပိုင်လေးကလဲကွာ”

“ဘာ စိုးပိုင်လဲ... ဘယ်ကစိုးပိုင်လဲ၊ ခင်ဦးပါ ကိုကိုရ၊ ခင်ဦး... ဟင်၊ အရက်စော်နံ့ လိုက်တာ... ဟောတော့ ကိုကိုအရက်တွေ သောက်ထားတယ်လား”

“နည်းနည်းလေးပါကွယ်”

ကိုကိုက ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ပြောသည်။ ကိုကို၏သွေးများက ဆူဝေလှုပ်ရှားနေသည်။ စိုးပိုင် ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဦးဖြစ်ဖြစ်၊ အမိနာဖြစ်ဖြစ် မကျင်လွမ်းဖြစ်ဖြစ် အရေးမကြီး။

အရေးကြီးသည်က ထိုမိန်းကလေးကို သူဖက်ပွေထားချင်သည်။ နမ်းရှိုက်ချင်သည်။ ခုအချိန်မှာတော့ ကိုကိုသည် အရူး၊ အမဲသားကို တပိုင်းတစ စားခဲ့ရသည့် အရူး။

“ကိုကို ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲကွယ်”

“အဖေမူးလဲလို့... ကိုကို ခင်ဦးပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ၊ အဖေဆေးရုံမှာ... အို... ကိုကို လွတ်”

“မလွတ်ဘူး...”

“ဟာ ... ကိုကို ... မလုပ်နဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့”

“စိုးပိုင်ရယ်... ဘာလို့ရုန်းနေတာလဲ”

“စိုးပိုင်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဦး”

“ခင်ဦးဆိုလဲ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အစိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ အလှဖြစ်ဖြစ်၊ အမြဲဖြစ်ဖြစ် မရုန်းပါနဲ့ကွယ်”

“... ကိုကိုဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို... ညီညီက မှာလိုက်တယ်၊ ဆေးရုံကိုလိုက်ခဲ့ပါတဲ့... အို... သတိထားပါအုံး ကိုကိုရ၊ ခင်ဦးကိုလွတ်ပါ”

ခင်ဦးဘာပြောပြော ကိုကိုမကြားတော့၊ နားတဘက်မှဝင်ပြီး တဘက်မှတောက်လျောက် ပြန်ထွက်သွားသည်။

မုန်ယို လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ဆင်ရိုင်း၏ နောက်သို့သာ အတားအဆီးမရှိလိုက်ခဲ့သည်။
အပြင်ဘက်တွင် မိုးမှောင်ကျနေလေသည်။

“ခင်ဦးရဲဘဝကို ကိုကိုမစာနာ ဖျက်ဆီးခဲ့တာပဲ”

ညီညီက မကျေမချမ်းထပ်ပြောသည်။

ခင်စိုးပိုင်ပြောဖူးသော စကားကို သတိရသည်။ ‘မြန်မာတွေကသာ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့၊ အပျိုစစ်မှ မစစ်မှ ပြဿာနာတွေ တက်တတ်တာ၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ ပြဿာနာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရာ နော်’ ဟု ပြောဖူးသည်။

ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်ဖုံးလို၍ ပြောခြင်းတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ‘တခါတလေ မှား တာလောက်နဲ့တော့ ခင်ဦး၏ဘဝ မပျက်စီးနိုင်’ ဟု ပင် သူကယူဆခဲ့မိသည်။

ခင်စိုးပိုင်သည် အပျိုစင် မဟုတ်ကြောင်းသူသိသည်ပင်၊ သို့သော် သူက လက်ထပ် ယူရန်ဝန်မလေးခဲ့၊ ခင်ဦးကိုလည်းထိုနည်းတူ လက်ထပ်လိုသူ ရှိလိမ့်မည်သာတည်း ဟု ခပ်ပေါ့ ပေါ့ တွက်ခဲ့မိသည်။

ညီညီကသာ ဒေါသထွက် နာကျည်းနေသော်လည်း ခင်ဦးက ကိုကိုအား ဒေါသဖြစ်ခဲ့ပုံ မရ၊ နာကျည်းခဲ့ပုံလည်းမရချေ။

မူးမူးရူးရူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားပြီး ဖြတ်ကနဲနိုးလာတော့ နံရံကိုမှီကာထိုင်ယင်း သူ့ကို
ငေးကြည့်နေသော ခင်ဦးအားတွေ့ရသည်။ ခင်ဦး၏ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်စများ စွန်းထင်းနေလေ
သည်။

“ဟင်... ခင်ဦး”

သူက အလန့်တကြား ထထိုင်သည်။ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သော အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ချက်
ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ခင်ဦး၊ ညီမလေးလိုနေခဲ့သော ခင်ဦးကို သူကျူးလွန်ခဲ့မိလေပြီ။

“အဖေ ဆေးရုံမှာ ကိုကို”

ခင်ဦးက တိုးတိုးလေးပြောသည်။ သူက ခင်ဦးကိုငေးကြည့်ယင်း အာခေါင်များခြောက်
ကာ ရေငတ်လာသည်။

“အဖေရယ် ညနေတုန်းက အိမ်မှာ မူးလဲတာ ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်”

“ကိုကို လိုက်သွားရမလား”

“လိုက်သွားဖို့လာပြောတာပဲ”

“ခင်ဦးရော”

“အိမ်ပြန်မယ်လေ”

သူက ဒယီးဒယိုင်နှင့်ထကာ မျက်နှာသစ်သည်။ ရင်ထဲတွင် နောင်တတရားက အစိုင်အခဲဖြစ်လာသည်။ ရယ်ချင်သလို ငိုချင်သလိုနှင့် ကတုန်ကယင် ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်နေလေသည်။

ခင်ဦးကမူ သူ့ကိုမကြည့်တော့၊ ခူးနှစ်လုံးကို လက်နှင့်ပိုက်ကာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ယင်း ဖရိုဖရဲပြန်ကျနေသော အိပ်ရာလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ကိုကိုက ရေအေးအေးကို သုံးခွက်ဆင့်ပြီး သောက်သည်။ ပွရောင်းနေသော ဆံပင်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သပ်လိုက်သည်။

တံတွေးကို အခါခါ မျိုချသည်။ ချွေးစေး ပြန်နေသောမျက်နှာကို လက်ဖမိုးနှင့်ပွတ်သည်။ ရင်ထဲတွင် လှိုက်ပြီး မောနေသည်။ ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေသည်။

“ခင်... ဦး”

သူက တုန်ယင်စွာ ခေါ်လိုက်သောအခါ ခင်ဦးက မျက်လွှာလေး ပင့်၍ကြည့်သည်။

“ခင်ဦး ... ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးနေလား”

ခင်ဦးက ကိုကိုအား တွေ့တွေ့ဝေဝေလေး ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းကို အသာခါယမ်းပြသည်။ မျက်လုံးညိုလေးများက ရီဝေကာ နှုတ်ခမ်းလေးက အတန်ငယ် တုန်ယင်နေသည်။

“ကိုကိုအပြစ်ချည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဦးလဲ မှားတာပဲ”

ခင်ဦးက ငိုသံလေးနှင့်ပြောသည်။ သူ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးဟန်နှင့် ကြည့်နေသော ကိုကိုအား မချီပြီးလေးပြီးပြသည်။ ‘ပြန်မယ်’ ဟု တိုးတိုးလေးပြောကာ နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

“ပြန်မယ်”

တံခါးဝရောက်တော့ ခင်ဦးက ထပ်ပြောသည်။ ငိုတော့မလို ဖြစ်နေသော ကိုကိုအား အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ချာကန်လှည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းသွားသည်။

“ခင်ဦး ... နေအုံးလေ၊ ကိုကို လိုက်ပို့မယ်”

“ရပါတယ် ... ဆေးရုံကိုသာ သွားပါ”

လရောင်က မိုန်မိုန်လေး လင်းနေသည်။ မိုးဖွဲလေးများကမူ တဖြောက်ဖြောက်ကျဆဲပင်။ ခင်ဦးက ထီးမဆောင်းချေ။ ဆောင်းစရာ ထီးလည်း ပါပုံမရ။

ပုစဦးရင်ကွဲလေးများ၏ အသံကိုအဖော်ပြုကာ ခေါင်းလေးငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးပေါက်လေးများက ခုန်ဆင်းလာကြသည်။

ခင်ဦး၏မျက်နှာတွင် မိုးစက်နှင့် မျက်ရည်တို့ ရောနေလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကိုကိုသည် ခင်ဦးကိုမျက်စိတဆုံး လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူတို့နေရာ လမ်းချိုးလေးထဲ ကွေ့ဝင်သွားသောအခါမှ နံရံကိုမှီကာ ခြေဆင်း၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အသက်ကို ရှိုက်၍ ရှုသော်လည်း အသက်ရှူ၍မဝချင်။

တိမ်ပဝါပါးပါး အုပ်ထားသော လကလေးကို အဓိပ္ပါယ်မရှိ မျှော်ငေးကြည့်နေစဉ် သင်းသင်းလေးမွှေးပျံ့သောရန်တမျိုးကို ရှူရှိုက်ရသည်။

ထိုအနံကို သူမှတ်မိသည်။ သနပ်ခါးပန်းအနံ၊ ခင်ဦးပန်နေကျ သနပ်ခါးပန်းအနံ။

သူက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်မိသည်။ သူ့အိပ်ရာထဲတွင် နွမ်းကြေးသော သနပ်ခါးပန်းခက် ဝါဝါလေးများကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒါတောင် ... မိခင်ဦးက ကိုကိုကို အပြစ်တင်စကား လုံးဝမပြောခဲ့ဘူး”

ညီညီက မကျေမချမ်းပြောရင်း ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးသည်။ ကိုကိုသည် ညီညီအား ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ညီညီသည် ထင်သလိုနေ၊ ထင်သလိုစားရင်း ကျန်းမာ ရေး ချွတ်ယွင်းနေပုံရသည်။

“သောက်နေကျ မဟုတ်လို့လားမသိဘူး၊ ခူးယားလောက်မကြိုက်ပါဘူးဗျာ”

ညီညီသည် သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ကားအပြင်ဘက်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ တဝက်လောက် ကျန်နေသေးသော ဒန်းဟီးလ်စီးကရက်လေးသည် ကားလမ်းပေါ်တွင် ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုန်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဪ ... မိခင်ဦး၊ အချစ်ကြီးပုံများ၊ ကျွန်တော်က အပြစ်တင်စကား ပြောယင်တောင် ... သူ့အကြောင်းနဲ့သူဖြစ်တာ၊ ကိုကိုအပြစ်မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ကာကွယ်ပြီးပြောသေးတာ”

ကားလမ်းဘေးမှ ကုက္ကိုပင်အိုကြီးများက ထီးထီးချည်း ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အကိုင်း အခက်အရွက်များကို ပင်စည်ဘေးတွင် ဖြန့်ကြက်ထားရင်း ငိုက်မျဉ်းအိပ်ပျော်နေကြဟန်ရှိသည်။ လူ့လောက၏ ဝမ်းနည်းဖွယ်၊ ပူဆွေးဖွယ်၊ ဒေါသဖြစ်ဖွယ်၊ ရယ်ရွှင်ဖွယ် ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို လုံးဝ လျစ်လျူရှုထားဟန်တူလေသည်။

“မိခင်ဦးက ကိုကိုကို အသည်းနှလုံး အားလုံးပုံပြီး ချစ်ရှာတယ်... ကိုကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မယ့် စိတ်မချမ်းသာမယ့် ကိစ္စကို ကိုကို မတွေးခင် သူက တွေးပြီးသား”

“ငါသိတာပေါ့ ညီညီရယ်”

ကိုကိုက စိတ်ထဲမှပြောမိသည်။

“ခင်စိုးပိုင်ကတော့ ကိုကိုကို ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ အားလုံးပုံပေးပြီး ယူခဲ့တယ်... အဲ... ချစ်ခဲ့တယ်ပဲ ဆိုပါတော့... ဟဲ့... ဟဲ့... ကိုကိုစိတ်ကို သူ့ဘယ်တော့မှမတွေးဘူး၊ သူ့တွေးတာက သူ့စိတ်အကြောင်းပဲ၊ သူ့စိတ်အလိုကို သူလိုက်ဖို့ပဲ”

ညီညီက မပွင့်တပွင့် ရယ်နေသည်။

“အဲဒါကိုလဲ ငါသိခဲ့တာပါပဲ ညီညီရယ်”

ကိုကိုက စိတ်ထဲမှ ပြောမိပြန်သည်။ သူမသိမဟုတ်၊ တကယ့်တကယ်တော့ သူ့အားလုံးကို သိခဲ့သည်ပင်။

“ဒီဆေးလေးသွင်းတုန်းတော့ အဖေဘေးမှာ စောင့်ပေးပါကိုကိုရယ်၊ ခင်ဦးတယောက် တည်းဆို တော်ကြာဆေးကုန်ခါနီးယင် ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဆေးက ကျတာမြန်လာလိုက် နှေးလာလိုက်နဲ့၊ ဆရာမလေးတွေကိုလဲ ခဏခဏခေါ်ရတာ အားနာတယ်”

ခင်ဦးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောသည်။ ကိုကိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဦးလေးမောင်၏ လက်ချောင်းများကို အားပေးသလို ဆုပ်ကိုင်ယင်း ထိုင်စောင့်သည်။

ဦးလေးမောင်သည် လေဖြတ်ခြင်းဖြစ်၏။ နဂိုကတည်းက ခြေထောက်တစ်ချောင်းသာ ရှိရသည့်အထဲ၊ ကျန်သည့်ခြေထောက်တစ်ချောင်းနှင့် လက်တဘက်တို့ကပါ လှုပ်၍ ရှား၍မရပဲ ကိုယ်တိုင်းသေသည့်ဘဝသို့ရောက်ရသည်။

“ခိုင်းထားဟ ခင်ဦး၊ ခိုင်းထား... ဟိုကလဲ ဘယ်လျှောက်လည်နေမှန်းမသိဘူး၊ တစ်ညလုံးပျောက်နေတယ်၊ ငါ့မှာ ဦးလေးမောင်ဘေးမှာ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်နဲ့ တယောက် တည်း”

ညီညီက ကိုကိုအား မကျေနပ်ချေ။ ဟိုညကလည်း ကိုကိုပေါ်မလာသောကြောင့်ဖြစ် သည်။ မိုးလင်းသောအခါမှ ရောက်လာသော ကိုကိုသည် ဦးလေးမောင်၏ကုတင်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသော ညီညီအား အသာလှုပ်နှိုးလေသည်။

“ကိုကိုရာ ... မင်းကွာ တညလုံးဘယ်ပျောက်နေလဲ... အိမ်မပြန်ဘူးလား... ဆေးရုံလိုက်ခဲ့ဖို့ မိခင်ဦး လာမပြောဘူးလား”

ဟု မကျေမချမ်းပြောနေသော ညီညီအား ဂရုမပြုပဲ၊ ဦးလေးမောင်ကိုသာ အရေးတကြီး စမ်းသပ်သည်။

ခုတင်ခြေရင်းက ကတ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၊ ဆရာဝန်များအခန်းသို့သွားလိုက်နှင့် ကိုကိုက အလုပ်ရှုပ်နေတော့ ညီညီခမျာလည်း ထပ်ပြီးအပြစ်မတင်သာတော့ပေ။

အမှန်စင်စစ်၊ ကိုကိုကလည်းအလုပ်ရှုပ်ချင်လွန်း၍ ရှုပ်သည်မဟုတ်။ ဦးလေးမောင် နှင့်ရော ညီညီနှင့်ရော ကြာရှည်မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မနေ့ညကလည်း ခင်ဦးပြန်သွားကတည်းက ကိုကိုသည် ဆေးရုံသို့လာရန် အားယူ သည်။ သို့သော် အားကပြည့်၍မလာပေ။ ဦးလေးမောင်နှင့်ညီညီကို သူ့ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ရမည်မသိ။

ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သမျှကို သူတို့မသိစေအုံးတော့ ကိုကိုစိတ်မလုံပေ။ ထို့ကြောင့် သွားမည်ဟု နေရာမှထလိုက် ရေသောက်ပြီးပြန်ထိုင်လိုက်နှင့် တဦးတည်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

တသက်လုံး စာအုပ်ထဲတွင်သာ ခေါင်းစိုက်ပြီး မည်သည့်မိန်းကလေးနှင့်မှ မပတ်သက် ခဲ့သောကိုကိုသည် ရှုပ်မည့်ရှုပ်တော့လည်း တနေ့တည်းတွင်ပင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် ဇာတ်လမ်း ရှုပ်ခဲ့ပေပြီ။

တွေးယင်းတွေးယင်း ခေါင်းတခုလုံးအုံ့ခဲကာ တစ်စစ်ကိုက်လာသည်။ တညလုံးလည်း ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ပြီး မိုးသာစင်စင်လင်းတော့သည်။ တရေးမှလည်း မအိပ်ဖြစ်။ ဆေးရုံသို့လည်း လိုက်မသွားဖြစ်။ မနက်လင်းတော့မှရှိသမျှ အင်တွေအားတွေကို အကုန်စုစည်းပြီး ဆေးရုံသို့တက်လာခဲ့သည်။

ဦးလေးမောင်က သတိမေ့မနေပေ။ သူ့အပေါ်ကိုအုပ်မိုး၍ကြည့်သော ကိုကိုအား အားကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်သည်။

‘ကိုကိုလား’ ဟု မပီမသမေးသည်။ ဦးလေးမောင်၏ပါးစပ်သည် အနည်းငယ်ရွဲနေပြီး ကောင်းစွာ စကားမပီချင်လှပေ။

ဦးလေးမောင်သည် ဆေးရုံတွင် တပတ်ခန့်ကြာပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အခြေအနေက သိပ်မတိုးတက်လှပေ။ ဆရာဝန် ဆရာမတို့၏ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် အားအင်ပြည့်ကာ မျက်နှာက လန်းဆန်းသော်လည်း ခြေနှင့်လက်တို့က လှုပ်၍မရသေးပေ။

အကြောအခြင်တို့ ပြန်လည်သန်မာရန် လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ခင်ဦး က တရုတ်ဆေးလိမ်းကာ မြန်မာအနိပ်သည်နှင့် နှိပ်ချင်သေးသည်။ ဒီနေ့တော့ ဦးလေးမောင်ကို အားဆေးသွင်းပေးမည်ပြော၍ ခင်ဦးက ကိုကိုအား အနားမှာ ရှိနေစေချင် လေသည်။

“ညီညီ နင်ပြန်ချင်ပြန်တော့လေ၊ ညကရော အိပ်ရရဲ့လား၊ နင်လဲ ပင်ပန်းတယ်ဟာ... နောက်နေ့ကျယ်င်တော့ ငါလူငှားပါတော့မယ်၊ နင့်မှာလဲ အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်”

“ရပါတယ် ခင်ဦးရယ်၊ ဦးလေးမောင်ကသာ ဆီးသွားချင်ယင် ငါ့ကိုလှမ်းနှိုးရတာ၊ ဣက သူ့ဘေးမှာအိပ်လို့ချည်းပျော်သွားတာပဲ”

ညီညီက ဦးလေးမောင်ဘေးတွင် နေ့ရောညပါ စောင့်ပေးလေသည်။ စိတ်တွေ ယောက် ယက်ခတ်နေသော ကိုကိုကမူဦးလေးမောင်ဆီ လာရမည်ကိုပင် အလိုလို ကြောက်နေသူဖြစ်သည်။

အလုပ်များသည်ကို အကြောင်းပြပြီး ကြာကြာမထိုင်ပဲ ထပြေးလေ့ရှိသည်။ ခင်ဦးတစ် ယောက်သာ ကိုကိုအကြောင်းသိသည်။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ကြိုးစားပြီး ဣန္ဒြေမပျက်နေသည်။

ကောင်းစွာ မကျေနပ်သော ညီညီကိုပင် ‘ကိုကိုအလုပ်များလို့ပါဟာ’ ဟု ဖြေသိမ့်စကား ပြန်ပြောနေသေးလေသည်။

“ရပါတယ်၊ ဒီမှာငါရှိနေမှပဲ၊ ညီညီ မင်းပြန်ပြီး ရေမိုးချိုး၊ တဝအိပ်ပြီးမှလာခဲ့”

ကိုကိုကလည်း ဒီတရက်တော့ ဦးလေးမောင်ဘေးတွင်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။
ထို့ကြောင့် ညီညီအား ပြန်လွှတ်လေသည်။ သို့သော်... ညီညီ မပြန်ဖြစ်၊ ခင်စိုးပိုင် ရောက်လာ
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုရာ ရှာလိုက်ရတာကွာ”

ခင်စိုးပိုင်က ကိုကို၏လက်မောင်းများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အထူးအဆန်းကြည့်နေ
သော ညီညီနှင့် ခင်ဦးကို တာဝန်ကျေ ပြုံး၍ပြသည်။

“ဆရာကိုကိုအောင် ဒီဘက်သွားတယ်လို့ နာပစ်မလေးကပြောတာနဲ့ လိုက်လာတာ၊
စိုးပိုင်နဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲ”

“အိုကွာ ... လိုက်ခဲ့ပါလို့၊ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဒီမှာ ... ဒီ ပေးရှင်းကို ဒရစ်(ပ) သွင်းမလို့”

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ ကိုကိုရယ်၊ စိုးပိုင်က အရေးကြီးလို့ပါ... ဒရစ်(ပ)သွင်းတာ
များ ဘယ်သူသွင်းသွင်းပါ”

ခင်စိုးပိုင်၏ပြောဟန်ဆိုဟန်ကိုကြည့်ပြီး ညီညီ၏မျက်နှာက မသိမသာတင်းလာသည်။
ခင်စိုးပိုင်က အရေးပင်မစိုက်။

ညီညီကိုသာမဟုတ် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရေးစိုက်ခြင်းသည်
ခင်စိုးပိုင်၏ အဘိဓမ္မာတွင် မရှိဖူးခဲ့ပေ။

“စိုးပိုင် ... ဒါကိုယ့်ရဲ့ညီနဲ့ ညီမ... ဒါကဦးလေး”

ကိုကိုက ကြားဖြတ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးသည်။ ခင်စိုးပိုင်ကအားလုံးကို ဝေ့၍ကြည့်ကာ
ပြုံးသည်။ သူ့ကိုမျက်နှာငယ်ငယ်လေးနှင့်ကြည့်နေသော ခင်ဦး၏ပခုံးလေးကို အသာပုတ်ယင်းသူ
လိုချင်သည်ကိုသာ ပြောလေသည်။

“ညီမရေ ... ညီမရဲ့ကိုကို ကို ခဏခေါ်သွားမယ်နော်”

ခင်ဦးက ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ မျက်နှာလေးကမူ ဖြူရော်သွားလေ
သည်။

“ကဲ ... အားလုံးပဲ သွားလိုက်အုံးမယ်နော် ... လာလေ ကိုကို”

ခင်စိုးပိုင်သည် ကိုကို၏လက်ကို ဆွဲ၍ခေါ်သည်။ ကိုကိုမငြင်းနိုင်ခဲ့ ကောက်ကောက်ပါ
အောင် လိုက်သွားခဲ့သည်။

သူ၏နောက်ဘက်မှ ညီညီ၏တောက်ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့ ကိုကို၏ပခုံး
သည် အလိုလိုကျုံ့ဝင်သွားသည်။ ကိုကို၏နှလုံးသားသည်လည်း ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေ
သည်။

ခင်စိုးပိုင် မုန်းမည်ကိုလည်း ကြောက်သည်။ ညီညီ မုန်းမည်ကိုလည်း ကြောက်သည်။
ခင်ဦးလေး ငိုမည်ကိုလည်းစိုးရိမ်သည်။

“မင်္ဂလာဆောင်တခု သွားစရာရှိလို့ ကိုကိုရဲ့”

ခင်စိုးပိုင်က ကိုကိုအား အဝတ်အစားသစ်များ ဆင်ပေးသည်။ ‘ကမန်းကတန်း ဝယ်
လိုက်ရတာတွေလေ၊ ဈေးကြီးပေမယ့် အဆင်ပြေသားပဲ၊ ကိုကိုက ပိုချောသွားတယ်ဟယ်၊
ဖက်နမ်းချင်စရာလေး’ ဟု ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ပြောသေးသည်။

ထို့နောက် ကိုကိုအား စထရင်းဟိုတယ်မှ မင်္ဂလာဆောင်တခုသို့ ခေါ်သွားသည်။

သတို့သားကိုလည်းကောင်း၊ သတို့သမီးကိုလည်းကောင်း ကိုကိုမသိ၊ ဧည့်ခံပွဲလာသော ပရိသတ်များကိုလည်း ကိုကို မသိ။

ညီညီနှင့်ခင်ဦး၊ ထို့နောက် ဦးလေးမောင်ကိုသာ သတိရနေသည်။ ဒီကအပြန် ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမည်ကို စဉ်းစား၍မရ။

“ဪ ... ကိုခင်မောင်အေးပါလား”

ဧည့်ခံပွဲလာသော လူတိုင်းဆီသို့ ခင်စိုးပိုင်က ကိုကိုအားဆွဲခေါ်သွားသည်။ ကိုကို၏ လက်မောင်းကို မှီခိုပြီး အလှဆုံးပြုံးသည်။

ထိုလူဆီသို့ တမင်လျှောက်လာသော်လည်း အနားရောက်သောအခါ အမှတ်မဲ့ မြင်လိုက် ရသလို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကြုံတုန်းမိတ်ဆက်ပေးရအုံးမယ်”

ခင်စိုးပိုင်က ကိုကို၏တက်ထရက်တိုက်ပုံ အင်္ကျီထဲသို့ သူ့လက်ထဲမှ ကျေးဇူးတင်ကတ် ပြား လေးကို လှမ်းထည့်လိုက်သည်။

“ကိုကိုရေ ဒါကဒေါက်တာခင်မောင်အေးတဲ့၊ ကိုကိုတို့ထက် စီနီယာဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါကတော့ ကိုကိုပါ။ စိုးပိုင်ရဲ့ ဒေါက်တာကိုကိုပါ”

အမျိုးသားနှစ်ဦး လက်ချင်းဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်’ ဟု ထုံးစံအတိုင်း ဝမ်းသာလိုက်ရသော်လည်း ကိုကိုအမှန်တကယ် ဝမ်းမသာနိုင်။ ခင်စိုးပိုင်ကြီးဆွဲရာ သို့ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို လိုက်ပြီးလှုပ်နေရကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိနေသည်။

ခင်စိုးပိုင်ကလည်း ပွင့်လင်းစွာပင် ‘အဲဒါစိုးပိုင်ကိုခွာထုတ်တဲ့ငနာပေါ့’ ဟု ပြောလေ သည်။ မည်မျှပင် ရိုးသည်၊ အသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဒီလောက်တော့ နားလည်လိုက်ရသည်။

ထိုသူ၏ရှေ့တွင် ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြုံးပြချင်သောကြောင့် သူ့အားကတိုက်ကရိုက် လာ၍ ဆွဲခေါ်ကြောင်း နားလည်လိုက်ရလေသည်။

သူပြန်ရောက်လျှင် ညီညီက မျက်မှောင်ကလေးကုပ်ပြီး ‘ကိုကိုတို့ ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာများ ဒီလောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ’ ဟု မေးတော့မည်။ သူဘယ်လိုဖြေရမည်နည်း။

“စိုးပိုင်ရယ် ဒီမင်္ဂလာဆောင်က ဘာများအရေးကြီးနေလို့လဲကွယ်၊ ဟိုမှာ ဦးလေးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရတာ” သူက မရဲတရဲနှင့် ပြစ်တင်စကားပြောမိသည်။ ခင်စိုးပိုင်၏မျက်လုံးလေး များက စူးစူးရဲရဲ အရောင်တောက်သွားသည်။ ကိုကိုအားမလေးမခန့်နှင့် ကြည့်သည်။

“စိုးပိုင်အတွက်တော့ မင်္ဂလာဆောင်က အရေးကြီးတယ်ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုက အဲဒီဦးလေး အရေးကြီးတယ် ထင်ယင်လဲ အဲဒီဦးလေးဆီမှာပဲ နေတော့လေ၊ စိုးပိုင်ဆီကို မလာနဲ့တော့ပေါ့ အရေးမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုကိုသည် ခင်စိုးပိုင်အား ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်းရင်းနှီးပြီး ဖြစ်သော်လည်း လမ်းခွဲရန်စကားကို လွယ်လွယ်ကူကူလေးပြောသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတို့၏မာနတရားက သူ့ရင်ထဲတွင် လူးလွန်ပြီးထကြွလာသည်။ သူ့နှလုံး သားက ခင်စိုးပိုင်၏ဘေးမှ ရုတ်ကနဲထပြေးရန်၊ ခင်ဦးဆီသွားရန် တိုက်တွန်းနေကြသည်။

သို့သော် ခေါင်းထဲမှဦးနှောက်က လူးလွန်လာသော အသိတရားကို ဖိပြီးချိုးနှိမ်နေ သည်။ နှလုံးသားကို ခြေကန်၍ဆွဲပြီး တီးတိုးပြောနေသည်။

‘ဟေ့ ... မင်းကမုန့်ဟင်းခါးအိုး သယ်ချင်လို့လား၊ နံနံပင်ကူလှီးချင်လို့လား၊ ကိုရိုလာ စီးစမ်းပါ၊ ဘီယာစုပ်စမ်းပါ ကိုယ့်လူရယ် ... တဲ့’

ထိုစဉ်ကတည်းက သူသိခဲ့သည်။ ခင်စိုးပိုင်သည် သူ့ကိုအရေးမထားခဲ့ကြောင်း သူသိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ‘အို.. ဒါကသူ့အကျင့်ပဲ၊ ငါ့ကိုသာမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူက အဖေ အမေကို တောင် သိပ်ပြီးအရေးစိုက်တာမှ မဟုတ်တာ’ ဟုတွေးရင် ကြံဖန်ပြီး ခွင့်လွှတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ခင်ဦး၏ မျက်နှာညှိုးညှိုးလေးကို မြင်ရပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်း၊ ဦးလေးမောင်သည် ဆေးရုံပေါ်တွင် တစ်ပတ်ကျော်နေပြီး အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသည်။

ခင်ဦးက မြန်မာအနှိပ်သည်များနှင့် ကြိုးစားပြီးကုပြန်လေသည်။ မနက်တိုင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ပြေးထွက်ပြီး တစ်နေ့လုံး ဖခင်အနာတွင်သာ အချိန်ကုန်တတ်သည်။ ကိုကိုနဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ဖြစ်ပေ။

“သေတာချင်း အတူတူ အဖေတို့၊ အမေတို့ အဘွားတို့ သေတာတွေက.... ကောင်းတယ်၊ ဝုန်းခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ၊ ဦးလေးမောင်ကတော့ ပွေ့ထူပွေ့ချ အိမ်သာတောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မတက်နိုင်၊ စကားတောင် ကောင်းကောင်းမပြောနိုင်တဲ့ဘဝမှာ ဝဋ်ခံနေရသလိုပဲ”

ညီညီက မချီတင်ကဲပြောတက်သည်။ အချိန်အားရင်အားသလို ခင်ဦးတို့ အိမ်ရောက်သွားတက်သည်။ ဦးလေးမောင်ကိုလည်း သတင်းစာဖတ်ပြတတ်သည်။

ကိုကိုကတော့ ခင်ဦးနှင့် နှစ်ဦးချင်းရင်ဆိုင်ရမှာကိုကြောက်ပြီး ဦးလေးမောင်ဆီသို့ မသွားဖြစ်၊ သွားပြန်လျှင်လည်း ခဏတဖြုတ် မေးစမ်း၊ စမ်းသပ်ပြီးပြန်ပြေးတတ်သည်။

“အဲဒီတစ်ချိန်လုံး... ခင်ဗျားက ဟိုမိန်းမနဲ့ တစ်ချိန်လုံးတွဲ ခုတ်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ အကြင်နာတရားနည်းနည်းမှမရှိဖူး”

ကိုကိုရင်ထဲတွင် ပူပူဆာဆာကြီး ဖြစ်လာသည်။ ညီညီစကားကို ချေပရန်မကြိုးစား၊ ညီညီစကားချားသည် မှန်သောစကားများ ဖြစ်သည်။

ခင်ဦးပေါ်တွင် သူ့အကြင်နာတရားနည်းခဲ့သည်မှာလည်း အမှန်။

ဦးလေးမောင်အား ဂရုစိုက်သင့်သလောက် ဂရုမစိုက်သည် မှာလည်းအမှန်ပင်။

ထိုအချိန်က သူ့ခေါင်းထဲတွင် ခင်စိုးပိုင်သာရှိသည်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် ခင်စိုးပိုင်သာရှိသည်။

အင်းလျားရေပြင်ပေါ်တွင် ရွက်လှေဖြူဖြူလေးများက လျှပ်တိုက်ပြီးပြေးနေသည်။ သူသည် ကမ်းနားဖူးတွင် ရပ်ရင်း လေပြည့်ပြီးဖောင်းနေသော အဖြူရောင်ရွက်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟေး....ကိုကို”

လှေပေါ်တွင် ခင်စိုးပိုင်က လှမ်းပြီးလက်ပြသည်။ အကျိုဖြူ၊ ဘောင်းဘီတို အဖြူကလေးနှင့် လည်းတွင်ပဝါနီနီလေးစည်းထားသည်။ ပဝါ၏အစနစ်စသည် သူ့နောက်ဖက်တွင် တဖျပ်ဖျပ်လွှင့်နေသည်။

“ကိုကို...လာမလား”

“ကိုယ်....ရေမကူးတက်ဖူး”

“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီတောသားကလေးကလည်း”

ခင်စိုးပိုင်က ရွက်ကိုထိန်းကာ ကမ်းသို့ကပ်လာသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။

“ပြောစရာရှိလို့ နေ့ခင်းကတောင် ဆေးရုံကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“ကိစ္စ ထူးရှိလို့လား”

“အင်း ..သိပ်အရေးတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဖူး”

ခင်စိုးပိုင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်ဖြေသည်။ ကိုကိုလက်မောင်းကိုမှီခိုကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ခင်စိုးပိုင်၏ ကိုယ်မှ သင်းသင်းပျံ့နေသော ရေမွှေးနံ့ကို ရှုရှိုက်ရင်း ကိုကိုသည် သနပ်ခါးပန်းနံ့ သင်းသင်းကို သတိရနေသည်။

ဆံပင်ပုံသွင်းဆေးများကြောင့် အတန်ငယ်စေးထန်ထန်ဖြစ်နေသော ခင်စိုးပိုင်၏ ဆံပင်များက ကိုကို၏ ပါးပြင်တို့ကို မထိတထိနှင့် ဆော့ကစားနေကြသည်။

“ကိုကို ဘီယာသောက်အုံးမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ခင်စိုးပိုင်သည် ရွက်လှေအသင်းအဆောက်အအုံထဲဝင်သွားပြီး ဘီယာနှစ်ခွက်ကိုအမြုပ်တဝေဝေနှင့် ယူလာသည်။ ထို့နောက် ထမီပြန်မလဲသေးပဲ ကိုကိုနဲ့ အတူကားရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်သည်။

မွှေးညင်းစိမ်းနုနုကလေးများ ယှက်သန်းနေသော ခင်စိုးပိုင်၏ပေါင်တံများသည် နူးညံ့ဖြူဖွေးနေသည်။

“ကဲ ..ပြော”

“ဩ..နေပါအုံး စိုးပိုင်ကို အရင်နမ်းပါအုံး ကိုကိုကလဲ”

ခင်စိုးပိုင်သည် ကိုကိုအား ခပ်နွဲ့နွဲ့မှီလိုက်သည်။ ကိုကိုကလည်း အမဲသားကြိုက်သော အရူးဖြစ်နေပြီမို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲပွေ့လိုက်လေသည်။ ခင်စိုးပိုင်၏ မျက်တောင်လေးများက မှေးစင်းပြီး နှုတ်ခမ်းလေးက မပွင့်တစ်ပွင့်ဟနေသည်။

“စိုးပိုင်တို့ လက်ထပ်ကြပါစို့ ကိုကိုရာ”

ခင်စိုးပိုင်ကခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ မျက်လုံးကလေးများက ရီဝေလာသည်။

ကိုကိုသည်ရင်တခိန်းခိန်းခုန်လာပြီး ခင်စိုးပိုင်အား တအံ့တဩကြည့်မိသည်။ ထိုစကားပြောရန် သူ့အားမွှေးခွဲသောလည်း ခုထိမပြောဖြစ်သေး။

ခင်စိုးပိုင်ကမူ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပြောလေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ကိုကိုအား... ‘ကရပိတ်မှာ ရေခဲမုန့်သွားစားရအောင်’ ဟု ပြောနေသလိုရှိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ..ဟင်”

“ဩ...ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ထပ်လိုက်ရင် ပိုများပျော်မလားလို့”

“စိုးကပိုင်က တို့ကိုတစ်ကယ်ချစ်လို့လား”

“ချစ်တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ချစ်တာလဲ”

“ကိုကိုကဆရာဝန်၊ နောက်ပြီးရိုးတယ်၊ စိုးပိုင်က ရိုးရိုးသားသား ဆရာဝန်လေး တယောက်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

ခင်စိုးပိုင်က အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်အောင် ပွင့်လင်းနေသည်။ အမြူပုံတွေဝေနေသော ဘီယာခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်ရင်း ကိုကိုအားမျက်စိတစ်ဘက်မှီတိပြုသည်။

ချိုမည်ထင်၍ ထန်းလျက်ကောက်စားလိုက်ရာ ထန်းလျက်မဟုတ်ပဲ ရှောက်သီးဆေးပြားစားမိပြီး ချဉ်သွားသလို ကိုကို့ရင်ထဲတွင်အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုကို ဆရာဝန်မဟုတ်ယင် စိုးပိုင် မချစ်ဖူးပေါ့”

“ဒါပေါ့”

ခင်စိုးပိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘မင်း အလကားမိန်းမပဲ၊ ဒါဆို ဆရာဝန်ကိုချစ်တာ၊ ငါ့ကိုချစ်တာမှမဟုတ်ပဲ မိစိုးပိုင်’ ဟု ပြောရန်ကြိုးစားသည်။ ပြောချင်သည်။ သို့သော် အသံမထွက်။ အခံရ ခက်နေဟန်ရှိသော ကိုကိုအားကြည့်ရင်း ခင်စိုးပိုင်က ရယ်လေသည်။

“ကိုကိုကရော စိုးပိုင်းသာ ဟိုခင်ဦးဆိုတဲ့ကောင်းမလေးလို မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေရင် ချစ်မှာမို့လား”

“ချစ်မှာပေါ့”

“စိုးပိုင် အခုလိုမချမ်းသာရင် ချစ်မှာမို့လား”

“ချစ်မှာပေါ့”

ကိုကိုက လိမ်ရန်ကြိုးစားသည်။ ခင်စိုးပိုင်က ပွင့်လင်းသော်လည်း သူကမပွင့်လင်းရဲပေ။ ထိုတိုက်၊ ထိုအိမ်၊ ထိုငွေ ထိုကားများ၏ အရှိန်အဝါကို မက်မောသာယာသည် မှန်သော်လည်း ဝန်မခံနိုင်။

သူသည်ခင်စိုးပိုင်ကိုသာ ချစ်သည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဂုဏ်ဓနကို ချစ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သက်သေထူချင်နေလေသည်။

“အဟုတ်လားကိုကို”

ခင်စိုးပိုင်သည် ကိုကို၏မေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကိုကိုရင်မဆိုင်မဖြစ်၍ ရင်ဆိုင်ကြည့်ရသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် သိပ်မလုံပေ။ သူ့အတွင်းစိတ်ကို ရိပ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည်။

ခင်စိုးပိုင်သည်မည်မျှပင် ပေပေတေတေ ရမ်းရမ်းကားကားလေး နေသော်လည်း ကိုကိုအား ခုချိန်ထိတစ်ခါမျှ လိမ်မပြောခဲ့ဖူးပေ။ အမှန်အတိုင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ ပြောလွန်း ၍ပင်ခက်နေသည်။ သူ့အကြောင်းအမှန် အတိုင်းသိပြီး ကိုယ့်ကိုစိတ်ပျက်သွားမှာကို လည်းစိုးရိမ်ပုံမရ။

“ကဲပါလေ... စိုးပိုင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြိုက်ကြသားပဲ”

ခင်စိုးပိုင်က ချစ်သည်ဟူသောစကားကို အသုံးမပြုသည်ကို ကိုကိုသတိထားလိုက်မိသည်။

“ရှေ့လ ဆယ်ရက်နေ့ လက်ထပ်ရအောင်လေ”

“ဟာ... ဒီလိုဆိုရင် နှစ်ပတ်လောက်ပဲ လိုတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မမြန်လွန်းဘူးလား၊ ဘာမှလဲ မစီစဉ်ရသေးဘူး”

ခင်စိုးပိုင်က ကိုကို၏ပါးကိုမထိတထိနမ်းရင် ရယ်သည်။

“ပိုက်ဆံရှိယင် အားလုံးပြီးတယ်ကိုကိုရဲ့၊ စီစဉ်စရာတွေ ချက်ချင်းပြီးသွားရစေမယ်၊ ကရဝိက်မှာ ညနေသုံးနာရီနော်”

ခင်စိုးပိုင်က အချိန်ကိုပါ အတိအကျပြောသည်။

“ဟိုဘက်ခန်းရော ဒီဘက်ခန်းရော နှစ်ခန်းလုံးငှားရမှာပဲ၊ လူကအတော်များမှာ၊ ဇိတ်စာ ရိုက်ရအောင် ကိုကိုအကြမ်းရေလေ”

“ဘာလို့ အင်းလျားလိတ်မှာ မလုပ်လဲ”

“အင်းလျားလိတ်က အဲဒီအချိန် မအားဘူး ကိုကိုရဲ့”

“ဪ...စိုးပိုင်က စုံစမ်းပြီးသားကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အင်းလျားလိတ်မှာ ကိုခင်မောင်အေးက ညနေသုံးနာရီ လက်ထပ်မှာတဲ့၊ ဒီတော့ စိုးပိုင်ကလဲ ကရဝိတ်မှာ ညနေသုံးနာရီပေါ့”

ကိုကိုသည် တလောကလုံးအား တီးတိုးကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။ ခင်စိုးပိုင်တယောက် မည်သည်အတွက်ကြောင့် ချက်ချင်းကြီးအလောသုံးဆယ် လက်ထပ်လိုကြောင်း ယခုမှပင်သိရ တော့သည်။

‘ဒီပုံဒီနည်းနဲ့တော့ အိမ်ထောင်မကျချင်ဘူး စိုးပိုင်ရာ’ ဟု ပြောချင်သော်လည်း ပြော မထွက်ခဲ့ပေ။ ဂူငူငိုငို ဖြစ်သွားသောသူ့ကိုကြည့်ယင်း စိုးပိုင်က ပြုံး၍မေးသည်။

“ဘာလဲ၊ စိုးပိုင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ ခင်ဦးကို သတိရသွားလို့လား”

“ဟင်...ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ...ဆိုင်များ ဆိုင်သလားလို့”

“ဟိုက ညီမလေးလို နေတာပါကွယ်”

ကိုကိုဝန်မခံရဲ။ ခင်စိုးပိုင်သည် ခင်မောင်အေးအား မေးထိုးပြကာ ‘အဲဒါ စိုးပိုင်ကို ခွာ ထုတ်တဲ့ငနာ’ ဟု ပွင့်လင်းစွာ ပြောရသော်လည်း သူက ခင်ဦးကို ညီမအရင်းလို မဆက်ဆံခဲ့ ကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ မပြောရဲပေ။

“ကောင်မလေးကတော့ ဆွေးသွားမှာပဲ၊ သနားတော့ သနားပါတယ်”

ခင်စိုးပိုင်က ခင်ဦး၏ခံစားမှုကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေးနေသည်။

“စိုးပိုင်သိပါတယ်၊ သူ ကိုကိုကို ကြိုက်နေတာ စိုးပိုင်သိပါတယ်”

မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမစိုက်ခဲ့သော ဂရုမစိုက်ခဲ့သော စိုးပိုင်သည် ခင်ဦးကို တခါနှစ်ခါ မြင်ဖူးရုံနှင့် ခင်ဦး၏အတွင်းစိတ်များကို သိသွားခဲ့လေသည်။

ကိုကိုသည် ဘာမှပြန်မပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘီယာနဲ့သင်းနေသော စိုးပိုင်၏နှုတ် ခမ်းလေးများကိုနမ်းယင်း ခင်ဦးကို သတိရနေသည်။

မျက်ရည်စလေးများနှင့် ရီဝေနေသော မျက်လုံးလေးများကို မြင်ယောင်နေသည်။ ‘ငါမှားပြီ ထင်ပါရဲ့’ ဟု စဉ်းစားယင်း ခင်စိုးပိုင်အား တိုး၍ဖက်မိသည်။

‘ခွင့်လွတ်ပါတော့ ခင်ဦးရယ်’ ဟု စိတ်ထဲမှ တောင်းပန်နေမိသည်။

အေးမြသောလေကို တဝကြီးရှိုက်၍ ရှုလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အသက်ရှု၍ မဝချင်။ ရင်ထဲတွင် ဘာကလီစာမရှိတော့ပဲ အကုန်လုံး ဆွဲထုတ်ထားသလို ဟာနေသည်။ လေတွေကိုရင်နှင့်အပြည့် ရှုသွင်းတာမှ သက်သာတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

“အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် မျိုသိပ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေး”

လရောင်က မှိန်ပျံ့လင်းလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထောက်ကြံ့စစ်သင်္ချိုင်းကို မြင်ရသည်။ တိုင်လုံးမြင့်မြင့်ကြီးများနှင့် အဆောက်အအုံသည် လရောင်မှိန်မှိန်ဝယ် ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ရပ်နေသည်။

“သူ့ကို ဒီလိုကျူးလွန်ထားပြီး ဒီပြင်မိန်းမနဲ့ တတွဲတွဲများ သွားသွားလာလာနေတာကို သူ ဘာတခွန်းမှ မပြောပဲ ကြည့်နေရတာပဲ”

ကိုကိုသည် ညီညီ၏လက်များကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ‘တော်ပါတော့ ညီညီ ရယ်’ ဟု စိတ်ထဲမှတောင်းပန်မိသည်။ သို့သော် ညီညီက သူ့စကားကိုမရပ်ချေ။

“သူ့ရင်ထဲကို ခဏလောက်များ ဝင်ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ ကိုကိုက သူ့ဘက်က လုံးဝမစဉ်း စားခဲ့ဘူး၊ ကိုကို့ခေါင်းထဲမှာ စိန်တွေ ရွှေတွေ တိုက်တွေ ကားတွေပဲ ရှိခဲ့တာနော်”

“ဒါပေမယ့် ငါလက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ခင်ဦးကို အရင်ဆုံးပြောခဲ့တာပါကွာ၊ သူလုံးဝ မတားခဲ့ပါဘူး”

“တားမလားဗျ”

ညီညီ၏ အသံက ခါးသီးလှသည်။

“ခင်ဦးဟာ ကိုကိုခင်စိုးပိုင်လို ပစ္စည်းမရှိပေမယ့် မာနရှိတယ် သိလား၊ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်ခံထိုးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကသာ နှမချင်းမစာတာ၊ ငွေမက်တာ၊ ဂုဏ်မက်တာ”

ညီညီက ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောသည်။ ကိုကိုက ဘာပြန်ပြောရမည်နည်း။ ‘ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်ထိုးခံမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟူသော ညီညီ၏အသံက သူ့နားထဲမှ တဆင့် နှလုံးသားထိအောင် တောက်လျှောက်ကြီး ပြေးဝင်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဦးသည် လုံးဝမျက်ရည်ခံမထိုးခဲ့ပေ။ ခင်ဦးကသာ ‘ခင်စိုးပိုင်ကို မယူပါနဲ့’ ဟု ပြောခဲ့လျှင် သူ ယူချင်မှ ယူဖြစ်ခဲ့မည် ထင်သည်။

အတိတ်ကို ပြန်တွေးရသည်မှာ ရင်မောလှပေသည်။

မထနိုင် မသွားနိုင်သောဘဝတွင် ဦးလေးမောင်က ကြာရှည်စွာ ဝေဒနာမခံစားခဲ့ပေ။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီး တလခန့်အကြာတွင် သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ဦးလေးမောင် ရက်လည်ပြီး နောက်တနေ့တွင်ပင် ကိုကိုက သူ့ လက်ထပ်တော့မည့် အကြောင်းကို ခင်ဦးအား ဖွင့်၍ပြောခဲ့လေသည်။

“ခင်စိုးပိုင် နဲ့လား”

ခင်ဦးက တိုးတိုးလေးမေးသည်။ သူ့ကို တောင်းပန်သလိုကြည့်နေသော ကိုကိုအား ပြန်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“ကိုကိုသူ့ကို ချစ်လားဟင်... သူကရော ကိုကိုကို ချစ်ရဲ့လား”

“ကိုကို ချမ်းချမ်းသာသာ နေချင်တယ် ခင်ဦးရယ်၊ ကိုကိုတို့ မွေးကတည်းက ကပ်ပါလာတဲ့ဆင်းရဲခြင်းကနေ ထွက်ပြီးပြေးချင်တယ်”

ခင်စိုးပိုင်အား အမှန်အတိုင်း ဝန်မခံသော်လည်း ခင်ဦးအား အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရန် ဝန်မလေးခဲ့ပေ။

“ကိုကို ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး... ငွေရှာနိုင်သားပဲ၊ ချမ်းသာနိုင်သားပဲ”

“ဪ... ခင်ဦးရယ် ဘယ်လောက်များများရအောင်ရှာနိုင်မှာမို့လဲ၊ ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်တော့ ကားစီးနိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်တော့ တိုက်ဆောက်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီပဲပြုတ်နဲ့ ဒီဘဲဥနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်ပြီး စားနေရမှာလဲဟင်”

ခင်ဦး၏မျက်လုံးလေးများသည် ရီဝေလာသည်။

ကိုကိုအား ငေးကြည့်ယင်း နှုတ်ခမ်းလေးများ တရွရွလှုပ်လာသော်လည်း ဘာမှမပြောပဲ မျက်တောင်လေးသာ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

‘လူယုတ်မာ ရှင့်ကိုမကျေဘူး၊ ကျွန်မကို နှမချင်းမစာမနာ ဖျက်ဆီးခဲ့တယ်’ ဟူသော စကားများကို ကြားရလေမည်လားဟု ကိုကိုရင်ခုန်နေသည်။

သို့သော် ခင်ဦးက ဒေါသစကားကိုလည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်းစကားကိုလည်းကောင်း လုံးဝမပြောပေ။ ‘ကိုကိုထမင်းမစားရသေးယင် စားသွားပါလား၊ ဒေါ်ဒေါ်က ပဲကြီးဟင်းနဲ့ ဆူးပုတ်နဲ့ ချက်တယ်’ ဟု အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့်ပြောသည်။

ရန်တွေ့သံ ဒေါသသံကိုသာ ကြားရလျှင် ကိုကို ဒီမျှစိတ်ထိခိုက်ရမည် မဟုတ်။ ခုတော့ မမျှော်လင့်သည့်ဘက်မှ အတိုက်ခံလိုက်ရသလို ရင်ထဲတွင် ဝှန်းကနဲ ဖြောင်းဆန်သွားသည်။

“ခင်ဦး၊ ကိုကိုကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

ခင်ဦးက မချိပြုံးလေးနှင့် ခေါင်းခါသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ ကိုက်လိုက်သည်။

“ကိုကို လက်ထပ်တာကို သဘောတူရဲ့လား”

မျက်ရည်တွေဝဲနေသော ကိုကိုအား ငေးကြည့်နေပြီး ခင်ဦးက ခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာ ညှိတ်ပြသည်။

“ကိုကိုက ကလေးမှ မဟုတ်ပဲ၊ ကိုကိုဟာ ကိုကို ဆုံးဖြတ်ပြီး လျှောက်တဲ့လမ်းကို ခင်ဦးက ဘာမှိုလို့တားနိုင်မှာလဲ ကိုကိုရယ်”

ခင်ဦးက တုန်ယင်သော အသံလေးနှင့်ပြောပြီး နေရာမှကမန်းကတန်းထသည်။ ကိုကိုနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ပဲ အိမ်အောက်ဆင်းပြီး သနပ်ခါးပန်းများခုသည်။ အခက်လိုက် အခိုင်လိုက် ခူးလာသော ပန်းများကို ရေစင်စင်ဆေးသည်။

စဉ့်သုတ်ထားသော မြေပန်းအိုးလေးကို ဘုရားစင်ပေါ်မှယူသည်။ ပန်းအိုးထဲတွင် အမြစ်ပင်ထွက်နေပြီဖြစ်သော ဇော်စိမ်းပန်းများကို နုတ်ပြီး ရေဆေးသည်။ ဘုရားပန်းအိုးကို ရေလဲသည်။

ကိုကိုသည် အငူသား အငိုင်းသားထိုင်ယင်း ခင်ဦးလှုပ်သမျှ ရှားသမျှကို လိုက်၍ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲတွင် ကျင်နေအောင် နာနေသည်။ ခင်ဦးကသာ သူ့ကိုထုရိုက်ပြီး ငိုယိုရန်တွေ့လိုက်လျှင် ဒီမျှခံစားရလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

“တကယ့် တကယ်တော့ ခင်ဦးတို့အားလုံးဟာ လူ့လောကကို ခဏလာရတဲ့ ဧည့်သည်တွေချည်းပါပဲ ကိုကိုရယ်၊ အဖေတို့ အဘွားတို့က အချိန်တန်တော့ ပြန်သွားကြပြီလေ၊ ခင်ဦးတို့ အလှည့်ရောက်လာယင်လဲ ခင်ဦးတို့ သွားရအုံးမှာပေါ့”

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ဇယ်ဆက်အောင် လျှောက်လှုပ်ပြီးသောအခါမှ ခင်ဦးသည် ကိုကိုဘေးတွင် လာပြန်ထိုင်သည်။ ရေဆေးထားသော ပန်းခိုင်များကို ဗန်းနှင့်ထည့်ယူလာပြီး မလိုသော အရွက်များကို ခြွေပစ်သည်။ ခင်စိုးပိုင်၏အကြောင်းကို စကားမစတော့။

“လူ့တန်ဘိုးဆိုတာ ဒီလူဟာ လူ့ပြည် လူ့ရွာမှာ နေတုန်း ဘာကောင်းမှု ကောင်းကျိုးတွေ လုပ်သွားသလဲဆိုတာနဲ့ ဆုံးဖြတ်တာမဟုတ်လား”

ခင်ဦးက တိုးညင်းစွာပြောသည်။ ကိုကိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး ဆန်းစစ်မိသည်။

သူသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူကောင်းကျိုးကို ဘာမှ မည်မည် ရရ မလုပ်ဆောင်ခဲ့သေးပေ။ သူ့အတွက်ကြောင့် အဖေကသေကာ ညီက ကြိုသမျှရောင်းသော ဈေးသည်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူက ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်လာသော လူနာများကို ဝတ်ကျောတန်းကျော ကြည့် ရှုကုသခဲ့သည်။ ချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်ရေးအတွက် သူကလည်းတကယ်မချစ် သူ့ကိုလည်း တကယ်မချစ်သည့်မိန်းကလေးတစ်ဦးအား လက်ထပ်ယူရန် ကြံစည်နေသည်။

ဒီလို စဉ်းစားမိတော့လည်း ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုများ ရည်ရွယ်စောင်း ချိတ်ပြောလေသလားဟု ခင်ဦးအား အကဲခတ်သလို ကြည့်မိသည်။

ခင်ဦးက သူ့ကိုမကြည့် သနပ်ခါးပန်းလေးများကိုသာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဦးကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းပြီး အချိန် တွေကုန်မနေချင်ဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်ယင်တော့ မူလတန်းဆရာမလုပ်ချင်တယ်၊ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးချင်တယ်”

ညီညီနှင့်ခင်ဦးသည် နှစ်ဦးလုံး ပညာတပိုင်းတစနှင့် ကျောင်းထွက်ကြသူများဖြစ်သည်။ ညီညီက စာဆိုလျှင်လုံးဝလှည့်မကြည့်ချင်သော်လည်း ခင်ဦးက ပညာရေးကို စိတ်မကုန်ချေ။ ကျူရှင်မယူဖြစ်သော်လည်း စာကျက်ပြီး အလွတ်ပြေသည်။ နှစ်ခါကျပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်မပျက်သေး။

“ဒီနှစ်ဖြေမှာလား”

“ဒီနှစ်တော့ ဖြေဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်နှစ်တွေအများကြီးကျန်သေးတာပဲ၊ တနှစ် မအောင် တနှစ်တော့ အောင်ရမှာပေါ့”

ခင်ဦးသည် အရွက်ခြေပြီးသော ပန်းခိုင်များကို ဇော်စိမ်းများနှင့်ရောပြီး ပန်းအိုးထဲတွင် ဝေဆာလှပစွာ ထိုးစိုက်သည်။ ကိုကိုသည် နင်းဆီနှင့် စံပယ်က လွှဲလျှင်ဘာပန်းကိုမျှ မည်မည်ရရ သိသူမဟုတ်ချေ။

သို့သော် သနပ်ခါးပန်း ဝါဝါလေးများကို ခင်ဦးနှင့်အတူတွဲပြီး အမြဲသတိရ မှတ်မိနေ တော့မည်ဖြစ်သည်။

“ကလေးတွေအများကြီးကို မသွန်သင်နိုင် မဆုံးမနိုင်အုံးတော့ အနည်းဆုံးကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီးကို လူလားမြောက်အောင် နည်းမှည့် လမ်းမှန်နဲ့ ထိန်းကျောင်းနိုင်တဲ့ မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်”

“မိခင်ကောင်း”

ကိုကိုသည် ဆတ်ကနဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ခင်ဦးအား တအံ့တကြဲကြည့်မိသည်။ သူကမူ အိမ်ထောင်ပြုရန် ကြံစည်နေသော်လည်း သားသမီးဟူသည်ကို မစဉ်းစားမိ။ ဖခင်ကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု တခါမျှမတွေးခဲ့မိ။

“ခင်ဦးက ယောက်ျားယူတော့မလို့လား၊ ကလေးတွေမွေးတော့မလို့လား”

ခင်ဦးသည် ကိုကိုအားငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်လည်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။ ကိုကို၏အမေးကို မဖြေပဲ ကြွေကွဲစွာ ပြုံးလေသည်။

သနပ်ခါးပန်းနဲ့က လေသင့်တိုင်းမွှေးနေသည်။ ခင်ဦးသည် ပန်းများနှင့် ဝေဆာလှပနေ သောဘုရားပန်းအိုးလေးကို ဘုရားစင်ပေါ်သို့လှမ်းတင်လိုက်သည်။

ရွှေရောင်ပျက်ပြယ်နေသော ဆင်းတုတော်က လူ့လောကမှ သောကဗျာပါဒများကို လျစ်လျူရှုလိုဟန်နှင့် မျက်လွှာချထားသည်။

ဘုရားစင် အောက်ဘက် သစ်သားတန်းတွင် သံချောင်းသုံးလေးချောင်းရှိက်ပြီး စိပ်ပုတီးသုံးကုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

တစ်ကုံးက အဘွား၏ပုတီး၊ နောက်တကုံးက ဦးလေးမောင်၏ပုတီး၊ ဗယ်ဘက်စွန့်က ဆင်ရိုးပုတီးလေးမှာ ခင်ဦး၏ပုတီးလေး ဖြစ်လေသည်။

ခင်ဦးသည် အဘွားနှင့် အဖေတို့၏စိပ်ပုတီးများကို မည်သူ့ကိုမျှ မပေးရက် မလှရက်ပဲ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းထားလေသည်။

“ကိုကိုတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို ခင်ဦး ဘာလက်ဖွဲ့မလဲ”

“မလိုပါဘူးဟာ”

ကိုကိုက ဆို့နှင့်စွာပြောသည်။ ခင်စိုးပိုင်နှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင် ခင်ဦးနှင့် လုံးဝဝေးကြရ တော့မည်ကို စဉ်းစားမိတော့လည်း ရင်ထဲတွင် တမြည့်မြည့်နာကျင်လာသည်။

“ခင်ဦးက တခုခုတော့ အမှတ်တရလေး ပေးချင်တယ်၊ ကိုကိုလိုချင်တာ ပြောပါလား”

ခင်ဦးက အသံထိန်း၍ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေလာလိုက် မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး အတင်းပြန်သိမ်းလိုက်နှင့်မို့ မျက်ခွံတွေ နီလာသည်။

“ခင်ဦးရဲ့ စိပ်ပုတီးလေး ပေးလိုက်ပါလား”

ကိုကိုက စိတ်ကူးရရာ တောင်းလိုက်မိသည်။ ခင်ဦးတချောက်ချောက် စိပ်တတ်၍ လက်ဆီတက်ကာ ဝါကြန့်ကြန့်အရောင်များပင် သမ်းနေပြီဖြစ်သော ထိုဆင်ရိုးပုတီးလေးကို ခင်ဦး ကိုယ်စား အမှတ်တရ ယူသွားချင်သည်။

“ဟင် ... စိပ်ပုတီးကြီးကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုကိုရယ်၊ ဟောင်းပဲဟောင်းလှပြီ၊ ကိုကိုစိပ်ပုတီးလိုချင်ရင် နဲ့သာဖြူ ပုတီး အသစ်ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ခင်ဦး စိပ်နေကျပုတီးလေးကိုပဲ လိုချင်လို့ပါကွယ်”

“ကိုကိုက သဋ္ဌေးဖြစ်တော့ပုတီးစိပ်ဖို့သတိရအုံးမှာမို့လား ကိုကိုရယ်”

ခင်ဦးက ညည်းညူသလို ပြောသော်လည်း သူ့စိပ်ပုတီးလေးကို အလွယ်တကူဖြုတ်ပေး လေသည်။ ကိုကိုသည် စိပ်ပုတီးကိုသာမက ခင်ဦး၏လက်ချောင်းလေးများကိုပါ ဖမ်းဆွဲပြီး တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

တချိန်တုန်းက အဘွား၏လက်ကဲ့သို့ပင် ခင်ဦး၏လက်ထိပ်များသည် ခြစ်ရာရှာရာများ နှင့် မွေ့ကျနေသည်။ မည်းနေသည်။

“ခင်ဦးရယ် ... ကိုကိုကို လူယုတ်မာကြီးလို့ မပြောဘူးလား ဟင်”

ခင်ဦး၏မျက်လုံးလေးများတွင် မျက်ရည်များ ချက်ချင်းဝေလာသည်။

“ငွေမက်လိုက်တာ၊ ဂုဏ်မက်လိုက်တာလို့ မပြောဘူးလား၊ ရန်မတွေ့ဘူးလား ဟင်”

“ဂုဏ်မက်တာ၊ ငွေမက်တာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်”

ခင်ဦးက တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်ပြောသည်။ ခင်ဦး၏လက်ကလေးများသည် အေးစက် တုန်ယင်လာသည်။ ချွေးစေးများ ပြန်နေသည်။

“ဆင်းရဲတာဟာလဲ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

သနပ်ခါးပန်းနံ့က မွှေးပျံ့လှသည်။ ကိုကို၏ရင်ထဲတွင် ကြွေကွဲစိတ်များနှင့် ပြည့်သိပ်နေသည်။

‘ငါမှားပြီထင်တယ်’ ဟု တွေးယင်း ခေါင်းထဲတွင် တရိပ်ရိပ် မူးလာသည်။

“ကိုကိုကို အပြစ်တင်စမ်း၊ရန်တွေ့စမ်းပါ ခင်ဦးရယ်”

သူက ခင်ဦး၏လက်ကလေးများကို ယုယစွာနမ်းမိသည်။ ခင်ဦးကရှိုက်ငင်ယင်း တိုးတိုးလေးပြောလေသည်။

“ကိုကိုရွေးတဲ့ဘဝမှာ ကိုကို မပျော်တော့ယင်တော့ ခင်ဦးတို့ဆီ ပြန်လာပါ ကိုကိုရယ်”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်ကနေ ညကြီးမင်းကြီး သူတယောက်တည်းပြန်သွားတာ ကြီးတော်မြ မြင်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုအမျိုးမျိုး သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတယ်။ ခင်ဦးခမျာ ပြောသမျှခေါင်းငုံ့ ခံခဲ့ရတယ် ... ဘာမှ ပြန်မရှင်းနိုင်ဘူး။ ဟုတ်လဲဟုတ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုကို၏မျက်နှာသည် တရှိန်ရှိန် ပူလာသည်။ ထိုအကြောင်းများကို သူမသိခဲ့ချေ။ သိလောက်အောင်လည်း ဂရုတစိုက်နှင့် စိတ်မဝင်စားပေ။

“ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကိုကို လက်မထပ်ခင်သာ ခင်ဦးနဲ့ကိုကိုအကြောင်း အမှန်အတိုင်း ကျွန်တော်သိယင် ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ”

ညီညီက အံကြိတ်သံနှင့်ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက... ဟိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်မရလို့သာ ကိုကိုနဲ့ စကားများခဲ့ရတာ”

ဟုတ်သည်။ ကိုကိုက ခင်စိုးပိုင်နှင့်လက်ထပ်တော့မည်ဟုဆိုတော့ ညီညီသည် ခင်ဦးလို ပင် ကိုကို၏မျက်နှာကို ငေး၍ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ပြန်တွေးရသည်မှာ ရင်မောလှသော်လည်း တွေးမိပြန်သည်။

“ခင်းစိုးပိုင်နဲ့လား”

“အင်း”

“ဪ... တို့အစ်ကိုကိုသိပ်ခင်၊ သိပ်စိုးမိုးပြီး သိပ်ပိုင်တဲ့ခင်းစိုးပိုင်နဲ့ ကိုကိုကလက်ထပ် တော့မယ်ကိုး”

ညီညီက ခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် တဦးတည်းညည်းညူသလို ပြောနေသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့သော အသွင်နှင့် မျက်လုံးလေးများက မှုန်ပြီး မှိုင်းလာသည်။

“ဘဝမှာ ကောင်းကောင်းနေရဖို့ အရေးကြီးတယ် ညီညီ၊ မင်းငါ့ကို ဖြတ်လမ်းလိုက် တယ်လို့ ပြောချင်လဲပြောပေါ့၊ သူ့မိဘက ရန်ကုန်မှာ အိမ်တလုံးဝယ်ပေးမယ်တဲ့၊ ဒီဆေးရုံမှာ ဟောက်စ်ဆာဂျင် တနှစ်လုပ်ပြီးရင် ပဲခူးသွားပြီး ဆေးခန်းဖွင့်မယ်လေ၊ မင်းလဲအလုပ်လုပ်ဖို့မလို တော့ဘူး၊ ကျောင်းပြန်တက်ပေါ့”

ညီညီက ဘာမှ ပြန်မပြောပေ၊ ဈေးထဲတွင် ပိဿာလေးလွတ်ကျပြီး အနာဖြစ်နေသော ခြေမကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အနာဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ၊ ခြေသဲခွံကညိပြီး ပုပ်လိုက်လာနေသည်။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေး ကျောင်းပြန်တက်ပေါ့ညီညီရာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတာပေါ့”

“ကိုကိုရာ ကိုကိုဆရာဝန်ဖြစ်ပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုတလှည့် ထမင်းမကျွေးနိုင်၊ ကျောင်း မထားနိုင်ဘူးလား”

ညီညီက ကိုကို၏မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးမေးလေသည်။

“ထားတော့ ထားနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းဘတ်စ်ကားနဲ့ ကျောင်းတက်မယ့် အစား ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ တက်ရမှာပေါ့၊ ပဲပြုတ်နဲ့ စားမယ့်အစား ပုစွန်တုတ်နဲ့ ငါးမြင်းနဲ့ စားရမှာ ပေါ့”

ကိုကိုအား မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသော ညီညီသည် ပြက်လုံးကောင်းတခုကို ကြားလိုက်ရသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လေသည်။ တော်တော်နှင့် အတောမသတ်။

ရယ်နေသော ညီညီကိုကြည့်ယင်း ကိုကိုသည် မျက်နှာများ တရှိန်ရှိန်ပူလာသည်။ အနေရအထိုင်ရ ခက်လာသည်။

“ဪ... ကိုကိုရာ တိုက်တို့ကားတို့ဟာရိုရင်တော့ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ ဘာဝအတွက်ဖြည့်စွက်ချက်ပါ၊ လိုအပ်ချက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါအတွက်ကြောင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုလည်း ရောင်းစားစရာ မလိုပါဘူးကွာ”

ညီညီက ကိုကိုအား စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အထင်သေးခြင်း၊ ဖိတ်ပျက် ခြင်းများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တော့ သဘောမတူဘူးကိုကို၊ သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကိုကိုဟာ တောကျီး ကန်းတစ်ကောင်လို ပွဲလယ်မတင့်ဖြစ်နေမှာပဲ၊ ကိုကို စိတ်ညစ်ရမှာပဲ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တဖြည်းဖြည်း မြင့်ယူရမှာပေါ့ ညီညီ၊ ကြာတော့လဲ နေသားကျသွားမှာပေါ့”

“ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မြှင့်တယ်တဲ့ ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတဲ့စကားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်မြှင့်တယ်ဆိုပြီး မိန်းမထီနား တန်းလန်းခိုပြီး လိုက်သွားတာကတော့ ရှက်စရာကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒါဟာ ယောက်ျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး”

ညီညီသည် ပြောယင်းဒေါသထွက်လာသည်။

“ဒီမှာကိုကို၊ ညီညီတို့က တိုက်နဲ့နေချင်ယင် ကိုယ့်အစွမ်းနဲ့ ကိုယ်နေမယ်ဗျ၊ ကားစီး ချင်ရင်လဲ အလုပ်ပိုလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုမယ်ဗျ၊ ဘဲဥကို နှစ်ရက် သုံးရက် လေးငါးရက် ဆက်စားပြီး ချွေတာလိုက်ယင် နောက်တနေ့ ပုစွန်တုပ် စားနိုင်တယ်ဗျ၊ ဒါအတွက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းမစားဘူး၊ ယောက်ျားပိုင်းလုံး မလုပ်ဘူး”

“ဘာ...”

ကိုကိုက အော်၍မေးလိုက်သည်။ ‘ယောက်ျားပိုင်းလုံး’ ဟူသောစကားသည် သူ့နားထဲ သို့ သံရည်ပူလောင်းချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“တဲပုတ်နဲ့နေရလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘတ်စ်ကားစီးရတာကျပ်တော့ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဘဲဥစားရလို့ လူတကိုယ်လုံး ဘဲချေးစော်နံလဲ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကို အထက်စီးက ဆက်ဆံတဲ့ မိန်းမဆီမှာ ခွေးလိုတွားသွားပြီး မခစားဘူးကွ”

“မင်းနော်”

ကိုကို၏တကိုယ်လုံး ထူပူပြီး ဒေါသခိုးများ ဆူဝေလာသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုသည် တဦးကိုတဦး စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ညီညီက ခပ်ရမ်းရမ်းပင် ဆက်ပြောသည်။

“ကိုကိုသာ အမြီးလေးနဲ့သွားပြီး ယောက်ျားတန်မယ့် ပိုင်းလုံးလုပ်၊ ယောက်ျားပိုင်းလုံး ...”

“ကဲ ကွာ”

ကိုကိုသည် မိမိကိုယ်မိမိ ဘာလုပ်မိသည်ပင်မသိ၊ ညီညီအားမေးရိုးအောက်မှ ပင့်ကော်ကာ လက်သီးနှင့် ထိုးချလိုက်မိသည်ထင်သည်။ သူ့လက်သီးတခုလုံး ကျဉ်တက်သွားပြီး ညီညီသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ပက်လက်လဲကျသွားသည်။

ဒေါသအခိုးအငွေ့များသည် ရုတ်ခြည်းပင် စဲပြီး ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ တဦးကိုတဦး မယုံနိုင်သလို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ ညီညီသည် မျက်ရည်များဝဲလာပြီး သူ့ပါးစပ်မှ သွေးများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွေးချလိုက်သည်။

“ဪ... ကိုကိုက မိန်းမတယောက်အတွက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထိုးလား ကြိတ်လား လုပ်ပြီပေါ့နော်”

ကိုကိုသည် ချက်ချင်းပင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားသည်။ လက်ထောက်၍ထိုင်နေသော ညီညီဘေးသို့ ပြေးသွားပြီး ဆွဲ၍ထူသည်။ သို့သော် ညီညီက ကမ်းလင့်လာသော ကိုကို၏ လက်များကို တွန်းဖယ်ပစ်ပြီး သူ့ဟာသူ ထလေသည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်လျှောက်နိုင်တယ် ကိုကို၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မှီခိုစရာ အားထားစရာမလိုဘူး”

မျက်ရည်ဝေနေသော ညီညီ၏မျက်လုံးများသည် တဖြည်းဖြည်း အစိမ်းရောင်တောက်လာသည်။ ကိုကိုအားအထင်သေးစွာနှင့် စိမ်းစိမ်းကားကားကြည့်သည်။ ထို့နောက်ကြေကြေကွဲကွဲ ပြုံးလေသည်။

“ကိုကိုသူနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်သေ့ကို ခင်ဦးကိုပေးခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကို နောက်ထပ် တွေ့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူး”

ညီညီသည် ချာကနဲ လှည့်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကိုကိုအားလုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့၊ အိမ်ကိုလည်း လုံးဝ ပြန်မလာတော့ပေ။

ထိုနေ့က ညီညီကို နောက်ဆုံး စကားပြောခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ညီညီကို တွေ့ရသော်လည်း စကားမပြောဖြစ်တော့ပေ။ နောက်ပြီး ညီညီသည် သူ့စိမ်းပြင်ပြင်ကဲ့သို့ နိုင်လွန်း လှသည်။

ကိုကို အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ တက်လာလျှင် နောက်ဖေးဘက်မှ လှည့်ကာ ဆင်းသွားသည်။ ကိုကိုနှင့် လုံးဝမျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ပေ။

ကိုကို၏မင်္ဂလာပွဲသို့ ခင်ဦးရော ညီညီရော ရောက်မလာခဲ့ကြပေ။ ကိုကိုသည် နှစ်စု ကွဲနေသော မင်္ဂလာပရိသတ်ကိုကြည့်ယင်း ‘သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ကိုကိုဟာ တောကျီးကန်း လိုပွဲလယ်မတင့်ဖြစ်နေမှာပဲ’ ဟူသော စကားကို သတိရသည်။

ခင်စိုးပိုင်တို့ဘက်မှ ပရိသတ်များက စိန်ရောင် ရွှေရောင်နှင့် လင်းလက်တောက်ပနေ သော်လည်း အနည်းအကျဉ်းသာ တက်ရောက်သော ကိုကို၏ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများက မှေးမှိန်၍ ညှိုးငယ်နေလေသည်။

မင်္ဂလာခန်းမထဲသို့ ယှဉ်တွဲပြီး ဝင်လာကြစဉ် ကိုကိုက ‘ငါမှားပြီ ထင်ပါရဲ့’ ဟု တွေး နေမိသည်။ ခင်စိုးပိုင်ကမူ အင်းလျားလိတ်မှ ခင်မောင်အေး၏လက်ထပ်ပွဲကို တွေးနေလိမ့်မည် ထင်သည်။

ကိုကိုတို့လက်ထပ်ပြီးစ ဇနီးမောင်နှံသည် ငပလီသို့ ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး တပတ်ခန့်အကြာ ညီညီဆီလာတော့ အိမ်တွင် ကိုကိုမသိသော လူစိမ်းများ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ညီညီသည် သူတို့၏အိမ်ကလေးကို အိမ်ရှင်အားပြန်အပ်လိုက်သဖြင့် နောက်ထပ် လူသစ်များကိုပင် ငှားထားပြီးဖြစ်နေသည်။

ညီညီကိုသာမက ခင်ဦးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ချေ၊ ခင်ဦးလည်း အိမ်ပြောင်းသွားလေသည်။ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားသည်ကို မည်သူမျှ အသေအချာ မသိကြ။

“မင်းဆီကို ငါလာပါတယ်ညီညီရာ၊ မင်းက အိမ်ပါပြောင်းပြီး ခြေရာဖျောက်သွားတယ်”

“မင်း ငါ့ကို အဲဒီအချိန်တုန်းက မတွေ့ရတာ ကံကောင်း တာပေါ့”

ညီညီသည် ဝေဒနာအလုံးစုံကို အသစ်တဖန် ပြန်လည်ခံစားနေရသလို အသက်ရှူငြင်းနေသည်။ ဒေါသအခိုးအငွေ့များသည် သူ့မျက်နှာတွင် ထင်ဟပ်နေလေသည်။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။ ကိုကိုက ဘာမှပြန်မပြော၊ အငြိမ်ကြီး ငြိမ်ကာ ငေးနေသည်။

ညီညီက သူ့ကို မင်းနှင့်ငါနှင့် ပြောနေချေပြီ၊ ညီညီဒေါသဖြစ်လွန်းမကဖြစ်လျှင် ထိုသို့ပင် မင်းနှင့်ငါ ပြောတတ်သည်။

“အေးလေ ... တကယ်တော့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ကံကောင်းတာပါ”

ညီညီက စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သလို သူ့ရင်ထဲမှ လေပူများကို ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ လေတိုက်သဖြင့် လွင့်နေသောသူ့ဆံပင်များကို နောက်ဘက်သို့လှန်ကာ သပ်တင်ယင်းကိုကိုအား လှည့်ကြည့်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆုံမိယင် ကိုကိုလဲသေ ကျွန်တော်လဲလူသတ်မှုနဲ့ ကြိုးစင်တက်ရပြီပေါ့”

ကိုကို၏ကျောထဲတွင် အေးစိမ့်သွားသည်။ ညီညီသည် ပြောလျှင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတို့လက်ထပ်ပြီးမှ ခင်ဦးက ကျွန်တော့်ကိုဖွင့်ပြောတယ်၊ စောစောကသိရင် ညီညီက ကိုကိုကို ရန်လုပ်နေမှာစိုးလို့တဲ့လေ”

ခင်ဦးကို သတိရတမ်းတစိတ်နှင့် ကိုကိုငိုချင်လာသည်။ ခင်ဦးသည်သူ့အတွက် အစစရာရာ တွေးတော ပူပန်ခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စောစောက မသိရပေလို့ပဲ၊ သိများသိရရင်လဲ ကျွန်တော်ဘာများ လုပ်မိမယ်မသိဘူး၊ တခါကတော့ လဟာပြင်ဈေးမှာ တွေ့တယ်၊ မှတ်မိသေးလား ကိုကို”

“မှတ်မိတာပေါ့ကွာ”

ကိုကိုအသံ တိမ်ဝင်နေသည်။ သူတို့လက်ထပ်ပြီး ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ညီညီကို လဟာပြင်ဈေးတွင်တွေ့ရလေသည်။

ခင်စိုးပိုင်က လဟာပြင်ဈေးမှ ဝက်အူကြော် စားချင်သည်ဟု တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မှာသောကြောင့် ဆေးရုံမှအပြန် လဟာပြင်ဈေးသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကားရပ်ရန် ကွက်လပ်ဆီသို့ ကားကို ဘီးလိုမ့်ရုံမောင်း၍သွားစဉ် ဘေးဘက်မှ ညီညီကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။

ညီညီသည် ကလေးအင်္ကျီများကို လမ်းဘေးတွင် အပုံလိုက်ချကာရောင်းနေသည်။ အင်္ကျီများကို မြောက်ကာကိုင်ယင်း၊ ‘ဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ ကြိုက်တာရွေးယူ ဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ လိုတာရမယ် ဆယ့်ခြောက်ကျပ်၊ သားသားတို့ မီးမီးတို့ဖို့ အိမ်ပြန်လက်ဆောင် ဆယ့်ခြောက်ကျပ်’ ဟု အဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် အော်နေသည်။

သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ရပ်ယင်း ညီညီကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ် သည်ဟု ဆိုရလေမလားမသိ၊ ညီညီကလည်း သူ့ကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လေသည်။

ပြုံးကာ ရယ်ကာနှင့် အော်ဟစ်နေသော ညီညီ၏အသံသည် တိကနဲပြတ်ကျသွားသည်။ ပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာသည် တစတစ တင်းမာလာသည်။

“ညီညီ”

ကိုကိုက ခပ်တိုးတိုးလှမ်းခေါ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ရှေ့သို့တော့ မတိုးရဲ၊ တင်းမာ ခက်ထန်နေသော ညီညီ၏ မမျက်နှာထားသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ကိုကိုအား စားတော့ ဝါးတော့မလို၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ယင်း ပါးစပ်မှ တီးတိုး ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

“ညီ... ညီ”

ကိုကိုက အကြောက်ကြောက်အလန့်လန့်နှင့် ထပ်၍ခေါ်လိုက်မိသည်။ ညီညီနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တော့ပဲ ပြည်လှည့်ကာ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

သို့သော် နေရာမှပင် မရွေနိုင်ပဲ စပါးကြီးမြွေ အညှို့ခံရသူလို ဖြစ်နေသည်။ ညီညီအား အငေးသားပြန်ကြည့်နေသည်။

“ညီညီ ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါဘာများထပ်လုပ်လို့လဲကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ”

ကိုကိုက ပါးစပ်မှအသံထွက်မလာပဲ စိတ်ထဲမှနေ၍ အော်နေမိသည်။ ခင်ဦးနှင့်သူ၏ အကြောင်းကို သိများသွားလို့လားဟု တွေးမိသောအခါ ချက်ချင်းပင် ရွေးစေးများ ပျံလာသည်။ လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာလေသည်။

ညီညီသည် သူ့လက်ထဲမှ အင်္ကျီနီနီလေးကို လွတ်ချလိုက်သည်။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း သူ့ဆီလာမည်ဟု ခြေလှမ်းကို ပြင်သည်ကိုမြင်တော့ ကိုကိုသည် ယောင်ယမ်းပြီး နောက်ဘက်သို့ ခြေတလှမ်းဆုတ်မိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဆုတ်၍မရ။ ကားခံနေသည်။

“လာပြီ ... လာပြီ... လာကုန်ပြီ”

ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ ညီညီဘေးတွင်လက်ကိုင်ပဝါများ ပုံရောင်းနေသော ကောင်လေးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့်အော်သည်။

အစလေးဘက်လုံး ကြိုးနှင့်စုချည်ထားသော ပလတ်စတစ်စကို ဆွဲမယင်း လက်ကိုင်ပဝါရောင်စုံများကို စု၍သိမ်းသည်။

“အမလေး ... ချစ်ကိုကို ... လုပ်ပါအုံး”

“ကိုလေအေးနော် ... ဘယ်ပြေးတာလဲ... ဒီမှာ တော့အဖေတွေ လာကုန်ပြီ”

“ကိုမောင်မြင့်ရေ ... ကိုမောင်မြင့်ရဲ့ ... ဒီမှာပါသွားပြီတော်ရဲ့”

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ပြေးကြလွှားကြသူများထဲတွင် ညီညီလည်းရောပါသွားသည်။ သူများနည်းတူ ပလတ်စတစ်၏ အနားလေးဘက်မှ ကြိုးလေးစကို စု၍ ဆွဲယင်း ပြေးသည်။ အင်္ကျီသုံးလေးထည်တော့ ကျကျန်နေရစ်သည်။ ညီညီက ပြန်ကောက်ရန် မကြိုးစားပေ။

“အဲဒီတုန်းက ဂဠုန်ဖမ်းတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရအုံးမယ်၊ ဂဠုန်သာမလာယင် ဘာဖြစ်
မယ် မသိဘူး”

“မင်း ငါ့ကိုသတ်မှာလား”

“အဲဒီတုန်းကတော့ သတ်ချင်နေတာ အမှန်ပင်”

ညီညီက သက်ပြင်းရှိက်ယင်းပြောသည်။ သူ့စိတ်ကို သူ့ဆုံးမနေဟန်နှင့် မျက်စိကို
စုံမှိုက်ကာ အသက်ကို ရှိုက်၍ရှုနေသည်။

“အဲဒီနေ့က ခင်ဦးမွေးခဲ့တာပဲ”

“အဲဒီနေ့က”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုကိုနဲ့ ကျွန်တော် လဟာပြင်ဈေးမှာ တွေ့ကြတဲ့နေ့က၊ မိခင်ဦး
မီးဖွားခဲ့တယ်၊ လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ကလေးကို မိခင်ဦး မွေးခဲ့ရတယ်”

ကိုကိုတကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။ ညီညီ၏လက်မောင်းများကို တင်းကြပ်စွာညှစ်၍
ကိုင်မိသည်။

“ဘာ ... လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ကလေး”

“အင်းလေ ... လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ကလေး၊ မင်းရဲ့ကလေး၊ မင်းရဲ့သွေး”

“ဘာပြောတယ် ညီညီ၊ မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

ကိုကိုက ညီညီ၏လက်မောင်းများကို အတင်းလှုပ်ခါနေမိသည်။

“ခင်ဦးမှာ မင်းလက်ချက်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတယ်လေ၊ ဒါကိုမင်းမသိဘူးလား၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ရုပ်ကွက်ထဲမှာတောင် မနေဝံ့တော့ပဲ ခြေရာဖျောက်ပြေးရတာကို မင်းမသိဘူးလားဟင်”

ကိုကိုက ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါအောင်ယမ်းမိသည်။ သူ့ဒါတွေကို မသိခဲ့၊ ညီညီက ကိုကိုအား မယုံသလို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါတွေကို မင်းသိလျက်နဲ့ပဲ ငွေနှောက်လိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုဟင် ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါမသိဘူး ညီညီ ... ငါတကယ်ပဲ မသိပါဘူး”

ကိုကိုက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပြောမိသည်။ ထိတ်လန့်အံ့ဩမှုနှင့် သူ့မျက်လုံးများ သည်ပြူးနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ တကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။

“မင်္ဂလာဒုံဘက်ကို ပြောင်းပြီးနေခဲ့ရတယ်။ ယောကျ်ား နဲ့ကွဲလာသလိုလိုပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ မင်းရဲသားကို သူ့သတ္တိရှိရှိ မွေးခဲ့တယ်။ ယုယုယယနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါတွေကိုမင်း တကယ်ပဲ မသိဘူးလား ... ဟင် ... မသိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ညီညီက မယုံနိုင်သလို ပြောနေသည်။

“ငါမသိရဘူး ညီညီ၊ ငါမသိဘူး”

ကိုကိုသည် ညီညီကို မြန်းကနဲလှမ်းဖက်ကာ သူ့မျက်နှာကို ညီညီ၏ပခုံးပေါ်တွင် မှောက်ချထားလိုက်မိသည်။ ညီညီက ဒေါသနှင့် တွန်းဖယ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း ကိုကို၏ ရှိုက်သံကို ကြားရသောအခါ ငိုငိုသွားသည်။

လှိုင်းထသလို တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသော ကိုကို၏ကျောပြင်ကို ခပ်လျော့လျော့ ပြန်ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

“ငါမသိဘူး ညီညီရဲ့ ဒါတွေကို ငါမသိဘူး”

ကိုကိုသည် အရူးလို အော်ဟစ်နေမိသည်။ သို့သော်ထိုအသံများက အပြင်သို့ထွက်မလာ၊ လည်ချောင်းဝတွင်ပင် ဆို့ပြီးပျောက်သွားသည်။ စကားသံအစား မျက်ရည်များသာ ဝေပြီး တက်လာသည်။

“ခင်ဦးရယ် ကိုကိုကို ဘာလို့မပြောခဲ့တာလဲ ခင်ဦးရယ်”

ကိုကိုက ရင်ထဲမှနေ၍ ဆိုနှင့်ကြေကွဲစွာ ပြောနေမိသည်။ တခါက ခင်ဦးနှင့်ရောသားနှင့်ရော တွေ့သေးသည်။

ပန်းဆိုးတန်းကုန်တိုက်(၁) ကြီးအနားတွင်ဖြစ်သည်။ မျဉ်းဝါကျားမှနေ၍ လမ်းဖြတ်ကူးနေသော ခင်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ အခါလည်သားခန့်ရှိ ကလေးငယ်တဦးကို လက်တဘက်မှ ချီကာတဘက်မှ ဆွဲခြင်းတောင်းကို ဆွဲကိုင်ထားသည်။

“ခင်ဦး”

ကိုကိုက ကားပေါ်မှ အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ခင်ဦးက ချာကနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ငွက်ပြနေသော ကိုကိုကို မြင်တော့ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်ကာ သူ့ရှေ့မှလူကိုဝင်၍ တိုက်မိသည်။ ခြင်းတောင်းမှောက်ပြီး ကြက်သွန်နီ၉နှင့်အာလူးများလမ်းပေါ်တွင် လိမ့်ကုန်လေသည်။

ကိုကိုသည် ကားကို လမ်းဘေးတွင် ရပ်ကာ ခင်ဦးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ကြက်သွန်နီနှင့် အာလူးများကို ခင်ဦးနှင့်အတူလိုက်ကောက်ပြီး ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်ပေးသည်။ ခင်ဦးနှင့်မတွေ့ရမမြင်ရသည်မှာ ကြာလှပြီမို့ စကားတွေပြောချင်နေသည်။

“ဘယ်သွားမလိုလဲ ခင်ဦး”

“ကုန်တိုက်လာတာပါ။ ကြိုတာနဲ့ သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းဈေးမှာ ကြက်သွန်နီလေး အာလူးလေး ဝင်ဝယ်တယ်”

ခင်ဦးသည် အတော်လေး ပိန်နေသည်။ ဆွဲခြင်းကို လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ချလိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်မှဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်နေသော ကလေးငယ်၏လက်ကို ဆွဲဖမ်းရင်း ‘နေပါတယ် သားရဲ့’ ဟု ပြောသည်။

ကိုကိုသည် ကလေးချီထားသောခင်ဦးကို နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေသည်။ ‘သားရဲ့’ ဟုပြောလိုက်တော့ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသွားသည်။ ခင်ဦးဘယ်တုန်းက အိမ်ထောင်ကျသွားသနည်း သူမသိလိုက်။

“ခင်ဦး သားလေးလေ”

ခင်ဦးက သူ့သားငယ်လေးကို ယုယစွာ ဖက်ထားသည်။

“ခင်ဦး အိမ်ထောင်ကျပြီ ကိုကိုရဲ့”

မျက်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ယင်း သူ့ကိုခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ခင်ဦး၏ဦးခေါင်းတွင် စံပယ်ပန်းကုံး ဖြူဖြူလေးတကုံးကို ခပ်လျော့လျော့ ပန်ဆင်ထားသည်။ ကလေးငယ်က စံပယ်ကုံးကို မမှီတမှီနှင့် လှမ်းဆွဲကာ တခစ်ခစ်ရယ်နေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဒီလိုပါပဲ။ ကျောင်းဆရာလေး တယောက်နဲ့ပါ။ ခုတော့ အဆင်မပြေဘူး... ကွဲသွားတယ်”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလော ဟာ”

ကိုကိုက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ‘ဒီကောင်မလေးအချစ်ကံ မကောင်းရှာဘူး’ ဟု တွေးရင်း ကြင်နာစွာ ကြည့်မိသည်။

ခင်ဦးက ကိုကိုအား မကြည့်ပေ။ သားကို တင်းတင်းဖက်ထားယင်း ဈေးထိပ်မှ လိမ္မော်သီးသည်များကို ငေးကြည့်နေသည်။

သားကလည်း ဗန်းထဲတွင် အဆင့်ဆင့်ထပ်တင်ထားသော လိမ္မော်သီးဝါဝါဝင်းဝင်းများကို လက်ညှိုးထိုးကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်နေလေသည်။

“ခင်ဦး ကိုကိုနဲ့ တခုခုလိုက်စားပါလား၊ အိမ်ပြောင်းသွားတာလဲ ကိုကို မသိလိုက်ရဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်လေ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုလိုက်ပို့မှာပေါ့”

ခင်ဦးက အသာခေါင်းခါသည်။ တဝှမ်းဝှမ်းအော်နေသောသားကို ဖက်ယင်း ပါးစပ်မှ သွားရည်များကို သုတ်ပေးသည်။ ‘သားက အခုမှ သွားရည်ကျတတ်နေတယ်’ ဟု မဆီမဆိုင်ပြောသည်။ သူ့နေတဲ့နေရာကို ငါ့ကို မသိစေချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ဟု တွေးယင်း ကိုကို၏ရင်ထဲတွင် နာရပြန်သည်။

သားငယ်က ကိုကို၏ရှုပ်အကျီအိတ်ထဲမှ ဘောလ်ပင်ကို လက်ညှိုးလေးထိုးသည်။ ‘လာပါအုံးကွ’ ဟု ကိုကိုကလက်လှမ်း၍ခေါ်တော့ တအားထိုးပြီး လိုက်လာသည်။ ဘောလ်ပင်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မြှောက်ကြည့်ကာ ပျော်ရွှင်စွာရယ်သည်။

ထို့နောက် အောက်သို့ ပစ်ချပြီး ကိုကိုအား လက်ညှိုးထိုးကာ ကောက်ခိုင်းသည်။ ကိုကိုကကောက်ပြီးသောအခါ အတင်းလှမ်း၍တောင်းသည်။ သူ့လက်ထဲထည့်လိုက်ပြန်တော့ တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း ပစ်ချပြန်သည်။

“ဟကောင် ... ဂျစ်တူးလေး”

ပစ်ချလိုက် ကောက်လိုက်နှင့်မှီ ခင်ဦးနှင့်ပင် အသေအချာ စကားမပြောနိုင်တော့။

“ညီညီနဲ့ရောတွေ့သေးလား”

“တွေ့ပါတယ်”

“ကိုကိုနဲ့သူနဲ့မတွေ့တာ ကြာလှပြီ၊ သူ့နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

သားငယ်က ကိုကို၏လက်ပေါ်မှ အတင်းလျှောဆင်းကာ မြေကြီးပေါ်မှ ဘောလံပင်ကို သူ့ဟာသူ ကောက်သည်။ ကိုကိုကလေးကိုပြန်ချီယင်း ခင်ဦးတို့ ညီညီတို့ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မှ ပြေရဲ့လား စဉ်းစားနေမိသည်။

အကယ်၍ ကျပ်တည်းနေစဉ်းတော့ သူက အကူအညီပေးသည်ဆိုလျှင် လက်ခံချင်မှ လက်ခံမည်ဖြစ်သည်။

“ခင်ဦး ပေးလိုက်တဲ့ ပုတီးလေးတော့ ကောင်းကောင်းအသုံးဝင်နေပြီ”

“ဪ... ကိုကိုက ပုတီးစိပ်ဖို့ သတိရသေးသလား”

“ရပါတယ် ခင်ဦးရယ်... ခင်စိုးပိုင်နဲ့ အဆင်မပြေရင် ဘုရားခန်းဝင်ပြီး ပုတီးစိပ်မိတော့ တာပဲ”

ကိုကိုက အတည်လိုလို နောက်သလိုလိုနှင့် ပြုံး၍ပြောသည်။ အမှန်တကယ်လည်း အဆင်က မပြေလှပေ။ ကားနှင့်သွား၊ တိုက်နှင့်နေ၊ ငွေကိုထင်သလို သုံးနေရလျှင် အမြဲပျော်နေမည်ဟု ကိုကိုထင်ခဲ့သော်လည်း ခုတော့ ထိုအရာဝတ္ထုပစ္စည်းများသည် သူ့ကိုကြာရှည် မပျော်ပိုက်စေကြောင်း လက်တွေ့သိခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုတို့ ကလေးမရဘူးလား”

“သူက မယူချင်ဘူးတဲ့၊ ကလေးမမွေးချင်ဘူးတဲ့”

ခင်ဦးက သက်ပြင်းလေးချယင်း သူ့ကိုမော်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည် ဝေ့ဝေ့နေသည်။

“ကိုကိုလျှောက်ချင်တဲ့ လမ်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကလေးငယ်က ကိုကို၏ပါးပြင်ကို မထိတထိ ကိုက်သည်။ ကိုကိုက ‘အား’ ဟု အော်လိုက်တော့ လွတ်ကာတခစ်ခစ်ရယ်သည်။ ထို့နောက် ဆံပင်ကိုလှမ်းဆွဲသည်။ သူက ခေါင်းကို ငဲ့၍ရှောင်လိုက်သည်။ ဆံပင်ကို မမိတော့ ပါးကိုလှမ်းပြီးမထိတထိကိုက်ပြန်သည်။

“အား...ဒီကောင်တစ်ကယ့်ကောင်ပဲ၊ မျက်နှာလဲ သိပ်ရွှင်တာပဲကွာ၊ ချစ်စရာကြီး”

“ဟုတ် ... တယ် ၊ သားကသိပ်ငိုခဲ့တာ၊ သူ့အဖေ နဲ့ မတူဖူး”

“သူ့ အဖေက ခဏခဏ ငိုလို့လား”

ကိုကိုကပြုံး၍မေးတော့ ခင်ဦးခေါင်းညိတ်သည်။ သားကိုလက်လှမ်း၍ခေါ်သည်။ သားကမလိုက်၊ ကိုကို၏ လည်းပင်းကိုဖက်ထားသည်။

“သားက ကိုကိုကို ညီညီနဲ့ မှားနေတယ်ထင်တယ်”

ခင်ဦးက ခပ်ညှဉ်းညှဉ်းလေးပြောသည်။ မျက်နှာကလည်း ညှိုးငယ်လာသည်။

ကိုကိုသည်သားငယ်အား တင်းတင်းပြန်ဖက်ထားရင်း ကလေးမမွေးလိုသော ခင်စိုးပိုင်အား ခေါ်သဖြစ်လာသည်။

သူတို့တွင် ကလေးသားငယ်ရှိလျှင် ထိုမျှပျင်းစရာပြီး ငွေစရာ ကောင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ခုတော့ ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေခန်း ကိုယ်သွားချင်ရာကို လျှောက်သွားနေသော သူတို့ဘဝသည် ခြောက်သွေ့လှသည်။

နဂိုတည်းက အပျော်အပါးမလိုက်တက်သူမို့ ကိုကိုသည် အိမ်တွင်ပင်ဘီယာစုပ်ယင်း အိမ်ဖော်များချက်ကျေးသော ထမင်းနဲ့ ဟင်းကိုစားကာ အချိန်ကုန်နေရသည်။

ခင်စိုးပိုင်သည်သာ ဖဲပိုင်းသို့လည်းကောင်း၊ ဂျင်းပိုင်းသို့လည်းကောင်း သွားတတ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်လကမူ 'ကိုခင်မောင်အေးနှင့် ဂျင်းပိုင်းမှာဆိုတယ်၊ သူကဒိုင်လေ၊ ငနာကို အပြတ်ထုထည့်လိုက်တာ နှစ်သောင်းကျော်ရုံးသွားတယ်၊ စိုးပိုင် နိုင်လာတယ်ကိုကို၊ ဩဇာချင်လည်းပြော၊ နာရီအသစ်လဲအုံးမလား' ဟုမေးသည်။

“လာကွယ်..သားကလဲ၊ လာ..တော်ကြာမိုးချုပ်တော့မှာ၊ မေမေတို့ ကားတိုးရအုံးမှာ”

ခင်ဦးက သားငယ်ကိုဆွဲခေါ်သည်။ သားက ကိုကိုအားတွယ်ဖက်ထားကာ အော်၍ငိုလေသည်။ ခင်ဦးကဒေါသဖြစ်လာသလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးဆွဲခေါ်လေသည်။

“ဟ...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟ ကလေးကို”

“ဘာဖြစ်လဲ ခင်ဦးသားကို ခင်ဦးလုပ်တာ”

ခင်ဦးက ရမ်းစကားပြောသည်။

“နင့်သားပေမဲ့ ငါ့ကိုချစ်လို့ကပ်တာ ကပ်ပလေစေပေါ့”

“အို..ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ၊ ဘာလို့ကပ်ရမှာလဲ”

ကျွတ်ကျသွားသော ဦးထုပ်ကို ကောက်၍ဖုန်ခါလိုက်ပြီး သားကိုပြန်ဆောင်းပေးသည်။ ချထားသောခြင်းတောင်းကို ပြန်၍ဆွဲကိုင်သည်။

“သားကချော တယ်ဟ”

“ချောမှာပေါ့ အဖေတူသားကိုး”

ခင်ဦးသည် ငိုသံလေးနှင့် ပြောယင်း သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်း ဈေးထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားသည်။

ကိုကိုအားနှုတ်ဆက်စကားပင် မဆိုသွားချေ။

ထိုနေ့က ခင်ဦးကို နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ ထပ်၍မတွေ့ရတော့ပေ။

“သား...သား...ငါ့ရဲ့သား”

သူ၏နှလုံးခုန်သံက သားသားဟုမြည်တမ်းသယောင်ရှိသည်။ ထိုနေ့က သူ့သားကို သူတွေ့ခဲ့ရသည်။ ချီပွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူကသူ့သားမှန်းမသိခဲ့။

“ငါနဲ့တစ်ခါတွေ့သေးတယ်၊ သူက သားကိုချီလို့၊ သူ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ယောက်ျားနဲ့ ကွဲသွားသတဲ့၊ ဘာလို့... ဘာလို့ အမှန်အတိုင်းမပြောလဲ”

ကိုကိုအသံက ကွဲအက်နေသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက အမေရိုက်လျှင် ငိုသလို တအားအော်ပြီး ရှိကြီးတင်ငင် ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ယခုတော့ အသံပင် ကောင်းကောင်း မထွက်နိုင်ပဲ ရင်ထဲတွင်ပင်ဆိုပြီး ကျပ်ခဲနေလေသည်။

“ခင်ဦးက အဲဒီလိုပဲပြောသွားလား”

“တကယ်ပါ ညီညီရာ၊ သားက ငါ့ဆီမှာကပ်နေလို့ အတင်းပြန်ဆွဲခေါ်ပြီး နှုတ်တောင် မဆက်ပဲ ထွက်သွားတာပါ၊ သူ့အိမ်လိုက်ကို မယ်ဆိုတာလဲမရဘူး”

ညီညီသည် သူ့ရင်ထဲမှ လေပူကြီးကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

မီးရောင်များလင်းလက်နေသော မင်္ဂလာခုံလေယာဉ်ကွင်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ရန်ကုန်နားနီးလာပေပြီ။ ခင်ဦးနှင့်တွေ့ရတော့မည်။

ကိုကို၏ နှလုံးသားသည် သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ‘မြတ်စွာဘုရား၊ ခင်ဦးအသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မြဲလျက်သား တွေ့ပါရစေဘုရား၊ တပည့်တော်၏ အပြစ်ဟူသမျှကို ဝန်ချတောင်းပန်ခွင့် ပေးတော်မူပါဘုရား’

“ခင်ဦးက အင်မတန်မာနကြီးတယ်၊ ကိုကိုသနားတာ မခံချင်လို့ ဖွင့်မပြောတာထင် တယ်”

မီးနီလေးမှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်နှင့် ပျံဝဲနေသော လေယာဉ်တစ်စင်းကို ငေးကြည့်ရင် ညီညီကပြောသည်။

“လူပုံက ပျော့ပျော့နဲ့၊ စိတ်ကအင်မတန်မာတာ၊ သူ့ကိုတစ်ကယ်မချစ်တဲ့ သူတစ် ယောက်ကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ သူလက်မထပ်ချင်ဘူးတဲ့”

လေယာဉ်သည် ကွင်းဆီသို့ နိမ့်ကာဆင်းလာသည်။ သူတို့ငယ်စဉ်တုန်းကမူ ထိုသို့ ပြန်ဝဲနေသော လေယာဉ်တစ်စင်းတလေကိုတွေ့ရလျှင်ပင် ပျော်မဆုံးအောင် ရှိတော့သည်။

“လေယာဉ်ပျံကြီးဟေ့.. လေယာဉ်ပျံကြီး’ ဟု အော်ရင်း လက်ကိုငှေ့ယမ်း၍ပြကြသည်။ တခါတုန်းက ခင်ဦးသည် ‘ခင်ဦးချမ်းသာရင် ကိုကိုနဲ့ညီညီကို လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းစီ ဝယ်ပေးမယ်’ ဟု ကလေးစိတ်နဲ့ ပြောဖူးလေသည်။

ညီညီက ‘နင်ဝယ်ပေးတဲ့က လေယာဉ်ပျံဆိုပြီးတော့ အလကားစီးမယ်မကြန့်နဲ့၊ စီးချင်ရင် လက်မှတ်ဝယ်ရမှာပဲ’ ဟု မရနှင်သောပစ္စည်းကို ကြိုပြီးတွန့်တိုခဲ့သေးသည်။

ယခုတော့ ထိုစိတ်ကလေးတွေ စိတ်ထားဖြူဖြူကလေး များသည် အဝေးတွင် မှုန်၍ ဝေး၍ ဝါး၍ကျန်ခဲ့ပေပြီ။

“ခင်ဦး.. သိပ်မာနကြီးတဲ့ ခင်ဦး၊ ကျွန်တော်သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့။ သားရဲ့ အဖေနာမည် ခံဖို့ကြိုးစားသေးတယ် ခင်ဦးကလက်မခံဘူးလေ၊ ကိုကိုရော ညီညီရော သူ့ကို တကယ်မချစ် ပါ ဘူးတဲ့၊ ကိုကိုက အရက်မူးပြီးမှားတာတဲ့၊ ညီညီကတော့ ကိုကိုမှားလို့ သူ့ကိုသနားတာတဲ့လေ၊ မိခင်ဦး သူ့ရဲ့ကောင်းမကြီးလေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဒဏ်ကို တစ်ယောက်ထဲ လူးပြီးတော့ ခံတယ်”

ညီညီ၏ အသံကတုန်ယင်နေသည်။ ကိုကိုက မျက်စိစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ သူက သားကိုချောသည်ဟုပြောသောအခါ ‘ချောမှာပေါ့ အဖေတူတူကိုး’ ဟု ငိုမယောင်မျက်နှာလေးနှင့် ပြောသွားသော ခင်ဦးကိုမြင်ယောင်လာသည်။

‘လူမှိတ်၊ မင်းလူမှိတ်ပဲ ကိုကို၊ ဉာဏ်မရှိတဲ့ လူမှိတ်’

ကိုကိုသည် သူ့ကိုသူ့အပြစ်တင်ရင်း၊ အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားမိသည်။

“သူကဆရာမလုပ်ချင်လို့တဲ့၊ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ရွာလေးတွေမှာ ဇာတ်မြုပ်ပြီးနေယင်း ကလေးတွေကို စာသင်ပေးချင်တယ်တဲ့လေ၊ ကျွန်တော်တခါတုန်းက တင်မောင်လှနဲ့ အလည်လိုက်သွားဖူးတဲ့ ပင်လယ်ဝက တိုးကုန်းဆိုတဲ့ရွာလေးမှာ ဆရာမမရှိဘူး၊ ဝေးလွန်းခေါင် လွန်းတော့လည်း ရပ်ရွာကခန့်တဲ့ ဆွဲခန့်ဆရာမလည်း မမြဲဘူးဆိုတော့ သူ့ကို ပြောပြတော့ သူ့ခမျာသွားချင်လွန်းလို့ ဆွေ့ဆွေ့ကိုခုန်လို့၊ ကလေးတွေလောက်တော့ သေသေ ချာချာသင်ပေးနိုင်ပါတယ်တဲ့”

တသက်လုံး မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေရတော့မှာလား၊ ကလေးတွေကို စာသင်တဲ့ဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်ဟု ခင်ဦးတစ်ခါပြော ဖူးတာကို သတိရသည်။

“ခွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ဆယ်တန်းဖြေလိုက်တာ၊ မနှစ်ကတော့ အောင်သွားတယ်လေ၊ သူကဆယ်တန်းအောင်ရင် သတိုးကုန်းကို ဆရာမလျှောက်မယ်တဲ့၊ အစိုးရအသိအမှတ်မပြုသေး

လည်း ဆွဲခန့်ပဲလျှောက်မယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်ကတောင် ဆွဲခန့်ဆိုရင် နင်လျှောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သွားသာသွားစမ်းပါ။ ဟိုကပန်းကုံးစွပ်ပြီး ကြိုမှာလို ပြောရသေးတယ်။ ဒီလိုသာ ကားတိုက်မယ် မှန်းသိရင် အစောကြီးကတည်းက တွန်းလွှတ်လိုက်ပါရဲ့။”

ညီညီက ဆွေ့မြေ့ကြေကွဲစွာပြောသည်။ ခုတော့ ခင်ဦးဟူသည့် မိန်းကလေးသည် သူ့ဖြစ်ချင်သည့် ဆရာမလဲမဖြစ်။ ကလေးတွေကိုလည်း စာမသင်နိုင်၊ သူ့သားငယ်ကို လည်း လူလားမြောက်အောင် မထိန်းကျောင်းနိုင်ပဲ သေမင်းနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပေပြီ။

ထိုမျှနှလုံးကောင်းသော မိန်းကလေးသည် အမှန်တကယ် သေရတော့မည်လော။

သူ့ထံသို့ သေမင်းသည် အမှန်တကယ် ဆိုက်ရောက်လာပြီလော။

“ဟိုရှေ့နားက လမ်းကြားလေးထဲမှာ ခင်ဦးနေတာ ကျွန်တော်တို့ အရင်တုန်းက နေခဲ့ရ တဲ့ လမ်းကလေးလိုပဲ၊ လမ်းထဲကားဝင်လို့ မရဘူးလေ၊ ဟ... ကားဆရာ.. ရုပ်.. ရုပ် စမ်းပါ”

သူတို့ကားမှ ကားမီးရောင်နှင့် လမ်းထိပ်တွင်ရပ်ထားသော ကားလေးတစ်စင်းကို မြင်ရ သည်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ကားနောက်ဘက်မှ လေးကန်စွာ ဆင်းသည်။ သုံးနှစ်သား အရွယ်ခန့်ရှိသော ကလေးငယ်ကို လက်ဆွဲပြီး ကားအောက်သို့ ချပေးနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မိ...ဒေါ်ဒေါ်မိ”

ညီညီက ကားပေါ်မှ လှမ်းအော်နေသည်။ ကားရပ်လျှင်ရပ်ချင်း တံခါးဖွင့်ဆင်းကာ သူတို့ဆီပြေးသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မိ ဆေးရုံကလာတာလား”

ကိုကို၏ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မိကို ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ခင်ဦးနှင့် အတူနေသော ခင်ဦး၏အဒေါ်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်က ညီညီပါဒေါ်ဒေါ်မိရဲ့၊ ခင်ဦးရောဟင်... ခင်ဦးရော”

ကိုကိုသည် ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းလိုက်သော်လည်း ခြေထောက်များက ဆက်၍မလှမ်းနိုင်ပဲ တုန်ယင်နေသည်။ ကားတံခါးကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း ဒေါ်ဒေါ်မိ၏မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဘုရား..ဘုရား..၊ ‘ခင်ဦးသေပြီဟု မပြောလိုက်ပါစေနဲ့ ဘုရား’

“အမလေးဟဲ့ ညီညီ၊ မင်းနှမဆုံးရှာပေ!”

ဒေါ်ဒေါ်မိက ညီညီ၏လက်များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ တုန်ယင် အက်ကွဲစွာပြောလိုက်သည်။

ကိုကိုသည် အေးစက်သောလက်ကြီးများနှင့် ဆီး၍အတွန်း ခံလိုက်ရသလို နောက်ဘက် သို့ယိုင်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှနှလုံးသားကို တစ်စုံတစ်ဦးက ဆတ်ခနဲဆွဲနှုတ်ယူပြီးကောင်းကင်သို့ လွင့်မြောက်ပစ်လိုက်သည်ဟုထင်ရသည်။

လွင့်ဟာသွားသော ရင်ထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့ပဲ ဟင်း လင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်ဒေါ်မိ၏လက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသော ကလေးငယ်သည် ကားမီးလုံး အား ပြူးကြောင်ကြောင်လေး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သား”

ကိုကိုကအော်၍ခေါ်လိုက်သော်လည်း အသံက လည်းချောင်းဝတွင်သာ ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ သူ့နားထဲတွင် လေတိုက်သံလိုလို၊ လှိုင်းပုတ်သံလိုလို တုန်ခတ်နေသော အသံများကို ကြားရသည်။ ထိုအသံများကြားထဲတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မိ၏ အသံကိုမူ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။

“သားကိုသိပ်ချစ်တဲ့ မိခင်ဦး၊ သူ့သားကို ထားခဲ့ရပြီဟဲ့၊ မသေခင်တစာစာခေါ်လွန်းလို့ သားကိုခေါ်သွားရသေးတယ်၊ သားမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သားရေသားရေနဲ့ ခေါ်လိုက်ရတာ မိခင်ဦး ရေ နှင့်အသေဖြောင့်ရဲ့လား၊ ထပါအုံး၊ ခေါ်ပါအုံး၊ နှင့်သားငိုတာ ချောပါအုံး”

ကိုကို

သားက သူ့အဖေဘယ်သွားလဲမေးလွန်းလို့ ဒီစာကိုရေးဖြစ်တယ်ကိုကို၊ ခင်ဦးအရင်
သေရင်တော့ ဒီစာကို ကိုကိုဖတ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုဖတ်ရပါစေနဲ့လို့ပဲ ခင်ဦး
ရေးယင်းဆုတောင်းနေမိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလားဟင်..၊ ခင်ဦးသေရမှာ ကြောက်လို့ပေါ့။

ခင်ဦးသေရမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ ကိုကိုရယ်၊ ခင်ဦးရဲ့ သားလေးကို မျက်နှာမဲ့ မျက်
နှာငယ်နဲ့ထားခဲ့ရမှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ ခင်ဦးရဲ့သားဟာ ဘယ်သူ့သွေးလဲဆိုတာ ခုလောက်ဆို
ရင်တော့ ကိုကိုသိရောပေါ့နော်။

အဖေမပေါ်တဲ့ သားကလေးကို ခင်ဦးဘယ်လိုမွေးခဲ့ရတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေကို ဘယ်
လိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရသလဲဆိုတာတွေကိုတော့ ပြန်ပြီးပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားကလေး
လူလားမမြောက်ခင် ပညာမစုံခင်မှာ ခင်ဦးသာ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ သေသွားခဲ့ရမယ် ဆိုရင်တော့
ဒီအကြောင်းတွေကို တွေးကြည့်ပါကိုကိုရယ်၊ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ကို လူ့ပြည်ရောက်အောင်
ဟောဒီကမိခင်ဦးမှာ ဘယ်လိုသတ္တိတွေ မွေးခဲ့ရတယ်၊ ထိုးလာသမျှ လက်ညှိုးတွေကို ဘယ်လို
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီး သားကို လူလားမြောက်တဲ့အထိ ကိုကိုကဆက်ပြီးကျွေး
မွေးပေးပါ၊ ပြုစုပေးပါ၊ ပျိုးထောင်ပေးပါလို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

ညကအိမ်မက်မက်တယ်၊ အိမ်မက်ထဲမှာ ကိုကိုရယ်၊ ခင်ဦးရယ်၊ သားရယ် သုံးယောက်
စလုံးက တိုးကုန်းရွာလေးကို ရောက်နေကြတယ်၊ ကိုကိုက ဆေးကုလို့၊ ခင်ဦးကစာသင်လို့၊
သားလေးက လသာသာသောင်ပြင်မှာ ပြေးပြီးဆော့နေတယ်၊ နီးလာတော့ အိမ်မက်လေးကို

နှမြောလိုက်တာ၊ တကယ်မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝကို အိမ်မက်ထဲမှာ ခဏမြင်ရတာ ဖြစ်ရတာလေးမို့ စိတ်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

ညီညီကပြောတယ်။ ကတိုးကုန်းမှာ ကျောင်းဆရာသာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာဝန်လဲ မရှိဘူးတဲ့။ ဆရာဝန်မပြောနဲ့ အစိုးရဝမ်းဆွဲဆရာမတောင် မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့။ ကိုကိုပြောဖူးတာ သတိရတယ်။ ကိုကိုအမေဆုံးစတုန်းကလေ ငါသာဆရာဝန်ဖြစ်ယင် ငါ့အမေလို ဆင်းရဲသားတွေကို အလကားလိုက်ပြီး ကုပေးမယ်ဆို၊ ခုတော့... ကိုကို လူနာတွေထဲ ပိုက်ဆံမတက်နိုင်တဲ့သူ ပါရဲ့လားဟင်၊ ဆင်းရဲသားတွေပါရဲ့လား၊ အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမပါကြရင် ကိုကိုဆေးခန်းကို ဝင်ခွင့်ရကြရဲ့လား”

ဟော.... သားက အိပ်ရာထဲကခေါ်နေပြီ၊ ‘မေမေ လာလေ’ တဲ့၊ သားကိုပုံပြောပြီး သိပ်လိုက်အုံးမယ်၊ ကိုကိုလို ခဏခဏမငိုတတ်အောင် ကျန်စစ်သားတို့ မင်းရဲကျော်စွာတို့ အကြောင်းပြောပြရမယ်၊ သူ့အဖေဘယ်သွားလဲမေးယင် ‘ဟို..အဝေးကြီးသွားတယ်’ ပြန်လာမှာလားလို့ မေးရင် ‘တနေ့နေ့တော့ လာချင်လာမှာပေါ့ကွယ်’ လို့ ပြောရဦးမယ် ကိုကိုရယ်..။

ဟော... သားက ကဗျာရွတ်နေတယ်။ **မိုးပေါ်က ကြယ်တစ် လုံး၊ တိမ်ဖုံးပါလို့၊ လမသာတဲ့။** ဆက်မရွတ်တော့ပဲမေ့နေ လို့ခင်ဦးကဆက်ဆိုပေးရတယ်။ **သာတဲ့အခါ သာပါလိမ့်၊ နတ်ဒေဝါ သူဖန်ဆင်း၊ မိုးရွာလမင်း** လို့၊ ကဲ... တော်ပြီ ကိုကိုရယ်.. သားကို သိပ်တော့မယ်၊ သားအိပ်ပျော်သွားရင် တိမ်ဖုံးနေတဲ့လကိုငေးကြည့်ရင်း ကိုကိုအကြောင်းတွေးမယ်လေ....။

ခင်ဦး

‘ဪ...ကိုကိုက စိုးပိုင်နဲ့ ကွားရှင်းချင်တယ်တဲ့လား’

ခင်စိုးပိုင်က မယုံသလိုမေးသည်။ ကိုကိုခေါင်းညိတ်ပြ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ခင်စိုးပိုင်က သူ့အားနားမလည်းနိုင်ဟန်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုသည် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်လေးနက်နေသည်။ ခင်စိုးပိုင်၏ မျက်လုံးများကို ရဲဝံ့စွာပြန်၍ကြည့်လေသည်။

“ကိုယ်ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်စိုးပိုင်က ထိုစကားကိုသာထပ်မေးသည်။ ဒီစည်းစိမ် ဒီဥစ္စာများအား ကိုကိုသည်စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ဟန်မတူချေ။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း စိုးပိုင်၊ သူ့ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုကိုသည် သူ့အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးကို တယုတယထုတ်သည်။ ခင်ဦး၏ စားပွဲပေါ်မှယူလာသော ဓာတ်ပုံလေးဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ခင်ဦးကပြုံးနေသည်။ သားကိုလက်ဆွဲပြီး တိရစ္ဆာန်ရုံ ကျားလှောင်အိမ်သစ်ကြီးများ၏ လှေကားကိုတက်နေသည်။ သားကလည်း မိခင်ကို မော့ကြည့်ယင်း ပြုံးရယ်နေလေသည်။

“ဒါ..ဟိုကောင်မလေးမဟုတ်လား၊ ခင်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး လေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီကလေး လေးကရော”

“အဲဒါကိုယ့်ရဲ့ သား”

ကိုကိုက အလေးအနက်ပြောသည်။ တအံ့တဩလှမ်းကြည့်သော ခင်စိုးပိုင်၏ မျက်လုံးများကို ရဲ့ဝံ့စွာကြည့်ရင်း ထပ်၍ပြောလေသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့ သားလေးလေ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

ကိုကို၏ ရင်ထဲတွင် သတ္တိတွေပြည့်လျှံနေသည်။ သူ့အပေါ်တွင် ထာဝစဉ်ပွင့်လင်းခဲ့သော ခင်စိုးပိုင်ကို သူကပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြန်ပြီးပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြမိသည်။

ထို့သို့ပြောပြပြီး အမှန်ကိုသိသွားခြင်းအားဖြင့် ခင်စိုးပိုင်က သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်သွားမှာကိုလည်း ယခင်တုန်းကလို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိတော့ပေ။ ဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့ရသော အကြောင်းအားလုံးကို ခင်စိုးပိုင်အား တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြနိုင်ခဲ့သည်။

“ဒီလိုဆို ခင်ဦးသေသွား ပြီးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ ကိုကိုကို တော်တော်ချစ်ရှာတယ်”

မည်သူ့ကိုမျှ အချိန်ကုန်ခံပြီး တွေးတော စာနာလေ့မရှိသော ခင်စိုးပိုင်သည် ခင်ဦးအကြောင်းကြားရတော့ အတန်ငယ် မျက်နှာညှိုးသွားလေသည်။ ထို့နောက် ကိုကိုအား လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းလေးမသိမသာညိတ်ပြီးပြီးသည်။

“ကိုကိုကလဲ သူ့ကို ချစ်တာပါပဲ၊ စိုးပိုင်သိပါပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“အခုသူ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကိုကိုသတ္တိတွေရှိလာပြီမဟုတ်လား၊ ဒီစည်းစိမ်တွေကို မလိုချင်တော့ဘူး၊ မမက်မောတော့ဘူးမဟုတ်လား”

ခင်စိုးပိုင်သည် မှန်သောစကားကိုတော့ အတော်လေးပြောတက်သည်။ ခင်ဦးအား ချစ်မချစ် ကိုကိုမတွေးမိ၊ ချစ်လျှင်လည်း မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ ချစ်သည်ကို ကိုကိုမသိ။

သို့သော် ခင်ဦးသေပြီဟု သိလိုက်ရသည့်တခဏ၌ပင် ကိုကိုသည် သူ့တစ်သက်လုံး မက်မက်မောမောရှိခဲ့သော ဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်များဟု ထင်ထားခဲ့သော စည်းစိမ်ဥစ္စာချမ်းသာခြင်းများကို ငွေ့သွားလေသည်။

သားကို ‘သား’ ဟု ကြေကြေကွဲကွဲခေါ်ကာ ထွေးပွေ့လိုက်ရ သည့်တခဏ၌မူ သားအတွက်အစစအရာရာ ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟူသော သတ္တိများက သူ့ရင်ထဲသို့ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာနှင့် တိုးဝင်လာကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာလဲ မနေချင်တော့ဘူး”

“ဘယ်သွားမလဲ”

“ကတိုးကုန်းဆိုတဲ့ ရွာကလေး၊ ပင်လယ်ဝမှာရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ဆရာဝန်မရှိဘူး၊ ကျောင်းဆရာမမရှိဘူး၊ ကိုယ်... အဲဒီကိုသွားမယ်၊ အဖေ့လို အဖေ့လို ဆင်းရဲသားတွေကို ကုပေးမယ်”

“ကိုကိုတကယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ခင်စိုးပိုင်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် ကိုကိုတစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော အရိပ်အရောင်များယှက်သန်းလာသည်။

“ကိုယ်ဒီလောကကြီးထဲကိုရောက်တာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဘာလိုလိုနဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်တောင် ပြည့်တော့မယ်စိုးပိုင်၊ ဒီလူရွာ လူရပ်ကောင်းကျိုးကို ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့သေးဘူး၊ ကိုယ်ကောင်းစားဖို့၊ ကိုယ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ အမြဲတန်း ရှေ့တန်းတင်ခဲ့မိတယ်၊ အခုတော့လည်း ခင်ဦးကကိုယ့်ကို အသစ်တဖန် ပြန်လည်းမွေးဖွားပေးလိုက်သလိုပဲ”

“ကိုကိုကို ဒီလောက်သတ္တိရှိလာလိမ့်မယ်လို့ စိုးပိုင်မထင်ခဲ့ဘူး”

ခင်စိုးပိုင်က ကိုကိုအား ချီးကျူးသလိုပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့ဟန်အတိုင်း ကိုကိုပါးပြင်ကို မထိတထိလေးနမ်းသည်။

“ကောင်းပါတယ် ကိုကို၊ သွားပါ၊ ကွာရှင်းစာချုပ်ကို စိုးပိုင်လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကိုကိုလိုချင်တာတွေ လဲယူသွားပါ”

ခင်စိုးပိုင်က ကရဝိတ်မှာ ရေခဲမုန့်စားရအောင်ဟူသောဟန်မျိုးနှင့် ပြောပြန်သည်။ ဝိုကိုအား ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် လက်ထပ်ခဲ့သလို ကွာရှင်းရန်ကိုလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်၊ အလေး အနက်ထားဟန်မရှိ၊ သို့သော် မျက်နှာလေးက မသိမသာညှိုးနေသည်။

“ဒီပြင်ဟာတွေ ကိုယ်လုံးဝမမက်မောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးခန်းကဆေးတွေတော့ အကုန်ယူသွားချင်တယ်”

ခင်စိုးပိုင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ စိုးပိုင်၊ စိုးပိုင်အပေါ်မှာ တရားမှ တရားရဲ့လား”

“မစဉ်းစားပါနဲ့ ကိုကို၊ တစ်ခုခုလုပ်ချင်ရင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့”

“စိုးပိုင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုမှာလား”

ကိုကိုက ခပ်ဆဆမေးမိသည် ခင်စိုးပိုင်သည် ကိုကိုအား အခုမှမြင်ဖူးသူလို ငေးပြီး ကြည့်နေသည်။

“မသိသေးဘူး”

“စိုးပိုင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ပြောတတ်သေးဘူး၊ အခုတော့ ဂျင်ပိုင်၊ ဖဲပိုင်တွေသွားပြီပျော်အုံးမယ်၊ အသက်သုံးဆယ်နားနီးလာတော့မှ ကိုကိုလိုပဲ အသစ်တဖန်ပြန်လည်မွေးဖွားချင် မွေးဖွားမှာပေါ့ ကိုကိုရယ်”

“စိတ်ကို သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့ စိုးပိုင်ရယ်”

ကိုကိုက ဆုံးမသလိုပြောမိသည်၊ အေးကာ ချွေးစေးပြန်နေသော လက်ကလေးများကို ညှစ်ကိုင်ပြီးနှုတ်ဆက်သည်။

ခင်စိုးပိုင်သည် ကိုကိုအားစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြီးပြီးလေသည်။

“ဦးဦး”

“ဖေဖေလို့ ခေါ်ပါသားရယ်”

“မေမေဘယ်တော့ ရာမှာရဲ့”

“သားမေမေက ပြန်မလားတော့ဘူးသားရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေအစား ဖေဖေလာပြီလေ၊ ဖေဖေနဲ့သားနဲ့ ဟိုအဝေးကြီးကို သွားကြမယ်လေ”

“ဒီတင်းဘောကြီးနဲ့ရား”

“အင်း..ဒီသင်္ဘောကြီးနဲ့ပေါ့”

သင်္ဘောကုန်းပတ်သည် ဖုန်များ၊ သဲများနှင့် ညစ်ပတ်နေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မိက ပလတ်စတစ်တစ်ခုကိုဖြန့်ခင်းပြီး သေတ္တာ၊ ခြင်းတောင်းနှင့် အိပ်ယာလိပ်များကို နေရာချသည်။

“မေမေကကြောတော့၊ မေမေနဲ့တားတဲ့ အတူတူတင်းဘောကြီးနဲ့သွားကြမယ်ချို့”

ကိုကိုသည် သားကိုတင်းတင်းဖက်ကာ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေမိသည်။ သားရှေ့တွင်မငို၊ ဘယ်တော့မှမငို၊ သားသည် သူ့လိုခဏခဏငိုတက်သောကလေး မဖြစ်စေရ၊ ပျော့ညံ့သူမဖြစ်စေရ။

“ခင်ဦးရယ်၊ ခင်ဦးလျှောက်ချင်တဲ့လမ်းကို ခုတော့ ကိုကိုလျှောက်နေပြီလေ၊ လသာသာ သဲသောင်ပြင်မှာ သားလေး ပြေးပြီးဆော့နေတာကြည့်ရအောင် ခင်ဦးခဏလေးလောက် ပြန်လာခဲ့ ပါလားကွယ်၊ အမေ့လို လူနာတွေကို ကိုကိုဆေးကု ပေးတာကိုရော မကြည့်တော့ဘူးလားဟင်”

ကိုကိုသည် အသံထွက်ပုံပြောနေမိသည်။ ခင်ဦးသွားချင် လွန်းသောနေရာကို ခင်ဦးမ ပါပဲ သွားကြရပေတော့မည်။ တမလွန်ဘဝတွင်ရှိသော ခင်ဦးသည်သာ ကြည့်နိုင်ခြင်းနိုင်လျှင် မည်ကဲ့သို့ ပြောလေမည်နည်း။

လှိုင်းပုတ်သဖြင့် သင်္ဘောကိုယ်ထည်က တငြိမ်ငြိမ်နှင့် ယိမ်းနေသည်။ ကိုကိုသည် အိပ်ယာလိပ်ကိုမှီ၍ ထိုင်နေသည်။ ဆင်းချည်တက်ချည်းနှင့် လှုပ်ရှားနေသော သူများကို ငေး၍ ကြည့်နေသည်။

ခင်ဦးသေဆုံးသွားပြီဟူသည်ကို သိနေသော်လည်း ထိုသူများထဲတွင် ခင်ဦးပါလာလေ မည်လား ဟုရှာနေမိသေးသည်။

ဗောတံတားပေါ်မှ သွက်သွက်လေးဆင်းလာကာ သူတို့ဆီသို့ ပြေးလာမည်လားဟု မျှော်လင့်နေမိသေးသည်။

“တင်းဘောကြီးက ဘယ်တော့ထွက်မှာရဲ့”

“ခဏနေရင် ထွက်တော့မှာပါကွာ”

“မေမေရာအုံးမှာရားဟင်”

“မေမေကတော့ မလာတော့ဘူးတဲ့သားရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့သားနဲ့ ဟောဒီကဒေါ်ဒေါ်မိနဲ့ သွား ကြတော့တဲ့”

“ဟော...တင်းဘောကြီးအော်နေပြီ”

“ဥသြဆွဲတာပါကွာ...ထွက်တော့မယ်တဲ့”

သင်္ဘောဥသြဆွဲသောအခါ သင်္ဘောပေါ်တက်၍ ငါးမုန့်ကြော်ရောင်းသူ၊ ဆီးသီးထုပ် ချိုချိုရောင်းသူလေးများသည် ဗောတံတားပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကြသည်။ သင်္ဘောနှင့် လိုက်မည့်သူ များက သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြေးတက်လာကြသည်။

“ကိုကျော်ဝင်း ရှင်ကောင်းကောင်းနေနော်၊ ကျွန်မပြန်လာရင် ဘာသတင်းမှ မကြားရစေ နဲ့”

“ဟဲ့.. မအူ၊ ညတိုင်ကျယ်င် တံခါးသေသေချာချာပိတ်အိပ်၊ နင်တစ်ယောက်ထဲဖြစ် နေရင် မချို့ကိုခေါ်အိပ်”

“သွားပြီးတင်တင်အုန်းရေ..၊ ငါးခြောက်ပေါ်မှ ငါးရခြောက်တွေ ပို့ပေးလိုက်အုံးမယ် နော်၊ ကိုအောင်ကျော်ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ”

အော်ကြ၊ ခေါ်ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသူများ ကိုငေးကြည့်ယင်း ဒေါ်ဒေါ်မိ သည် အကျီလက်များကိုပင့်ကာ မျက်ရည်ညှုတ်သည်။ သင်္ဘောထွက်တော့မည်။ ခင်ဦးသွားချင် လွန်းသော ခရီးကို ခင်ဦးမပါပဲ သူတို့သွားကြရပေတော့မည်။

ကိုကိုသည် ပြုံးပျော် နှုတ်ဆက်သူများကို မကြည့်ချင်တော့၍ ရွံ့နှစ်များထကာ နောက် ကျိနေသော ပင်လယ်ရေပြင်ကို စိုက်ပြီးကြည့်နေမိသည်။ ညီညီကို သတိရသည်။ ဒီခရီး ဒီလမ်း ကို ညီညီပါလိုက်လာခဲ့လျှင် မည်မျှကောင်းလေမည်နည်းဟု တမ်းတစိတ်နှင့် စဉ်းစားနေမိသည်။

‘ဟေးဟိုမှာ.. ဦးဦး.. ဦးဦးညီ’

ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်သော သား၏ သံကို ကြားလိုက်သောကိုကို၏ ခေါင်းသည် ချာ ခနဲလည်သွားသည်။ ဗောတံတားပေါ်တွင် တအားပြေးလာသောညီညီကိုတွေ့ရသည်။

“ညီ..ညီ”

ကမ်းမှခွာစပြုနေသော သင်္ဘောပေါ်သို့ ညီညီသည် လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။ ကိုကို ၏ နှလုံးသားသည် ကြည်နူးအားတက်မှုနှင့် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

“ဦးဦးညီ...တားတို့ ဒီမှာ..တားတို့ဒီမှာ ရှိတယ်”

သားက ဝမ်းသာအားရအော်နေသည်။ ညီညီသည် သူတို့ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လျှောက်လာသည်။ စလွယ်သိုင်းလွယ်လာသော အိတ်ကိုမြှောက်၍ချွတ်လိုက်ပြီး သူတို့ဘေးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟူး... မောလိုက်တာ မှီမှီပါမလားလို့၊ ပြေးလိုက်ရတာ၊ သေလုရော”

“ဦးဦးညီ၊ တားတို့နဲ့ ရိုက်ခဲ့ မရဲ့၊ ရား”

“လိုက်ခဲ့မလို့ပေါ့ကွ”

“တကယ်နော်”

“ဪ.. တကယ်ပေါ့ကွာ”

မျှော်လင့်ကြီးစွာစိုက်ကြည့်နေသော ကိုကိုအား ညီညီ သည် နွေးထွေးသွားပြုံး၍ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းမအောင်သေးပေမဲ့ မူလတန်းကလေးတွေကိုတော့ စာသင်နိုင် ကောင်းပါရဲ့နော်”

ကိုကိုဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်။

ဝေတက်လာသောမျက်ရည်များကို မျက်တောင်နှင့် တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ကာထိန်းရင်း ကြည်နူး ကာပြုံးသည်။ ကမ်းလင့်လာသော ညီညီလက်များကိုခွဲရင်း တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိ သည်။ ညီညီ၏ လက်များသည် နွေးထွေး သန်မာလှချေသည်။

သင်္ဘောစက်သံက ဆူညံစွာ မြည်းဟီးထွက်ပေါ်လာသည်။ သင်္ဘောနောက်ဖက်တွင်ရှိ ရေယက်မသည် ရေများကို ဖွားဖွားနှင့် စတင်၍ယက်နေချေပြီ။

စက်ဆီနဲ့ အင်ဂျင်ဝိုင်းနဲ့များ ရောပြွမ်းနေသောလေကို ရှိုက်၍ရှုသည်။ အသက်ရှူ၍မဝ သောဝေဒနာကို သတိမရတော့၊ ရင်ထဲတွင် အားသစ်အင်သစ်များနှင့် ပြည်ဖြိုးလာသည်။

“သင်္ဘောထွက်ပြီခင်ဦးရေ... ကိုကိုတို့ ခရီးစဉ်.. ကိုကိုရယ်၊ ညီညီရယ်၊ ခရီးသစ်.. ဘဝသစ်ကို စပြီလျှောက်ကြပြီလေ.... တမလွန်ဘဝကိုရောက်နေတဲ့ ခင်ဦးဝမ်းသာပါတော့... ဝမ်းသာလိုက်ပါတော့...ကိုကိုရဲ့ ခင်ဦးရယ်”

ပြီးပါပြီ။

